Mister și romantism în strălucitoarea epocă victoriană

Sezonul otrăvit

Tasha Alexander

TASHA ALEXANDER

Sezonul otrăvit

Traducere din limba engleză
MARINA RADU

NEMIRA

Tasha Alexander a studiat engleza la Universitatea din Notre Dame, Indiana. După absolvire, a călătorit câţiva ani, stabilindu-se în cele din urmă în Tennessee. A debutat „memorabil” (Booklist) în 2005 cu romanul *And Only to Deceive.*

Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU Ilustraţia copertei: James Jacques Joseph TISSOT, *Getty Images*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALEXANDER, TASHA
Sezonul otrăvit/Tasha Alexander; trad.: Marina Radu
Bucureşti, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-l43-045-4

I. Radu, Marina (trad.) 821.111-31=135.1

Tasha Alexander
A POISONED SEASON

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alfoldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-143-045-4

Pentru Xander,
care preferă să i se citească

ÎN SFÂRŞIT, SECRETUL S-A AFLAT

În sfârşit secretul s-a aflat, cum e şi firesc să fie,
Savuroasa poveste-i coaptă s-o spun unei prietene dragi mie;
La o ceaşcă de ceai, la o şuetă… limba se dezleagă;
Cum bine ştie lumea-ntreagă, nu iese fum fără foc, dragă!

În spatele cadavrului din lac sau al fantomei cu lanţuri la picioare,
Al doamnei ce dansează ori al bărbatului ce-a pierdut socoteala la pahare,
Sub privirea ostenită, o criză de migrenă sau oftat
Ascuns bine ochiului, stă negreşit un păcat.

Iar vocea cristalină ce se-nalţă-n slavă-n mănăstire,
Parfumul rozelor, urmele din hol şi-o furişată privire,
Meciurile de crochet, vara, o strângere de mână, tusea, sărutul, Învăluie un secret urât, ce-şi păzeşte bine conţinutul.

W.H.Auden

1

În timpul sezonului londonez ajungi să depinzi de câteva lucruri: o copleşitoare năvală de invitaţii, prieteni a căror loialitate devine suspectă şi cel puţin un pretendent deosebit de insistent. Iar anul acesta n-avea să fie o excepţie.

Pentru că se încheiase de curând perioada de doliu după soţul meu, Philip, viconte de Ashton, m-am hotărât să adopt o atitudine hedonistă faţă de societate, ceea ce ar fi implicat, mă gândeam eu, să refuz toate invitaţiile, în afară de cele mai tentante, şi să mă feresc de cunoştinţele nesuferite. Şi astfel aş fi putut să mă bucur de lunile de vară, în loc să mă târâi din petrecere în petrecere, ca un cadavru ambulant, şi să mă trezesc subiect de bârfă, de care nu se mai satură barbarii ăştia tineri.

Dar mi-am dat seama aproape imediat că teoria mea era greşită. Faptul că am refuzat să merg la petreceri n-a avut efectul scontat. În loc să mă şteargă de pe listele de oaspeţi, oamenii au crezut că sunt atât de solicitată, încât alegeam să particip doar la cele mai selecte evenimente; or, se ştie că cea mai bună modalitate de a-ţi spori numărul de invitaţii este crearea unei impresii de popularitate. Aşa că pentru scurt timp – foarte scurt timp – m-am bucurat de mare stimă printre semenii mei.

Mă aflam acasă la lady Elinor Routledge, una dintre cele mai distinse gazde din Anglia, bună prietenă cu mama. Adică, prin definiţie, poziţia în societate a cuiva o interesa mai mult decât orice pe lume. În ciuda acestui fapt, m-am hotărât să merg la petrecerea organizată de ea în grădină, din două motive. În primul rând, voiam să-i văd trandafirii despre care se spunea că n-au pereche în Anglia. În al doilea rând, speram să-l întâlnesc pe domnul Charles

Berry, un tânăr a cărui prezenţă în oraş a stârnit vâlvă printre aristocraţi. Trandafirii au fost peste aşteptări; din păcate, domnul nu.

Când intri în grădina de la Meadowdown, te trezeşti transpus din cumplita căldură a străzilor londoneze într-o oază somptuoasă. Pentru petrecere au fost aşezate, de-a lungul gardului viu, printre copaci şi straturi de flori, încântătoare corturi ţuguiate cu băuturi răcoritoare şi gustări, iar muzica interpretată de o orchestră mică susura prin întreaga grădină. Tinerele doamne se foiau peste tot în rochiile lor strălucitoare pentru a fi admirate, întrecându-se cu frumuseţea florilor şi câştigând de cele mai multe ori. Domnii, în fracuri negre, erau foarte eleganţi şi le ofereau tovarăşelor lor îngheţată, căpşuni şi alte asemenea delicatese la care acestea pofteau. *Et in Arcadia ego.* Într-un astfel de cadru îţi puteai imagina cu uşurinţă un prinţ numai bun de însurătoare, curtenitor şi degajat, care să-şi reverse graţios mărinimia asupra celor din jurul său. Numai că, în ziua respectivă, la petrecerea lui lady Elinor nu se afla un astfel de prinţ. Singurul prinţ prezent – dacă se poate numi astfel – era o cumplită dezamăgire.

Idealurile romantice care-l aureolează pe moştenitorul unui tron se spulberă, de obicei, la un examen mai serios. Iar în cazul lui Charles Berry, respectivele idealuri nu rezistau nici măcar în faţa unui examen superficial. Nu avea o înfăţişare neplăcută, dar manierele îi erau oribile, iar dacă ai fi spus că are tendinţa de a bea mai mult decât se cuvine, ai fi dat dovadă de foarte multă diplomaţie. Tinerele care-i urmăreau fiecare gest cu admiraţie ignorau însă acest lucru, captivate fiind de ideea de a se căsători cu cineva din familia regală. Situaţia devenea însă şi mai ridicolă dacă luai în considerare faptul că tronul la care aspira domnul Berry nici nu mai exista măcar.

— Speram că-i mai frumos.

Cécile du Lac îşi forma foarte repede opiniile asupra oamenilor şi şi le schimba extrem de rar. Ne cunoşteam de mai puţin de un an, dar a devenit, aproape din clipa în care

am întâlnit-o, una dintre cele mai apropiate confidente ale mele, deşi era mai degrabă de vârsta mamei decât de a mea. Iar după ce l-a mai privit, a continuat:

— Şi-i lipseşte total spiritul generos pe care te-aştepţi să-l găseşti la un monarh. Dacă nu-şi poate dovedi legătura directă cu Ludovic al XVI-lea şi cu Maria-Antoaneta, n-o să i se acorde nici pe departe cinstirea pe care o aşteaptă.

Aproape imediat după moartea fiului şi moştenitorului lui Ludovic al XVI-lea într-o închisoare franceză în timpul revoluţiei, a şi început să circule zvonul că băiatul ar fi scăpat. Acum, la aproape un secol după evenimente, tot apăreau diverşi domni care pretindeau că sunt descendenţii lui Ludovic-Carol. Charles Berry era cel mai recent, iar povestea sa era împănată cu suficiente detalii pentru a-i convinge pe membrii supravieţuitori ai familiei de Bourbon să-l accepte ca stră-strănepotul Delfinului.

— Nu-l judecaţi prea aspru, îi spuse lady Elinor, făcând un gest graţios, menit nu atât să-i sublinieze cuvintele, ci să-i etaleze splendidul inel cu rubin de pe mâna dreaptă. A dus o viaţă foarte grea.

— Îl cunoaşteţi bine? am întrebat-o.

— A fost la Oxford cu fiul meu, George, deşi nu au frecventat aceleaşi cercuri. George a fost întotdeauna foarte serios. Seamănă cu tatăl său.

Soţul lui lady Elinor, domnul John Routledge, fusese un bărbat înţelept şi fără umor, ministru de Finanţe până la moartea sa, survenită acum câţiva ani. George, care era mult mai mare decât sora sa, lucra în diplomaţie şi stătea în India de atât de mult timp, încât nici nu-mi mai aminteam bine cum arată.

— Veniţi să vă prezint. Veţi vedea că domnul Berry este încântător.

Domnul cu pricina stătea nu departe de noi, înconjurat de câteva fete numai bune de măritat, ale căror mame vegheau ca nişte şoimi, de la o distanţă sigură, încercând să aprecieze care dintre fiicele lor atrăgea cel mai mult atenţia presupusului moştenitor al Casei de Bourbon. Mă întrebam dacă vreuna dintre ele s-a gândit, preţ de o clipă

măcar, ce s-ar întâmpla dacă ar deveni într-adevăr soţia unui astfel de bărbat. Niciuna n-a încercat să-şi ascundă însă iritarea când lady Elinor l-a luat de acolo.

— Cum vi se pare Londra? l-am întrebat după ce au fost făcute prezentările.

— E un oraş minunat. Dar trebuie să recunosc că mi-e dor de Paris. Sper foarte tare că-mi va fi redat tronul.

— Adevărat, domnule Berry? l-a întrebat Cécile neîncrezătoare. Habar nu aveam că cea de-a Treia Republică e în pericol de a fi înlocuită de monarhie.

— Franţa trebuie să se considere o ţară norocoasă că vă are, a intervenit lady Elinor.

— Nu e imposibil. Bineînţeles că eu nu vreau neapărat, dar dacă se dovedeşte că e voinţa poporului… A lăsat propoziţia neterminată şi m-a privit de parcă ar fi vrut să-mi aprecieze valoarea. Dumneavoastră, lady Ashton, aţi fi o adevărată bijuterie la orice Curte.

— Mă flataţi.

Am văzut o undă de nemulţumire trecând fugar peste faţa lui lady Elinor şi mi-am dat seama că şi ea căzuse în capcana căutării unui soţ de os domnesc pentru fiica sa. Isabelle era o fată dulce, a cărei ieşire în societate avusese loc cu un an în urmă. Nu era drăguţă, nu în termeni clasici, dar avea ochi strălucitori şi un zâmbet spontan care îi atenua destul de mult imperfecţiunea chipului. Mărturisesc că am fost surprinsă de cât de mult s-a maturizat în ultimul an. Dispăruse cu totul copila care se ţinea mereu după mine când mi-am făcut eu debutul în societate, rugându-mă să-i povestesc despre baluri şi petreceri. În cazul în care mai păstra ceva din idealurile romantice pe care le avusese ca fetiţă, o aştepta o mare dezamăgire dacă nu reuşea să-şi convingă mama că domnul Berry nu era pretendentul potrivit. M-am hotărât să îndrept discuţia într-o cu totul altă direcţie şi m-am întors spre gazda mea.

— L-aţi văzut astăzi pe domnul Bingham?

— A venit acum mai puţin de o jumătate de oră, mi-a răspuns lady Elinor. Dar trebuie să vă avertizez că nu e

prea politicos în conversaţie.

— Ştiu bine. Dar are o cupă din argint pentru libaţii – un fel de vas antic grecesc folosit pentru a aduce ofrande zeilor – care are nişte decoraţiuni superbe: Atena, Dionysos şi Ares în care trase de Nike înaripate.

— Ce-i aia Nike? întrebă Lady Elinor.

— Victoria. Poate că aţi văzut Victoria din Samothrace, la Luvru.

— Ah, da. Ce… interesant că ştii astfel de lucruri.

— De trei luni tot încerc să-l conving pe domnul Bingham să mi-o vândă şi n-am auzit aproape niciun cuvânt civilizat de la el.

— Sunteţi colecţionară? m-a întrebat domnul Berry.

— Răposatul meu soţ era şi a făcut numeroase donaţii la British Museum. Eu îi continui munca, deşi recunosc că nu mi-e întotdeauna uşor să mă despart de lucrurile pe care le-am achiziţionat. Dar acum, doresc acest *phiale* pentru muzeu. E prea important pentru a sta într-o casă particulară. Speram să-l pot convinge pe domnul Bingham să-l doneze el, dar nu se poate.

— Ce inteligentă eşti! exclamă lady Elinor şi apoi se întoarse spre domnul Berry. Lady Ashton e o adevărată savantă.

— Categoric că aţi renunţat la gândurile studioase în perioada sezonului monden, mi s-a adresat el.

— Studiul limbii elene, domnule Berry, este cel ce mă ajută să trec prin această perioadă.

A scos un mormăit nemulţumit, iar lady Elinor a zâmbit, convinsă că eticheta de „savantă” era suficientă pentru a-l descuraja să se arate *prea* interesat de mine. Speram să aibă dreptate.

— Vorbiţi aproape ca un englez, *monsieur* Berry, spuse Cécile. Mă aşteptam să fiţi mai… francez.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a tinereţii în Statele Unite. Nu am vorbit franceza nici măcar acasă. Tatăl meu m-a trimis la Oxford, la universitate, şi de atunci locuiesc în Anglia. A fost un om foarte discret şi nu a vrut niciodată ca adevărata identitate să-i fie făcută publică. I-

am respectat dorinţa cât a trăit, dar acum, după ce a murit, cred că e timpul să-mi revendic moştenirea. Şi apoi, apropiindu-se mai tare de Cécile, a continuat cu voce scăzută: Sunt cum nu se poate mai mişcat la vederea cerceilor dumneavoastră. Înţeleg că i-au aparţinut dragei mele *arrière-grand-mère.*

— Aşa e, domnule, şi m-am gândit că se cuvine să-i port la întâlnirea cu moştenitorul tronului Bourbonilor. Maria-Antoaneta îi purta când a fost arestată la revoluţie.

— Ce mult mi-aş dori să-i pot atinge.

S-a apropiat şi mai tare şi, o clipă, am crezut că va întinde mâna. Isabelle, care fusese convocată lângă mama ei, s-a încruntat.

— Adică a fost arestată cu ei în urechi? a întrebat ea. Nu vă e teamă că vă poartă ghinion?

— Deloc, răspunse Cécile.

— Dar poate că transmit un blestem, ca soarta tragică a celei care i-a avut să urmărească pe oricine-i poartă, insistă Isabelle cu un presentiment dramatic.

— Vă asigur, *mademoiselle,* că n-am nici cea mai mică temere, spuse Cécile, ridicând din umeri.

— De unde-i ai, Cécile? am întrebat-o.

— I-a cumpărat fratele meu pentru logodnica lui. Din nefericire, fata a murit înainte de a se căsători şi atunci el mi i-a dat mie.

— A murit înainte de căsătorie? am întrebat. Precis că a fost blestemată.

— Nici vorbă. Claudette a fost o persoană bolnăvicioasă cu mult înainte să-i dea Paul cerceii.

Chiar dacă o număram pe Cécile printre prietenele mele cele mai dragi, povestea fratelui ei, alături de alte zvonuri vagi, cum că strămoşii lor au simpatizat cu monarhia în timpul revoluţiei, erau cam singurele lucruri pe care le ştiam despre familia sa. Era văduvă, ca şi mine, dar soţul îi murise cu mai bine de treizeci de ani în urmă. În primul rând, asta ne-a şi apropiat – nu doar faptul că ne-am pierdut amândouă soţii, ci şi că nu-i mai jeleam.

— Eu nu cred că i-aş purta, mai spuse Isabelle. Sunteţi

curajoasă.

— Un simplu blestem n-o opreşte pe *madame* du Lac, interveni Colin Hargreaves, îndreptându-se spre noi sigur pe el, cu un zâmbet larg pe faţă. Oare mă înşală privirea? Sau e adevărat că plăcerile sezonului monden au reuşit s-o ademenească pe lady Ashton să le părăsească pe cele ale Greciei?

— Colin! am exclamat eu, simţind o reală plăcere când şi-a trecut buzele peste mâna mea înmănuşată, iar obrajii mi s-au îmbujorat când ni s-au întâlnit privirile. Mi-ai scris că vei fi la Berlin până săptămâna viitoare.

— Mi-am terminat treburile mai repede decât mă aşteptam. Am trecut pe la tine, în Berkeley Square, acum mai puţin de o oră, dar majordomul mi-a spus că te-aş putea găsi aici. Lady Elinor a fost foarte amabilă şi m-a primit fără invitaţie.

Călărise mult şi avea faţa bronzată de la soarele verii.

— Sunteţi întotdeauna bine venit în casa mea, domnule Hargreaves, spuse gazda noastră, vizibil uşurată că a apărut un alt gentleman, în afară de domnul Berry, care să-mi acorde atenţie. Îl cunoaşteţi pe domnul Berry?

— Da, am fost împreună pe continent astă-primăvară.

Acest lucru m-a surprins. În niciuna dintre scrisorile pe care mi le trimisese în ultimele luni, Colin nu l-a menţionat nici măcar o dată pe domnul Berry, iar acesta din urmă nu mi se părea deloc genul cu care să-şi petreacă vremea un bărbat precum Colin.

— Lady Elinor, puteţi să-mi arătaţi unde este cruşonul? întrebă Cécile cu un început de zâmbet viclean pe buze.

— Pot să vă aduc eu, *madame* du Lac? întrebă Colin.

— *Non, merçi, monsieur* Hargreaves. Mi-aţi zădărnici în totalitate intenţia, spuse ea lovindu-l uşor peste braţ cu evantaiul şi întorcându-se apoi spre domnul Berry. Iar dumneavoastră, domnule, veniţi cu noi. Aş vrea să-mi spuneţi mai multe despre planurile pe care le aveţi în legătură cu Franţa.

Isabelle a rămas o clipă în urmă, dar o privire iute aruncată de mama sa a făcut-o să pornească în urma

grupului.

— Niciodată n-o să fiu în stare să-i mulţumesc îndeajuns lui Cécile pentru că se străduieşte mereu să mă lase singur cu tine, îmi spuse Colin, sărutându-mi din nou mâna îndată ce au plecat ceilalţi. Deşi aş prefera un loc mai intim, bineînţeles. Şi cel mai mult mi-aş dori să te iau în braţe.

— Să nu-ndrăzneşti! i-am răspuns, dorindu-mi totuşi s-o facă, simţind încă pe mână adăstarea buzelor lui calde. Dar cred că-i mai bine să nu provocăm un scandal acum, la începutul sezonului. Eşti liber astă-seară, la cină?

— Din păcate, nu. Am primit o altă invitaţie.

— Altă invitaţie?

— Sunt un burlac foarte căutat, Emily. E normal ca agenda să-mi fie plină în următoarele luni.

— Bine, dar înainte de a te apuca să-i faci curte vreuneia dintre debutantele care ţi se vor arunca precis la picioare, sper din tot sufletul să te gândeşti şi la sentimentele mele. Şi nici n-aş şti ce să fac dacă nu mă mai ajuţi la limba greacă.

— Ce amabilă eşti că mă consideri şi pe mine bun la ceva, spuse el strângându-mi mâna. De fapt, am ceva de făcut şi asta mă ţine departe de tine diseară.

— Ceva care m-ar putea interesa şi pe mine?

Colin era invitat frecvent la palatul Buckingham pentru a da o mână de ajutor la rezolvarea unor probleme care, spunea el, cer ceva mai multă discreţie.

— Categoric nu.

Fără niciun cuvânt în plus, m-a condus, mai mult împotriva voinţei mele, spre un colţ liniştit al grădinii, unde, deşi nu aveam intimitatea pe care ne-ar fi putut-o oferi biblioteca mea, ne-am salutat într-un mod mult mai plăcut.

În seara respectivă, deşi îmi părea rău că nu-l văd pe Colin, am tradus pasaje din *Odiseea* lui Homer. Am lucrat şi în pat, unde am continuat să citesc până când am adormit. M-am trezit însă cu mult înainte de ivirea zorilor, deranjată de coperta tare a cărţii, care mi se înfigea în

spate. Aşa că m-am ridicat în capul oaselor şi am adunat paginile boţite, pe care le-am pus pe noptieră. În timp ce aşezam deasupra lor volumul lui Homer, am văzut o mişcare lângă perete, în faţa mea. Am ezitat o clipă înainte de a coborî încet din pat să văd despre ce-i vorba, dar am ajuns prea târziu. Nu era nimic. Mi-aş fi zis poate c-a fost un vis, dacă n-aş fi văzut draperiile mişcându-se. Le-am dat repede deoparte, aşteptându-mă, cred, să dau peste cineva, dar nu am văzut decât fereastra, care fusese închisă înainte de a merge la culcare, iar acum era larg deschisă, şi ploaia care-mi bătea în odaie.

Am aprins repede toate lămpile, dar umbrele pâlpâitoare de pe pereţi mă înspăimântau. Deşi era vară, m-a străbătut un fior. Draperiile mele din mătase erau ude şi distruse; în rest, totul părea la fel ca aseară. L-am sunat totuşi pe majordom şi am traversat holul spre camera în care dormea Cécile. Se părea c-am reacţionat exagerat. Asta până când şi-a cercetat ea casetele de bijuterii. Toate închizătorile fuseseră forţate, dar din atâtea piese splendide care se aflau acolo, nu lipseau decât cerceii cu diamante în formă de lacrimă ai Mariei-Antoaneta, pe care Cécile îi purtase în după-amiaza respectivă.

Davis, majordomul, a chemat imediat poliţia şi, după ce au cercetat cu de-amănuntul casa, au constatat ceea ce suspectasem şi eu de cum văzusem casetele lui Cécile: nu lipsea nimic altceva decât cerceii. Nepreţuitele obiecte antice etalate în biblioteca mea, picturile de mari maeştri care se aflau prin toată casa, propriile mele bijuterii erau neatinse. Colierul cu smaralde şi diamante de două sute de carate care se afla lângă cercei nici nu a fost mişcat din loc. Hoţul nostru ştia ce vrea.

— E şi greu să te superi pe un om cu asemenea gusturi rafinate, mi-a spus Cécile a doua zi dimineaţă, la micul dejun. Precis nu e motivat de lăcomie.

— Ce păcat că n-au lătrat câinii, să ne avertizeze.

Cécile a refuzat să plece de acasă, de la Paris, fără căţei şi n-ar fi venit să mă viziteze dacă n-aş fi fost de acord să-i aducă şi pe ei. Cezar şi Brutus erau nişte animăluţe care se

speriau şi de o pisică, darămite să latre la nişte hoţi.

— Dacă m-aş fi trezit mai devreme, l-aş fi văzut, m-am încruntat eu.

Poliţiştii găsiseră urme în grădină, în dreptul camerei mele, şi, cu toate că ploaia le ştersese parţial, au reuşit să stabilească faptul că hoţul a intrat în casă pe fereastra mea. Această descoperire l-a tulburat foarte tare pe Davis, care a certat aspru întregul personal şi m-a asigurat că va verifica el însuşi încuietorile casei în fiecare seară. Eu n-am învinuit pe nimeni. Dacă n-ar fi plouat, n-aş fi lăsat-o pe menajeră să închidă fereastra şi i-am spus asta şi lui Colin când a venit să ne vadă. Eram încă la micul dejun.

— Pe viitor, e mai bine să ţii ferestrele închise. Sunt liniştit acum, că vă văd tefere, după chinul de astă-noapte. Nici n-aş fi trecut la ora asta imposibilă dacă nu mi-aş fi făcut griji pentru voi.

Cécile zâmbi.

— Mereu mi-am dorit să iau micul dejun cu dumneavoastră, *monsieur* Hargreaves. Vă asigur că ne simţim cât se poate de bine, dar cred că, dac-aţi fi fost aici aseară, cerceii mei n-ar fi dispărut. Ce păcat c-aţi avut altceva de făcut.

— Chiar dac-aş fi venit aseară, n-aş mai fi fost aici la ora aceea.

— Asta, bineînţeles, n-am de unde să ştiu, îi răspunse ea, privindu-mă mustrătoare.

— Cum ai aflat de furt? l-am întrebat.

— Mi-a spus un prieten de la Scotland Yard.

— Şi o să faci investigaţii?

— Nu, Emily, nu sunt detectiv.

— Ghinionul nostru, *monsieur* Hargreaves, spuse Cécile.

— E totuşi un caz ciudat, continuă Colin. Acum trei săptămâni a fost spartă casa lordului Grantham şi singurul obiect furat a fost o casetă *cloisonné* de Limoges. În săptămâna următoare, a dispărut din locuinţa doamnei Blanche Wilmot o călimară aurită. Ambele obiecte i-au aparţinut Mariei-Antoaneta.

— Cred că hoţul nostru va ajunge departe, *monsieur*

Hargreaves. Mai rar un om care să ştie atât de bine ce vrea.

— N-avem niciun motiv să credem că va veni din nou aici. Doar dacă nu mai ascundeţi vreun obiect cu ghinion, care să-i fi aparţinut reginei.

— Nu, aşa că-mi închipui că suntem în siguranţă, am intervenit şi eu, masându-mi tâmplele. Brusc, mă simţeam foarte obosită. Recunosc însă că nu e deloc plăcut să-ţi fie violată astfel intimitatea.

— O să-l rog pe inspectorul Manning, căruia i s-a încredinţat cazul, să trimită pe cineva să patruleze pe aici. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Nu ştiu ce să zic de inspector, dar dumneavoastră, *monsieur* Hargreaves, ne inspiraţi o încredere absolută. Mă las cu totul în grija dumneavoastră, spuse Cécile şi-l bătu uşurel pe braţ în timp ce trecea pe lângă el. N-o reţineţi prea mult pe Kallista.

Cécile îmi spunea încă pe numele pe care mi-l dăduse răposatul meu soţ.

— Se pare că duceţi o viaţă palpitantă, spuse Colin, acceptând ceaşca de ceai pe care i-am oferit-o.

— Asta-i valabil pentru Cécile. Eu n-am avut niciodată nimic care să-i fi aparţinut Mariei-Antoaneta.

— Îmi pare bine. Nici nu pot să mă gândesc că în camera ta a fost un spărgător. Trebuia să fi venit azi-noapte.

— Cécile n-a vrut să-ţi facă un reproş. Voia doar ca eu să reflectez la ideea rămânerii tale aici până la o oră atât de târzie. Mă corupe.

— Atunci îi rămân îndatorat pe veci.

— Aşa şi trebuie.

— Şi ai reflectat la ideea rămânerii mele aici până la o oră atât de târzie?

— Da. Şi mi-a plăcut.

Privirile ni s-au întâlnit. Dintr-odată mi-a dispărut orice urmă de oboseală, iar sentimentului de violare a intimităţii i-a luat locul o căldură minunată.

— Poate că după încheierea sezonului vii cu mine în Grecia.

Cea mai mare parte a primăverii făcusem explorări în Grecia, folosind ca bază vila care mi-a revenit după moartea lui Philip.

— Nu prea se face să călătorim împreună.

— Credeam că eşti de acord cu coruperea mea.

— Din toată inima, dar nu vreau să devii *chiar* atât de coruptă.

Se ridică, înconjură masa spre mine şi îmi luă mâinile într-ale lui. Am închis ochii, anticipând sărutul, dar a intrat Davis cu tava de argint pe care se afla corespondenţa de dimineaţă. Colin s-a mulţumit să-mi sărute repede mâna şi s-a întors la locul lui. Încercând din răsputeri să nu-mi arăt dezamăgirea, mi-am concentrat atenţia asupra plicurilor din faţa mea. Invitaţii la două sau trei baluri în fiecare seară, cam tot atâtea dineuri, ca să nu mai spun nimic de ceaiuri, petreceri în grădină şi dejunuri – suficiente pentru a te copleşi pur şi simplu în timpul sezonului. Şi asta fără a mai lua în calcul Derby, Ascot, Academia Regală, Expoziţia de Vară şi alte evenimente de la care nu se putea să lipsesc. Am răsfoit vraful din faţa mea, căutând şi o eventuală corespondenţă particulară.

— Ceva interesant? întrebă Colin.

— Nu prea cred; doar dacă nu mi-ai trimis tu ceva.

Am dat deoparte un bileţel de la mama, ştiind prea bine că mă admonestează pentru că am refuzat o invitaţie la recepţia oferită de prietena ei, lady Elliott, în onoarea lui Charles Berry. Deşi mama fusese mulţumită să mă vadă măritată cu un viconte – mai ales că familia lui Philip se înrudea cu familia regală încă de pe vremea Elisabetei – acum, după ce s-a încheiat perioada doliului, era din nou preocupată de statutul meu social şi revenise la vechea speranţă că aş putea să mă mărit cu cineva de sânge regal.

Un alt plic mi-a atras atenţia. Nu avea timbru, aşa că trebuie să fi fost adus direct. Înăuntru se afla un scurt fragment scris în greaca veche:

'Άδιου ούδέυ έρωτος ά δ όλβια δεντερα πάντα έστίν.

— E de la tine? l-am întrebat pe Colin, dându-i foaia.
— Din păcate nu, deşi aş vrea. Sunt întru totul de acord cu acest sentiment.
— Îmi traduci, te rog? Nu cred că pot fără lexicon.
— „Nimic nu e mai dulce decât dragostea, şi toate celelalte delicii îi urmează.” Este din *Antologia greacă.* Poate că ţi-ai vrăjit profesorul cu farmecul tău.
— Pe domnul Moore? am râs eu. Nu prea cred. Poate e doar disperat că nu vreau să-l citesc decât pe Homer. Dar cred c-o să mă răzgândesc acum că ştiu cât de… dătătoare de inspiraţie e *Antologia greacă.*
— Te poţi îndrepta şi spre epigramele religioase.
— Domnului Moore i-ar plăcea foarte mult.
— Ai idee de unde ar putea fi?
— Nici cea mai mică.
— Ar trebui să fiu gelos?
— Bineînţeles că nu. Dacă nici tu nu cred că vei reuşi să mă convingi să mă mărit din nou, cum ar putea avea vreo şansă acest admirator anonim, oricine ar fi el?
— Ba o să te conving, Emily. N-am nicio îndoială. La anul, pe vremea asta, vom lua micul dejun împreună în fiecare zi. Şi nu în sufragerie.

2

— Ce incident bizar! spuse David Francis după ce ascultă relatarea mea însufleţită despre jaf.

Cécile îl întâlnise cu o săptămână în urmă în atelierul unui sculptor, Michael Barber, iar astă-seară i-am invitat pe amândoi acasă la mine, în Berkeley Square, după ce am fost la teatru să vedem noua şi controversata piesă a domnului Ibsen, *Hedda Gabler.* La fel ca Cécile, domnul Francis era protector al artelor şi, de altfel, s-au şi împrietenit imediat ce şi-au descoperit admiraţia reciprocă pentru impresionismul francez.

— Şi este cu atât mai bizar dacă te gândeşti că au fost trei asemenea furturi, am spus eu şi le-am povestit despre lordul Grantham şi doamna Wilmot.

— Ce hoţ ciudat, cu un unic scop, fu de părere domnul Barber. De ce acest interes faţă de regina Franţei?

— E greu să eviţi Casa de Bourbon din moment ce domnul Berry se află la Londra, mi-am dat eu cu părerea. Societatea e impregnată de spiritul francez.

— *C'est vrai,* spuse Cécile. Dar nu cred nicio clipă că *monsieur* Berry se află în spatele acestor fărădelegi. Nu e nici pe departe aşa deştept.

— Şi chiar dac-ar fi, bea mult prea mult ca să fie în stare să pună la punct un asemenea plan, a comentat domnul Barber.

— Chiar credeţi că e într-adevăr cine pretinde că e? Sunt sigură că Maria-Antoaneta n-ar fi avut un nepot aşa nevolnic, am spus eu învârtind în mână paharul cu porto.

— Maria-Antoaneta nu stârneşte întotdeauna simpatie, interveni domnul Francis.

— Dar istoria, domnule Francis, o scriu învingătorii. Aş paria că biata regină n-a fost deloc atât de rea cum ni se

spune. Şi am crezut întotdeauna că ea a avut dreptate în povestea cu colierul de diamante.

— Asta a fost treaba cea mai încurcată, spuse Cécile. Şi probabil că duşmanii reginei au făcut tot ce au putut pentru a încuraja orice i-ar fi putut afecta reputaţia.

— N-au existat dovezi c-a avut o aventură cu un cardinal căruia i-a cerut să-i achiziţioneze bijuterii? a întrebat domnul Barber.

— Bârfe, domnule Barber, şi nicio dovadă serioasă, i-am răspuns. Un bijutier a confecţionat colierul, care a fost absurd de scump, iar Maria-Antoaneta a refuzat să-l cumpere. Unul dintre duşmani, o femeie, l-a convins pe cardinal, care spera să devină iubitul reginei, că ea şi-l dorea, iar el i-a dat doamnei respective bani să-l cumpere, în ideea că aceasta i-l va da reginei.

— Dar ea – contesa de la Motte – a dispărut cu colierul şi cu banii cardinalului, a continuat Cécile. Iar bijutierii i-au prezentat reginei o notă de plată uriaşă. Până la urmă, cardinalul şi contesa au fost judecaţi, dar reputaţia reginei a avut de suferit. S-a crezut că ea ar fi în spatele acestui plan şi s-a insinuat că moralitatea ei nu era deloc cum ar fi trebuit să fie.

— Poate că totuşi cardinalul n-ar fi trebuit judecat, dar regina a insistat să fie, am spus eu. A fost acuzat că a insultat demnitatea suveranei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am eu diamantele din colier, spuse Cécile şi îi străluciră ochii. Mă întreb cât ar fi de greu de convins actualul proprietar să se despartă de ele.

— Nici să nu te gândeşti la asta până când nu e prins bravul nostru hoţ.

— Mă intrigă foarte mult natura acestor jafuri, spuse domnul Francis trăgând adânc din ţigară şi îndreptându-se spre masa pe care se afla o carafă cu Porto. Şi-a umplut în tăcere paharul, fără a ne mai oferi altă explicaţie. Vinul dumneavoastră, lady Ashton, îşi merită reputaţia.

— Nu ştiam că are o reputaţie.

— Oh, ba da. Obiceiul dumneavoastră scandalos de a-l

bea după cină este un subiect predilect de conversaţie la clubul meu. Se discută în contradictoriu asupra modului în care ar trebui să reacţioneze un domn când o doamnă refuză să se retragă în salon. Cei mai mulţi susţin c-ar fi mai bine să se interzică băutura cu totul decât să se încurajeze coruperea văduvei unui viconte. Dar, când ajunge cineva să cunoască excelenta dumneavoastră pivniţă, e greu să-şi mai respecte principiile.

— Sunt puţine lucruri care să-mi facă mai mare plăcere decât un vin bun de Porto şi cred că e revoltător că doamnele sunt alungate exact când conversaţia devine mai interesantă, am replicat.

Domnul Francis a zâmbit.

— Domnilor nu le place ca doamnele să audă conversaţiile interesante şi să ştiţi că există mai multe soiuri foarte bune de sherry pe care le puteţi bea, spuse el întorcându-se la loc.

Mi-am dat seama că a încercat, şi a reuşit, să îndepărteze conversaţia de la jaf.

— Daţi-mi voie să revin asupra subiectului anterior şi să vă întreb de ce sunteţi atât de intrigat în legătură cu jafurile despre care am discutat?

— Un diamant roz din colecţia personală a reginei franceze mi-a fost furat din seif cu mai puţin de două săptămâni în urmă.

— Habar n-aveam! exclamă domnul Barber. De ce nu mi-ai spus?

— Nu mi s-a părut că acest lucru ar avea vreo importanţă pentru tine, îi răspunse domnul Francis.

— Dar eşti prietenul meu. Bineînţeles că un jaf în casa ta are importanţă pentru mine.

— Ce a spus poliţia? l-am întrebat. Au găsit vreun indiciu?

— Nici nu m-am obosit să le spun. Sunt prea puţine speranţe să-l recuperez şi prefer să nu-mi fac publice treburile.

— Aţi angajat pe cineva să cerceteze cazul? l-am întrebat.

— Nu. Nu văd ce rost ar avea.

— Dar nu puteţi lăsa un asemenea caz neanunţat.

Domnul Francis era perplex.

— Când aţi auzit ultima dată de o bijuterie furată de un spărgător, care să-i fi fost restituită proprietarului de drept?

— Dar domnule Francis, furtul trebuie neapărat cercetat. Chiar dacă rămâne nerezolvat, trebuie ca măcar *să încercăm* să aflăm adevărul, am fost eu de părere.

— Prefer să n-o tulbur pe soţia mea. E foarte timidă şi suferă când este obligată să vorbească cu străinii.

— Dar a observat şi ea că lipseşte diamantul, nu? l-a întrebat Cécile.

— Nu e genul de bijuterie pe care să vrea să-l poarte, replică el, uitându-se atent la scrumul de la capătul ţigării. Apoi schimbă subiectul. Doamnelor, aţi fost la expoziţia de la Academia Regală? Barber a expus câteva piese foarte bune în acest an.

— Eu am fost de două ori, i-am răspuns. Şi îmi amintesc mai ales de o sculptură: o femeie cu un coş de flori. Cred că e a dumneavoastră, domnule Barber.

— Mă bucur c-aţi observat-o. E una dintre preferatele mele, mi-a spus domnul Barber.

— Mi-a plăcut foarte mult. Aţi redat foarte bine mişcarea. Parcă te aştepţi să se aplece şi să culeagă florile de la picioare.

— Vă mulţumesc, lady Ashton.

— Aveţi o colecţie mare, domnule Francis? l-am întrebat.

— Nu atât de mare pe cât mi-ar plăcea.

— Francis cheltuieşte foarte mult cu subvenţionarea chiriilor pentru atelierele artiştilor, dar şi pentru operele lor, spuse domnul Barber.

— Nici nu-i de mirare că vă înţelegeţi atât de bine cu Cécile. Mi-ar plăcea să vă văd colecţia.

— Mă tem c-o veţi găsi destul de puţin interesantă.

— Asta-i o insultă, Francis, zâmbi domnul Barber. Eu ţi-am dat câteva dintre piesele mele cele mai bune.

— Vreau să spun că, având în vedere propria sa colecţie,

lady Ashton va fi dezamăgită de calitatea şi cantitatea obiectelor pe care le deţin eu.

— Cantitatea nu e o bună măsură a meritelor artistice ale unei colecţii, domnule Francis. Am noroc că soţul meu a avut un asemenea gust desăvârşit. Când am făcut vreo achiziţie, m-am lăsat condusă de standardele sale, deşi, vă mărturisesc, mă simt vinovată că ţin pentru mine câteva piese despre care el ar fi susţinut precis că trebuie să stea într-un muzeu.

Mi-am răsucit inelul de aur cu imaginea calului troian, pe care-l purtam pe mâna dreaptă şi care mi-a fost încredinţat anul trecut, la Paris, după ce a fost prins ucigaşul lui Philip.

— Dar înţeleg că aţi făcut numeroase donaţii importante, spuse domnul Francis.

— Da, dar uneori sunt copleşită de sentimente şi am impresia că nu mă pot despărţi de unele dintre lucrurile pe care ar trebui să le donez.

— *Peut-être* că şi *monsieur* Bingham s-a ataşat de farfuria aceea pe care încerci să i-o iei, interveni Cécile.

— Nu, o păstrează numai din invidie. Nu face niciun secret din faptul că nu dă doi bani pe ea. Privirea mi-a căzut din nou asupra domnului Francis şi m-am simţit obligată, încă o dată, să revin la subiectul furturilor, deşi mă temeam că insist prea mult. Vă implor să anunţaţi la poliţie furtul diamantului. Acest lucru nu vă afectează doar pe dumneavoastră. Doar nu credeţi că există mai mulţi hoţi în Anglia care să fie interesaţi numai de obiecte ce i-au aparţinut Mariei-Antoaneta.

— Bineînţeles că nu.

— Poliţia trebuie să aibă un tablou cât mai complet al mişcărilor acestui om. Poate că găsesc ceva la dumneavoastră acasă, care să-i ajute la investigaţii. Sau un anumit comportament care se repetă şi care ar putea fi descoperit dacă includeţi şi casa dumneavoastră pe lista cu scenele crimei.

— Are dreptate, interveni Cécile. Dacă aţi fi unica victimă a acestui spărgător, aţi putea să nu spuneţi nimic.

Dar nu sunteţi.

— Probabil că greşesc dacă fac ceva care să împiedice poliţia să vă recupereze cerceii, spuse domnul Francis, zâmbind cu bunăvoinţă.

— Nu e vorba doar de recuperarea cerceilor, am fost eu de părere.

— *Je ne sais pas,* mă contrazise Cécile. Aş vrea foarte mult să-mi recapăt cerceii. Erau cerceii mei preferaţi.

— Bineînţeles. Dar nu e mai important să fie prins hoţul şi să se prevină astfel alte furturi?

Cécile ridică din umeri fără să răspundă.

— Dacă nu de altceva, am continuat, vă cer ca, în calitate de gentleman, să faceţi tot ce vă stă în putinţă să împiedicaţi ca numele nefericitei Maria-Antoaneta să mai fie subiect de intrigă şi scandal.

— Sunteţi foarte stăruitoare, lady Ashton. Dacă insistaţi că aşa trebuie să procedez, mâine dimineaţă mă duc la poliţie. Până atunci, spuneţi-mi ce părere aveţi despre piesa pe care am văzut-o astă-seară.

— Mi-a plăcut foarte mult. Situaţia Heddei este fascinantă. E incapabilă să găsească plăcere în lucrurile despre care se crede că aduc fericire unei femei.

— E atât de nefericită şi totuşi pare soţia perfectă, fu de părere domnul Barber.

— Nu e prea înţelept să iei de bună imaginea sub care apare o soţie din înalta societate, am spus eu.

— Sau un soţ…, interveni domnul Francis.

— Aşa e.

Am zâmbit, întrebându-mă ce ascundea oare figura rafinată a oaspetelui meu.

Domnul Francis s-a ţinut de cuvânt şi a raportat la poliţie furtul diamantului roz a doua zi dimineaţă. În două zile, ziarele erau pline de poveşti senzaţionale despre furturi. Toată societatea fierbea, iar Charles Berry s-a grăbit să publice în *Times* o rugăminte adresată hoţului, prin care-l ruga să returneze proprietarilor de drept obiectele ce aparţinuseră stră-străbunicii sale. Pe cei care

deţineau asemenea obiecte i-a apucat o adevărată nebunie şi au încercat disperaţi să şi le apere. Lady Middleton, care avea un scaun despre care se zicea că provine din dormitorul reginei de la Versailles, a făcut chiar senzaţie când l-a trimis la bancă, insistând să fie depozitat în camera tezaurului.

— Preşedintele băncii a încercat s-o convingă să renunţe, dar n-a reuşit, mi-a spus Margaret Seward în după-amiaza aceleiaşi zile, pe când ne aflam în sala Elgin de la British Museum. Îmi pare rău că n-am fost şi eu de faţă să-i ascult.

— Cine are curajul să se pună cu lady Middleton? Mă mir că a şi încercat.

Schiţam o parte din frontonul estic al Parthenonului, care reprezenta naşterea zeiţei Atena. Margaret, care studia limbile clasice la Bryn Mawr[1], îşi adusese un volum de Ovidiu din care citea, dar mai şi vorbea cu mine în timp ce lucram. Din când în când, se plimba prin muzeu şi-mi povestea, când revenea, tot felul de lucruri amuzante.

— Am văzut un bărbat aproape la fel de arătos cum e Colin, mi-a spus ea după un astfel de tur.

— Da? Asta mi-a atras atenţia.

— Ei, nu chiar aşa. Nu cred că mai există un altul la fel de arătos. Dar ăsta seamănă. E cu o tânără cam speriată şi cu mama ei – o adevărată zgripţuroaică.

— Ai recunoscut pe vreunul din ei?

— Pe fată o cheamă Lettice.

— Ah, Lettice Frideswide. Bărbatul trebuie să fie Jeremy.

— Îl cunoşti?

— Da, destul de bine. E ducele de Bainbridge. A moştenit titlul anul trecut. Moşia lui e lângă a tatei.

— Emily, n-o să te iert niciodată pentru că-l ascunzi de mine. Ştii că părinţii mei m-au trimis aici ca să-mi caut un soţ. Tata nu vrea să accepte pe cineva fără titlu – e de

[1] Celebru colegiu de arte liberale (iniţial doar pentru fete), înfiinţat în 1885, în Bryn Mawr, Pennsylvania (n. tr.).

prost-gust, dar asta e.

Domnul Seward era un om bogat, cu afaceri în căile ferate, care, ca atâţia americani, tânjea să-şi vadă fata făcând parte din aristocraţia britanică. Margaret fusese de acord să vină aici în sezonul monden numai după ce părinţii i-au promis că la toamnă o lasă să studieze la Oxford.

— Spune-mi, scumpul de Jeremy e logodit cu încântătoarea Lettice?

— Nu cred. E foarte „vânat” şi nu cred că vrea să se aşeze la casa lui.

— E perfect, suspină ea.

— Margaret, mă uimeşti. Credeam că nu vrei să te măriţi.

— Nu vreau să mă mărit cu el, dar trebuie neapărat să găsesc pe cineva cu care să flirtez. Poate că închei cu bunul duce un fel de înţelegere care mă va ajuta să ajung cu bine la sfârşitul sezonului. El mă curtează, ceea ce-mi face fericiţi părinţii, dar poate fi liniştit, pentru că va şti că nu vreau să mă mărit cu el. Când ai mei vor vedea că nu m-a cerut până când va veni vremea să merg la Oxford, se vor întoarce în America plini de poveşti despre lordul englez care a lăsat-o pe fiica lor să-i scape.

— Lady Frideswide n-o să te ierte niciodată. Încearcă să-l prindă pe Jeremy pentru fiica ei aproape de când s-a născut fata.

— Şi fata ce zice?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— E foarte tânără. Nu păţeşte nimic dacă mai aşteaptă un sezon. Mă prezinţi?

— Cred că da. Vin în direcţia asta?

— Sunt sus şi se uită la mumii, îmi răspunse Margaret privindu-mă plină de speranţă.

— Îmi sugerezi s-o iau la goană într-acolo şi să te prezint cu nonşalanţă ducelui de Bainbridge? Nu e un pic prea evident? M-am întors la desenul meu. Nu vine nimeni la muzeu fără să viziteze sala Elgin. Ai răbdare, Margaret, că vine el, ducele, la tine.

Am avut dreptate. N-a trecut nicio jumătate de oră, că au apărut Jeremy împreună cu grupul său, care se mărise şi le includea acum pe lady Elinor şi pe Isabelle. Doamnele erau îmbrăcate cu o eleganţă atât de stridentă, încât aproape că regretam că nu mi-am strâns mai tare şireturile corsetului. Pentru a nu mă lăsa copleşită, am inspirat mult mai adânc decât şi-ar fi îngăduit să spere oricare dintre ele şi am zâmbit larg, întinzând mâna spre duce. Ne-am salutat şi am făcut prezentările, iar apoi am discutat puţin numai despre lucruri importante. Lady Elinor mi-a lăudat desenul, iar eu acul de pălărie, o pasăre uimitoare din aur, cu penele acoperite de safire, rubine şi smaralde. Margaret a fost politeţea întruchipată, dornică să-l impresioneze pe Jeremy, pe care nu-l deranja deloc să fie singurul gentleman printre atâtea doamne. Membrele mai tinere ale grupului au rămas tăcute, în spatele mamelor, până când Lettice s-a apropiat de mine, privind pe furiş la sculpturile din faţa noastră.

— Unde-i copilul? întrebă ea. Pe etichetă scrie că aici e naşterea Atenei.

— Nu e niciun copil, i-am răspuns eu zâmbind. Atena a ieşit adultă din capul lui Zeus.

— Da? S-a uitat la mine, apoi la Isabelle. Nu ştiu povestea.

— Mama Atenei a fost Metis, prima soţie lui Zeus…

— Da, vă mulţumesc, lady Ashton.

Lady Frideswide a luat-o pe Lettice de braţ şi a dus-o înapoi, lângă Isabelle. Eram şocată de atâta grosolănie şi am decis că acum n-am niciun motiv să nu intervin cu îndrăzneală în favoarea lui Margaret.

— Aveţi vreun plan pentru dejun, Înălţimea Voastră? am întrebat, întorcându-mă spre Jeremy.

— Vai, *lady Ashton,* îmi răspunse el, accentuând fiecare silabă a numelui meu. Nu e nevoie de asemenea formalităţi. Ne cunoaştem doar de când eram copii. Iau dejunul la club.

— Ce dezamăgire! Mi-ar face plăcere să petrecem puţin timp împreună. Lady Frideswide privea neîncrezătoare.

Lăsaţi masa la club pentru mâine şi luaţi astăzi dejunul cu domnişoara Seward şi cu mine.

— Există oare vreun bărbat în Anglia care să vă poată rezista, lady Ashton? La ce oră doriţi?

Faptul că Jeremy mi-a acceptat invitaţia putea fi considerat, din punct de vedere social, un adevărat puci. Dejunul era prin excelenţă o masă a doamnelor; domnii preferau cluburile. În clipa în care mama o să afle de asta, precis îmi face o vizită. După ce ducele şi doamnele au plecat, m-am întors spre Margaret.

— Pentru asta îmi rămâi datoare toată viaţa.

— Oh, e foarte agreabil. Nici nu te-ai străduit prea mult. Îl iubesc deja.

— O să-nceapă bârfa că umblu după ducele de Bainbridge.

— Asta până când va începe să-mi acorde mie atenţie.

— Şi cum anume ai de gând să faci asta? Îi spui direct ce ai în minte?

— Mă gândeam să-i spui tu, Emily. Atunci chiar că-ţi voi fi veşnic îndatorată.

Margaret s-a scuzat imediat după ce am luat dejunul şi ne-am retras în salon. Jeremy a început să se foiască, evident surprins c-a fost lăsat singur cu mine.

— Tu ai pus asta la cale, Em? mă întrebă el, adresându-mi-se ca atunci când aveam cinci ani. Ce se-ntâmplă?

— Stai liniştit, Jeremy, n-o să păţeşti nimic. Nu vreau să mă mărit cu tine.

S-a prăbuşit pe scaun.

— Ce uşurare! Deşi îţi spun cât se poate de sincer că, atunci când voi accepta, în sfârşit, inevitabilul şi mă voi căsători, nu voi avea cum să-mi găsesc o soţie mai încântătoare decât tine.

— Nu mă mai flata degeaba.

— Ba lasă-mă s-o fac. Dacă flatez pe altcineva, se umple tot oraşul de zvonuri privind iminenta mea căsătorie.

— Îţi cunosc destul de bine situaţia.

— Presupun că da. Dar mă gândeam că tu şi

Hargreaves… Se opri.

— Colin nu e logodit cu mine. Dar tu şi Lettice Frideswide?

— Nu există nici urmă de afecţiune între noi. Lettice pare mai îngrozită de mine decât de oricine altcineva şi n-a zis nimeni nimic de logodnă în afară de mamele noastre. Noi doi, tu şi cu mine, semănăm foarte tare. Fiecare are în faţă ocazia perfectă, dar nu e interesat. Poate c-ar trebui să ne unim forţele. Dacă restul societăţii crede că avem o înţelegere, poate că ne lasă în pace.

— O propunere foarte interesantă, Jeremy, şi foarte asemănătoare cu cea pe care aveam de gând să ţi-o fac. Dar nu pentru mine.

— Atunci, pentru cine?

— Pentru Margaret. I-am descris rapid situaţia. Dacă părinţii ei cred că a pus mâna pe un duce, o lasă în pace să facă ce vrea.

Jeremy a râs din toată inima.

— E minunat. Ce mai farsă! Spune-i că sunt de acord, acceptă el, râzând în continuare. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la un plan atât de viclean din partea ta.

— Tot meritul e al lui Margaret.

— Şi, Emily – deveni el serios – dacă vreodată… dacă Hargreaves nu… dacă ai nevoie de cineva… cred că noi doi putem ajunge la o înţelegere foarte… reciproc avantajoasă.

— Să ştii, Jeremy, că mi-ai făcut una din cele mai romantice cereri în căsătorie din istoria Angliei. Pot să mi-o trec în jurnal?

— Vorbesc serios, Em.

— N-o să uit asta, Înălţimea Voastră.

3

Dacă aş spune că mama se arăta doar încântată de atenţia pe care mi-o acorda ducele de Bainbridge, aş fi foarte departe de adevăr. Deşi familiile noastre erau apropiate, prietenia ei cu lady Frideswide o împiedicase să vadă în el un potenţial soţ pentru mine. Era totuşi convinsă că ducele s-a îndepărtat de Lettice de bună voie şi că, dacă propria-i fiică devenise acum obiectul afecţiunii lui, cine era ea să protesteze? Am insistat că el o avea în vedere pe Margaret, nu pe mine, dar a refuzat să accepte acest lucru. N-o putea face nimeni să creadă că un duce ar alege o americană, şi nu pe fiica unui pair englez.

— Nici nu vreau să ascult asemenea prostii, mi-a spus ea după ce m-a acostat pe malurile Tamisei, la regata Henley[2]. Între duce şi Colin Hargreaves, precis o să faci o partidă excelentă înainte de sfârşitul sezonului. Niciunul n-o să fie dispus să te facă să aştepţi, ştiindu-l pe celălalt rival în a-ţi câştiga favorurile. Unde ţi-e umbreluţa de soare? mă întrebă ea încruntându-se.

— N-am avut chef s-o târăsc după mine.

— Copilă scumpă, îmi fac griji pentru tine. În doar câteva zile îţi vei distruge complet tenul, spuse ea şi-mi trase pălăria încercând s-o aşeze mai bine pentru a-mi acoperi faţa. A fost o zi minunată. Înălţimea Sa a fost foarte amabil şi mi-a oferit un loc pe insula Temple. Ce rău îmi pare că n-ai fost şi tu cu noi.

— Nu mi-am dat seama că Jeremy e membru al clubului

---

[2] Henley Royal Regatta – cea mai veche regată de canotaj din lume, inaugurată în 1839 la Henley-on-Thames, care se ţine anual în prima săptămână din iulie (n. tr.).

Leander[3].

Insula, care era doar pentru membrii clubului Leander, oferea nu numai o poziţie excelentă, dar era şi cea mai selectă zonă de unde puteai să urmăreşti întrecerea. Dintre cele două merite, ştiam că pe mama o impresiona mai mult cel de-al doilea.

— Nu face pe deşteaptă, Emily. Eşti perfect conştientă de toate calităţile lui Bainbridge. Sunt foarte bucuroasă că a început să te bage în seamă.

— Mamă…

— Şi profit de acest prilej pentru a-ţi spune că ciudatul tău obicei de a citi începe să-i deconcerteze pe oameni.

— Obiceiul meu de a citi nu e…

— Înţelegem cu toţii că a fost un şoc cumplit să-ţi pierzi soţul. Perioada de doliu e îngrozitoare. Dar acum a trecut şi nu mai are niciun rost să insişti cu acest obicei morbid de a citi cărţi anoste. Lady Elliott mi-a spus că te-a văzut în parc cu *Odiseea.*

— Ai o obiecţie specială împotriva lui Homer sau eşti împotriva tuturor textelor antice?

— Nu e nevoie să-mi vorbeşti astfel, Emily. Nu-mi pot imagina ce te-a făcut să aduci o carte în parc.

— Vremea era frumoasă şi am vrut să stau afară. Un concept şocant, recunosc.

— Deschide-ţi fereastra sau, dacă vrei să fii afară, stai pe proprietatea ta. N-ai de ce să-ţi etalezi excentricităţile în faţa întregii Londre. Îşi scoase o pereche de ochelari din punguţă şi-mi cercetă faţa. Cred că ţi-au apărut pistrui, îmi spuse ea împungându-mă cu umbreluţa.

— Mulţumesc, mamă. Interesul tău mă copleşeşte, ca de obicei.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta antipatic. Eşti văduva unui viconte şi trebuie să începi să ai o atitudine corespunzătoare.

---

[3] Leander Club – cel mai vechi club de canotaj din lume, înfiinţat la începutul secolului al XIX-lea, care-şi are sediul la Henley-on-Thames (n. tr.).

— Să am o atitudine de viconte? I-am adresat cel mai fermecător zâmbet de care eram în stare. Poate că asta şi fac atunci când îl citesc pe Homer.

— Comportamentul tău e intolerabil. Trebuie să fii mai atentă, pentru că altfel te vei trezi izolată de lumea decentă din Anglia.

Şi cu acestea se îndepărtă.

Am plecat şi eu nu după mult timp şi m-am îndreptat obosită spre casă, cu nasul şi obrajii acoperiţi de o nuanţă deprimantă de roz-strălucitor. Cel puţin în această privinţă mama a avut dreptate. Pălăria, deşi foarte elegantă, nu-mi oferise suficientă protecţie. Tânjeam după o baie rece, dar nici n-am apucat s-o rog pe Meg să mi-o pregătească, pentru că Davis m-a anunţat că am un musafir. M-am uitat la cartea de vizită pe care mi-a dat-o şi m-am dus, mirată, în salon, unde am dat cu ochii de o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată. Era îmbrăcată în negrul implacabil de proaspătă văduvă şi s-a repezit la mine de cum am intrat în cameră.

— Nu-mi cer scuze pentru că vin astfel, lady Ashton. Sunt convinsă că vizita mea nu vă surprinde.

— Îmi pare rău, dar n-am nici cea mai vagă idee la ce vă referiţi. M-am uitat din nou la cartea de vizită. Doamna Francis? Sunteţi soţia lui David Francis?

— Nu e nevoie să faceţi pe neştiutoarea, tânără doamnă. Ştiu totul despre… S-a oprit cu ochii înotând în lacrimi.

— Vă rog să luaţi loc. Am condus-o spre un scaun şi am sunat să ni se aducă ceaiul, tot mai derutată. Ne-am cunoscut?

Ceea ce a făcut-o să râdă, scoţând un sunet profund, nervos.

— Ştiu foarte bine că aţi fost amanta soţului meu. Acum, că a murit…

— A murit? Domnul Francis a murit?

Mi l-am amintit stând în biblioteca mea acum nici două săptămâni şi, deşi nu l-am cunoscut bine, am fost cuprinsă de senzaţia oribilă, copleşitoare, care însoţeşte orice veste îngrozitoare.

— A murit acum două zile.
— Nici nu ştiţi cât de rău îmi pare. A fost bolnav?
— Ştiţi bine că nu.
Ochii înroşiţi îi ardeau aprig. Căldura din casă era sufocantă. Am traversat camera şi am deschis larg ferestrele. O servitoare a intrat cu tava cu ceai.
— Nu, du-o de aici. Adu-ne ceva rece.
Doamna Francis a tăcut până când a ieşit fata din cameră.
— Ultimele lui cuvinte au fost despre dumneavoastră.
— Nu se poate. Ne-am întâlnit o singură dată.
— V-aş fi recunoscătoare dacă n-aţi face pe inocenta. Dac-ar fi fost doar o dată…
Începuse din nou să plângă şi nu suportam durerea întipărită pe faţa ei.
— Vă rog să-mi permiteţi să vă liniştesc. I-am luat mâna într-a mea şi, deşi nu mă privea, nu şi-a retras-o. Nu ştiu cum s-a ajuns la această neînţelegere. N-am fost niciodată amanta soţului dumneavoastră şi nici n-am avut vreo aventură romantică cu el. Era în grupul unor prieteni cu care am fost la teatru acum o săptămână şi ceva şi apoi am venit cu toţii aici. N-a fost nimic între noi.
— Atunci de ce a rostit numele dumneavoastră înainte de ultima suflare?
— Nu am idee. Poate că-l cunoaşteţi pe prietenul lui, domnul Michael Barber. A fost şi el aici, cu noi, şi sunt sigură că el vă va linişti.
— Michael a fost aici? Umerii i se relaxară puţin.
— Ce a spus soţul dumneavoastră despre mine?
— M-a rugat să vă aduc cutia pentru tutun de prizat.
— O tabacheră?
— E mică, din argint şi i-a aparţinut Mariei-Antoaneta. M-am gândit că v-a promis-o dumneavoastră.
Asta m-a făcut să înţeleg de ce a vrut să ajungă tabachera la mine.
— Ştia că moare?
— Da. Şi-a ridicat ochii şi m-a privit.
— Înţeleg de ce aţi crezut aşa ceva. Dar cred, doamnă

Francis, că soţul dumneavoastră nu încerca decât să vă protejeze.

I-am povestit discuţia noastră despre jafuri şi despre diamantul roz, lăsând la o parte pasajele în care îşi descria soţia. Orice doamnă capabilă să o înfrunte pe bănuita amantă a soţului atât de repede după moartea lui e mult prea inteligentă pentru a fi pur şi simplu timidă.

— Acum eu sunt cea derutată. Ce-i cu diamantul ăsta roz?

— Cel care vi s-a furat. Soţul dumneavoastră a considerat că n-are rost să vă necăjească spunându-vă despre furt, deşi cred că, dacă a apărut în ziare, ar fi trebuit să vă anunţe. Bărbaţii mai fac asta ca să apere doamnele, nu?

— Dar noi n-am avut niciodată un diamant roz.

— Sunteţi sigură? am întrebat-o eu nu prea surprinsă. Mi-am amintit că domnul Francis a spus că nu era genul de bijuterie care să-i placă soţiei lui.

— Categoric. Am admirat întotdeauna diamantele colorate – mi se pare că cele „albe” n-au viaţă. David ştia asta foarte bine. A întins mâna să-mi arate verigheta, o bandă din aur în care era montat un diamant mare, albastru. Spuneţi că ziarele au scris despre asta? Nu le cumpărăm, aşa că eu nu le văd niciodată. David prefera să le citească la club.

— Aceste furturi sunt cea mai senzaţională ştire a sezonului. M-am încruntat, întrebându-mă de ce a ascuns domnul Francis diamantul de soţia sa. S-ar putea ca soţul dumneavoastră să-l fi cumpărat recent ca să vi-l dăruiască?

— Nu şi-ar fi putut permite aşa ceva. Nu şi-ar mai fi putut.

Lacrimile au început să curgă din nou.

— Îmi pare rău. Iar v-am întristat.

— Nu, reuşi ea să zâmbească. Vă cred când îmi spuneţi că n-aţi fost amanta lui David. M-ar fi durut mult mai mult să descopăr că nu mi-a fost credincios, decât povestea asta cu diamantul roz.

— Îmi permiteţi să vă întreb cum a murit? Mi-aţi spus că

n-a fost bolnav. A avut un accident?

— Nu, lady Ashton. Soţul meu a fost ucis. Iar valetul lui a căzut victima aceleiaşi otrăvi, ieri-dimineaţă.

Mi-a ieşit tot aerul din plămâni şi n-am mai putut să respir. Ucis. Inima mi s-a frânt pentru această femeie care şi-a pierdut, ca şi mine, soţul prin violenţă.

— Trebuie să vă relatez o poveste, i-am spus şi, luându-i mâinile între ale mele, i-am vorbit despre decesul soţului meu, dar şi despre rolul pe care l-am avut în descoperirea ucigaşului. În curând plângeam amândouă şi când, în cele din urmă, servitoarea a venit cu limonada, niciuna dintre noi nu ne-am atins de paharele pe care ni le-a pus în faţă.

— Sunteţi atât de bună că mă consolaţi după ce am dat năvală în casa dumneavoastră şi am făcut astfel de acuzaţii îngrozitoare, mi-a spus doamna Francis. Îmi pare rău.

— Când am aflat că Philip a fost ucis, am acuzat oameni nevinovaţi de lucruri mult mai grave decât adulterul.

Mi-am amintit bine calmul de neclintit cu care Colin mi-a primit acuzaţiile eronate. Poate că atunci n-am avut curajul de a-l învinui făţiş, dar a ştiut foarte bine că l-am suspectat de uciderea celui mai bun prieten al său.

— Noi două suntem legate prin ceva foarte dureros. Vă rog să nu vă mai cereţi scuze pentru ceea ce aţi făcut în clipele de mâhnire.

Am stat împreună destul de mult, dar am vorbit foarte puţin. Înainte de a pleca, i-am promis c-o să merg la ea, la Richmond, după înmormântare. Ştiam că atunci va avea nevoie de prieteni, când restul societăţii o abandonează, încă o văduvă singură care să-şi aştepte moartea. După ce a plecat, m-am simţit profund tulburată, revenindu-mi în minte toate amintirile legate de Philip. Nu mă mai gândisem la el de luni întregi şi, dându-mi seama de acest lucru, am fost cuprinsă de cel mai supărător sentiment, acela de vină. Prezenta mea fericire – independenţa, averea, până şi Colin – se datora morţii soţului meu. Dacă ar fi trăit, nu aş fi avut o situaţie atât de plăcută.

Singurătatea şi melancolia mi-au fost curând întrerupte. Davis l-a anunţat pe Colin şi mi-a dat, în acelaşi timp, o

scrisoare. În ciuda căldurii, prietenul meu arăta ca „scos din cutie”, în total contrast cu propria-mi persoană.

— Nu ţi-ai schimbat rochia de la regată, remarcă el, aşezându-se lângă mine pe o canapeluţă acoperită cu mătase.

— Nu, i-am răspuns lăsând scrisoarea pe masă, lângă limonada, şi i-am povestit despre întâlnirea mea cu doamna Francis.

— Ce tragedie îngrozitoare! Am citit despre asta în ziare, azi-dimineaţă. Transpiri.

A luat cu degetul o picătură de apă care se prelingea pe paharul cu limonada neatinsă şi mi l-a trecut, ud şi răcoros, peste faţă, apoi mai jos, pe gât. Şi, deşi pielea mea a răspuns ca de obicei la atingerea lui, eram prea distrată pentru a mă bucura într-adevăr de această senzaţie.

— Ce culoare aveau ochii lui Philip? Erau deschişi, asta-mi amintesc, dar erau albaştri sau verzi?

Se îndepărtă de mine.

— Albaştri. Ce s-a întâmplat?

— Cred că e din cauza doamnei Francis. Vorbind cu ea, mi-am dat seama că lui îi datorez toată bucuria mea de acum. Este un sentiment ciudat.

— De care sunt întru totul conştient. Dacă nu mi-aş fi pierdut cel mai bun prieten, n-aş fi reuşit niciodată să găsesc o femeie care să mă captiveze atât de mult ca tine. Întotdeauna va fi în dragostea noastră ceva dulce-amar, Emily. Se ridică, traversă încăperea şi privi lung pe fereastră.

Nu m-am simţit în stare să continui pe aceeaşi temă şi m-am foit stânjenită o clipă, apoi mi-am luat, în sfârşit, paharul cu limonadă.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc. Ai de gând să deschizi scrisoarea sau vrei să stai aşa toată după-amiaza?

— Şi de unde acest interes subit pentru corespondenţa mea?

— Pentru că am găsit plicul pe prag. Mi s-a părut destul de misterios.

Acest lucru mi-a aţâţat curiozitatea şi am luat plicul, studiindu-l cu grijă înainte de a-l deschide.

— Chiar trebuie să mă ocup mai mult timp de greacă, am comentat eu imediat ce am despăturit foaia de hârtie. Capacităţile mele de a descifra un text sunt jalnice. Te rog, i-am spus înmânându-i-o.

Αίσσμ', Ερως, τόν άγρυπνον έμοί ποθον κοίμισον.

— „Te implor, Iubire, fă s-adoarmă aleanul ce s-a deşteptat în mine." Se încruntă. Iarăşi *Antologia greacă.*

— Mi-o mai citeşti o dată în greceşte?

S-a executat imediat şi cadenţa seducătoare a limbii antice mi-a alungat îndată orice urmă de melancolie.

— Ţi s-au luminat imediat ochii, observă el. Cine-ţi trimite aceste mesaje?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Mi-ar plăcea să afli. Aş vrea foarte mult să-mi cunosc rivalul.

— Nici n-aş şti de unde să încep.

— Încearcă, spuse el. Pun pariu că poţi descoperi.

— Un pariu? am râs eu. Şi ce câştig?

— Găseşte-ţi admiratorul până la sfârşitul sezonului şi la toamnă te însoţesc în călătoria prin Grecia.

— Scandalos! Credeam că nu vrei să mă vezi *atât* de coruptă.

— Nici nu vreau. Mi-a luat o mână într-ale lui, iar atingerea pielii sale m-a înfiorat mai mult decât aş fi vrut să recunosc. Dar tentaţia e prea mare.

— Şi dacă pierd?

— Consimţi să te măriţi cu mine, spuse el privindu-mă drept în ochi.

— Ambele propuneri mi se par destul de riscante.

— Aşa e.

— Primesc pariul, Colin. Face puţin mai interesant acest sezon care pare, de altfel, destul de anost. Şi cine ştie peste ce gentleman dau în timpul căutării mele. Un admirator care-i face curte domniţei sale în limba greacă

nu trebuie dat deoparte cu indiferenţă. Poate c-ar trebui să fii gelos.

— Absolut deloc. Sunt convins că nimeni nu poate face pentru tine ceea ce aş face eu. Ochii ni s-au întâlnit şi ne-am aplecat unul spre celălalt. Buzele mi s-au întredeschis şi i-am aşteptat sărutul, care n-a venit. Nu, e mai bine să nu te sărut, mă anunţă el fixându-mă cu privirea, fără a se îndepărta de mine. Trebuie să accept posibilitatea ca tu să-mi refuzi cererea în căsătorie. Şi dacă, până la urmă, te măriţi cu altcineva, nu vreau ca soţul tău să mă dispreţuiască pentru că mi-am permis asemenea libertăţi faţă de viitoarea sa soţie.

— Dar m-ai mai sărutat.

— Şi a fost un gest de care eu, ca gentleman, ar trebui să mă ruşinez. Pe viitor voi fi mai atent.

Şi cu aceste cuvinte îmi sărută mâna, pe care mi-o reţinu mai mult, şi plecă, întorcându-se să-mi zâmbească încă o dată înainte de a închide uşa.

N-au trecut nici două minute şi a apărut camerista care m-a întrebat dacă mai vreau să fac baie.

— Da, Meg. Una rece. Foarte rece.

După trei zile, am primit un bileţel de la doamna Francis. Casa îi fusese din nou jefuită. De această dată, sigurul lucru furat fusese tabachera din argint pentru tutun de prizat. Ziarele s-au umplut de poveşti despre moartea domnului Francis şi despre cum şi-a dat sufletul strângând obiectul în mâini. Toate au considerat că moartea sa ar avea la origine blestemul Mariei-Antoaneta şi îi preveneau pe locuitorii Londrei să fie cu mare grijă, sugerând că cei cărora li s-au furat lucruri au avut noroc că au scăpat cu viaţă.

4

După ce i-am răspuns repede doamnei Francis, mi-am pus un costum de călărie elegant şi m-am îndreptat spre Rotten Row, căutând cu disperare să-mi limpezesc mintea. Era după-amiază târziu, aşa că toată lumea se plimba în trăsuri, dar eu voiam să călăresc. Plimbarea m-a înviorat, dar nu am scăpat aproape deloc de senzaţia copleşitoare că eu sunt de vină pentru că am atras atenţia ucigaşului asupra domnului Francis. Am făcut tot ce am putut ca să mă binedispun când m-am întâlnit cu cea mai dragă prietenă a mea din copilărie, Ivy, care era în trăsură cu soţul ei şi cu lordul Fortescue, un gentleman pe care îl evitam de câte ori era posibil. Părerile noastre contrare asupra oricărui subiect făceau conversaţia cel puţin neplăcută.

— Ce mă bucur să te văd! spuse Ivy, zâmbindu-mi fericită şi întorcându-se apoi spre tovarăşii săi. Emily stă mai mult ascunsă în ultima vreme.

— Ce oră ciudată pentru călărie, lady Ashton! Lordul Fortescue mă scrută atent, neîncercând să ascundă faptul că i se părea deplasat doar comportamentul meu, nu şi toaleta, cu jacheta sa elegantă, la două rânduri de nasturi, şi cu vesta roşie.

— Am adoptat o atitudine strictă de lăsare în voia plăcerilor sezonului. De ce să ne limităm la călărie doar dimineaţa?

Robert se foi stânjenit şi mi-am dat seama că ar fi fost, probabil, mai înţelept să nu spun aşa ceva în faţa lordului Fortescue.

Biata Ivy! De când soţul ei se hotărâse să intre în politică, era foarte des în compania lordului Fortescue. El era „urechea” reginei şi era considerat cel mai puternic

om din guvern, deşi nu ocupa nicio poziţie oficială în afară de fotoliul din Camera Lorzilor pe care i-l asigura titlul. Toţi politicienii aspiranţi erau la mila sa şi era încântat să-i ţină cât mai mult la respect.

— Ce stupid! Dac-aş avea o soţie, n-ar îndrăzni să gândească astfel.

Abia m-am abţinut să nu-l întreb dacă ar fi de acord ca soţia sa să gândească pur şi simplu.

— Ceea ce-mi aduce aminte, lady Ashton, că Aloysius Bingham mi-a spus că îl hărţuiţi în legătură cu o cupă. Lăsaţi-l în pace. Nu e treaba dumneavoastră dacă vrea s-o ţină pentru el. Pretextul pe care-l folosiţi, cum că ar trebui dusă la muzeu, îmi arată că aveţi nevoie de un soţ cu mână fermă.

Zgomotul făcut de un cal care s-a oprit lângă mine m-a salvat şi n-am mai fost nevoită să răspund acestui comentariu inept. M-am întors şi l-am văzut pe Charles Berry ridicându-şi pălăria.

— Ah! Berry! Încă îţi mai place Londra? întrebă lordul Fortescue, apoi continuă, fără a aştepta răspunsul. Voiam să pun pe cineva să dea o petrecere pentru dumneata. Sunt sigur că doamna Brandon ar corespunde acestei sarcini. Ce zici? Dai un bal? Cred că joia viitoare ar fi foarte bine.

— N-am…, ezită Ivy.

Abia ar fi avut timp să alcătuiască meniul, ca să nu mai vorbim de orchestră, flori şi tot ceea ce implică organizarea unui bal. Atunci interveni Robert.

— Lăsaţi-i mai mult timp, lord Fortescue, şi va pregăti cel mai grandios bal mascat pe care l-a văzut vreodată Londra.

— Foarte bine. Contez pe dumneata, doamnă Brandon. Ivy zâmbi slab. Trimite-mi lista de invitaţi. Vreau să fiu sigur că n-ai uitat pe cineva.

Lordul Fortescue demonstra perfect de ce nu e bine ca un bărbat să aibă prea multă putere. Lucruri minore, precum verificarea unei liste de invitaţi, trebuia să-i amintească unui gentleman în poziţia lui Robert ce

obligaţii îi revin. Domnul Berry se arăta prea puţin interesat de toate astea. Mă privea cu mare atenţie, evident încântat de ceea ce vedea.

— Aş vrea să călăresc cu dumneavoastră, lady Ashton. Vreţi să veniţi cu mine? Am evaluat rapid situaţia şi am decis că, dintre cei doi, îl preferam pe domnul Berry lordului Fortescue. Am pornit încet, dar n-am făcut nici treizeci de metri că am început să-mi regret alegerea.

— Aveţi ceva care-mi aminteşte de *madame* de Pompadour, spuse el. Mă simt foarte atras de dumneavoastră.

— Vă previn, domnule Berry, că nu mă impresionează linguşirile, i-am răspuns, îndreptându-mi o pană de la pălărie.

— Nu mă las înşelat de modestia dumneavoastră. Ştiţi că s-ar putea să am destul de curând propria-mi Curte?

— În Anglia?

Mă întrebam cum şi-ar putea permite aşa ceva. Din câte ştiam, avea foarte puţină avere.

— La început, da. Dar apoi... Se opri. Am spus prea multe. E suficient să adaug că sper să veniţi la mine, acolo. Nu cred că veţi fi dezamăgită.

Mă întrebam dacă n-ar trebui să mă simt jignită pentru că nu mi-a fluturat şi mie povestea cu regina, aşa cum a făcut-o cu atâtea tinere domnişoare. Până şi lui Margaret i-a sugerat că ar putea ajunge în fericita poziţie de a purta coroană. Poate că-i erau cunoscute părerile mele despre căsătorie. Acest gând m-a făcut să zâmbesc.

— Lady Ashton! Domnule Berry! ne strigă lady Elinor. Ce surpriză să vă întâlnesc aici, împreună.

Caii noştri, care luaseră treptat viteză, erau gata să depăşească trăsura în care se aflau ea şi fiica ei. S-a fixat imediat pe domnul Berry şi, ca o bună mamă ce era, a făcut tot ce i-a stat în puteri să-l atragă într-o conversaţie cu Isabelle. Fata i-a adresat un zâmbet cam în silă, apoi a rămas cuminte, privind parcul.

— Dar unde e domnul Hargreaves? întrebă lady Elinor. Ţi-l aminteşti pe domnul Hargreaves, nu, domnule Berry?

Un adevărat gentleman. Şi care îţi este atât de devotat, lady Ashton.

— Hargreaves e un tip de milioane, spuse domnul Berry. Aseară am fost împreună în oraş, până târziu. Mă întrebam ce-au făcut. Nici nu e greu să-ţi dai seama de ce e atras de însoţitoarea mea.

Lady Elinor se grăbi să abată discuţia în altă parte şi imediat ce reuşi să atragă atenţia domnului Berry, m-am scuzat, sperând că Isabelle nu cercetează parcul în căutarea altui domn. Pentru că intenţiile mamei sale în ceea ce-o privea erau cât se poate de limpezi.

Am revăzut-o pe Isabelle după două zile. Eram cu Cécile în bibliotecă şi o aşteptam pe Margaret, când a apărut copila, care nu a făcut niciun gest pentru a-şi ascunde lacrimile. Dat fiind timpul petrecut de familiile noastre împreună de-a lungul anilor, nu m-a surprins deloc faptul că venea la mine când era necăjită. Înainte de a-i muri tatăl, părinţii ei au călătorit foarte mult şi Isabelle a rămas adesea la noi când ei erau plecaţi. Diferenţa de vârstă dintre noi, care părea uriaşă acum câţiva ani, nu mai era atât de mare, deşi eu o vedeam tot ca pe fetiţa care se amesteca mereu în conversaţia mea cu Ivy, când schimbam impresii, între patru ochi, despre diferiţi domni pe care-i cunoşteam. Totuşi, n-aş fi vrut s-o evit când era atât de nefericită şi, în plus, puteam astfel să mă revanşez pentru numeroasele ocazii în care o trimisesem la plimbare. Am aşezat-o lângă Cécile pe o canapeluţă şi i-am dat un pahar de porto, gândindu-mă că aş putea profita de ocazie pentru a o convinge că băuturile nu trebuie rezervate doar domnilor.

— De ce eşti supărată? am întrebat-o.

Înainte de a-mi răspunde, luă o înghiţitură de vin.

— Oh! Ce bun e! exclamă. Tăcu o clipă de parcă ar fi vrut să-şi adune curajul. Sunt obligată să mă mărit cu domnul Berry. Lacrimile începură să-i şiroiască din nou. Mama e de acord, şi eu nu am niciun cuvânt de spus. Nici nu mă lasă să-i spun eu lui Tommy.

— Tommy? am întrebat-o blând.

— Lordul Pembroke. Alte suspine. I-a trimis ea o scrisoare.

— Ai făcut o înţelegere cu el?

— Nimic oficial, bineînţeles. Dar îl iubesc foarte mult. Ca fiu mai mare al contelui de Westbrook, Pembroke urma să moştenească unul dintre cele mai bune domenii din nordul Angliei, dar şi o avere considerabilă. Era genul de bărbat pe care, de obicei, mamele îşi doresc să pună mâna pentru fetele lor.

— *Je suis très désolée, chérie,* interveni Cécile, luând-o pe după umeri.

— Mama ta ştie că eşti aici? am întrebat-o.

— Nu. Îşi şterse ochii cu o batistă. Tu ai fost întotdeauna drăguţă cu mine când eram mică, deşi ştiu că am fost o pacoste. Te admir atât de mult, Emily. Ştiu că nu ne-am văzut de când te-ai căsătorit şi... ăă... de când a murit vicontele. Îmi pare rău. Suspină din nou. Mă port ca o proastă. Toată lumea spune că tu crezi că doamnele n-ar trebui forţate să se mărite împotriva voinţei lor. Prietena mea Clara n-a avut voie să meargă săptămâna trecută la prânz la doamna Brandon, pentru că erai şi tu acolo. Părinţii ei s-au temut c-o s-o convingi să rupă logodna.

Habar nu aveam cine e Clara sau de ce ar fi vrut să rupă logodna, dar nu-mi plăcea deloc că cineva a refuzat o invitaţie la Ivy doar ca să mă evite.

— Am să-i trimit mamei tale un bilet să-i spun că eşti cu mine. Dacă vrei, poţi să rămâi aici la noapte. Dar apoi...

M-am oprit, ştiind că nu prea mai am ce să fac pentru ea. Davis l-a trimis pe unul dintre lachei să ducă biletelul şi să aştepte răspunsul. Lady Elinor a fost uşurată să afle unde îi era fiica, dar cuvintele ei nu arătau prea multă înţelegere pentru copilă:

> Mâine dimineaţă voi trimite o trăsură s-o ia, şi sper că este gata să accepte aranjamentele pe care le-am făcut pentru ea.

Margaret, care sosise în toiul acestei agitaţii, a fost scandalizată.

— Nu pot să cred că ai de gând să iei partea mamei în povestea asta, îmi spuse ea trăgându-mă într-un colţ mai liniştit al încăperii.

— Ce pot să fac, Margaret?

— Cheamă-l pe Pembroke.

— Şi după aia?

— Pot să plece în Scoţia.

— Fii serioasă. Nici nu ştiu ce intenţii are lordul Pembroke.

Deşi nu ne auzise, Isabelle repetă cererea lui Margaret.

— Emily, trebuie să-l văd pe Tommy. Mă poţi ajuta?

Oricât aş fi detestat s-o văd obligată să se mărite, mai ales cu Charles Berry, nu voiam să fiu părtaşă la distrugerea ei. Ce nedreaptă e mama ei că n-o lasă să-i spună ea însăşi lordului Pembroke, să-şi ia rămas-bun de la el.

Mă gândeam cât aş fi fost eu de furioasă dacă mama mi-ar fi făcut aşa ceva. Apoi m-am gândit la Colin. Dacă cineva m-ar obliga să mă despart de el, aş vrea – aş simţi nevoia – să-l mai văd o dată.

— Bine Isabelle, am consimţit cu un suspin. Ţi-l aducem pe lordul Pembroke, dar trebuie să stai cuminte până ce pun totul la punct.

Am trimis-o pe una dintre servitoare să pregătească o baie fierbinte, iar Cécile a condus-o pe Isabelle sus.

— Ce faci? m-a întrebat Margaret. Colin te poate ajuta?

— E la Richmond, la fratele lui. Trimitem însă după Jeremy şi-l rugăm să-l aducă pe lordul Pembroke. Tu trebuie să-i scrii, Margaret. Nimeni n-o să zică nimic dacă-l chemi tu. Ba chiar se va spune că aţi devenit tot mai apropiaţi. Nu-i explica de ce vrei să-l vezi. E bine să scriem cât mai puţine despre asta.

Davis l-a trimis din nou pe lacheu şi, nu după multă vreme, Jeremy se afla în faţa noastră.

— Minunat! spuse el când i-am făcut cunoscut planul. Pembroke îţi va fi pe veci recunoscător. Să ştii că-i place

foarte mult fata.

După ce Jeremy a plecat să-l aducă pe lordul Pemroke, Isabelle şi Cécile s-au întors în bibliotecă. Isabelle, îmbrăcată într-o rochie de-a mea din dantelă, părea mult mai calmă acum, după baie, şi vorbea întruna despre virtuţile bărbatului pe care-l iubea. Am luat o cină uşoară şi nu mult după aceea a sosit şi gentlemanul pe care-l aşteptam. Isabelle s-a repezit la lordul Pembroke, care părea încântat, deşi un pic stânjenit de această manifestare în public.

— Em, începu Jeremy, luându-mă de braţ. Am înţeles că ai o adevărată colecţie de vase greceşti în bibliotecă. Eşti drăguţă să mi le arăţi şi mie?

— Da, sigur, i-am răspuns, observând că Cécile şi Margaret ieşiseră deja din cameră.

Nu mă simţeam deloc liniştită ştiind că-i las pe cei doi singuri. Jeremy l-a salutat vesel pe Pembroke şi m-a împins pe uşă afară.

— Te-ai răzgândit în privinţa rolului pe care-l ai în coruperea tineretului englez?

— Nu prea. Dar nici nu vreau să-i fac mai mult rău decât bine.

— Nicio grijă, draga mea. Pembroke e destul de îngrozit şi n-o să facă nimic din ceea ce nu se cuvine. O să se sărute, o să plângă şi până dimineaţă se uită totul.

— Chiar o iubeşte? l-am întrebat.

— Atât cât e posibil pentru un gentleman.

— O să-i propună să plece la Gretna Green? [4]

— Nu cred. Mi-a spus destul de clar că nu vrea să provoace niciun scandal.

— Atunci poate că-i mai bine ca Isabelle să se mărite cu Charles Berry. Pembroke nu-i poate fi foarte devotat dacă preferă să se dea la o parte şi să se uite cum ea se căsătoreşte cu altcineva.

---

[4] Gretna Green, sătuc în sudul Scoţiei, renumit pentru căsătoriile pe ascuns. În Scoţia se puteau căsători, şi fără acordul părinţilor, cupluri care împliniseră 14 ani (băieţi) şi, respectiv, 12 ani (fete) (n. tr.).

— Eşti o romantică, nu-i aşa? întrebă el, oprindu-se în faţa uşii de la bibliotecă. E impresionant.

Am intrat. Margaret şi Cécile jucau şah. Jeremy s-a aşezat lângă Margaret, comentând fiecare mutare pe care o făcea. Am scos de pe un raft *Ea* de H. Rider Haggard. M-am străduit din răsputeri să urmăresc aventurile lui Ludwig Horace Holly şi ale reginei exotice Ayesha, Ea Cea Care Trebuie Ascultată, dar tot timpul mă întrebam dacă lordul Pembroke o iubeşte pe Isabelle destul de mult pentru a o duce în Scoţia. După o oră, am pus jos cartea, m-am întors în salon şi am bătut tare la uşă, aşteptând câteva clipe înainte de a o deschide. Pembroke, care părea distrus, se plimba furios în faţa căminului. Isabelle plângea mai tare ca oricând.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, dar cred c-ar fi mai bine dacă…

N-a fost nevoie să-mi termin fraza. Pembroke a luat mâna lui Isabelle, a sărutat-o cu mare emoţie şi a ieşit în fugă din încăpere. Isabelle avea inima frântă. Şi-a îngropat faţa într-o pernă de pe canapea şi a continuat cu suspinele. M-am aşezat lângă ea, mângâind-o încet pe spate. A intrat şi Cécile şi câteva minute n-a scos niciun cuvânt. În cele din urmă, a ridicat-o pe Isabelle şi a început să-i vorbească pe un ton foarte serios.

— Ce ţi-a spus lordul Pembroke?

— Mi-a spus că ar trebui să mă mărit cu domnul Berry. Credeam că mă iubeşte. Cum îmi poate cere să mă căsătoresc cu altcineva?

— Vrea să te ferească de scandal, am spus eu, ştiind foarte bine că propria-i persoană îl preocupa cel puţin la fel de mult cât îl preocupa şi fata.

— M-am simţit atât de prost! Credeam c-o să mă roage să fugim la Gretna Green.

— Te-ai fi dus?

— Bineînţeles că m-aş fi dus. Se opri din plâns. Aşa că sunt obligată să mă mărit cu domnul Berry şi, oricât mi s-ar părea de îngrozitor, ştiu că va fi şi mai rău atunci când se va căsători dragul meu Tommy. Sper să mor înainte de

a apuca aşa ceva.

Lacrimile începură din nou să-i curgă.

— Poate că nu se întâmplă atât de curând, i-am spus, încercând s-o încurajez. Tinerii domni nu se prea grăbesc să se aşeze la casa lor. Iar când, în cele din urmă, se întâmplă acest lucru, poate că îl vei fi uitat deja pe lordul Pembroke.

— N-o să-l uit niciodată, iar soţul meu va avea de suferit din cauza asta. Pentru că nu va avea niciodată parte de afecţiunea mea.

— Sunt multe astfel de mariaje, Isabelle, spuse Cécile. Nu trebuie să te laşi pradă disperării. Acordă-ţi această noapte pentru a fi mâhnită, dar nu mai mult. După asta, trebuie să-ţi croieşti tu însăţi fericirea.

Mi-am amintit de observaţia lui Jeremy despre o înţelegere reciproc agreabilă. Ce îngrozitor mod de a trăi.

5

— Îmi pare foarte rău, doamnă, spuse servitoarea ştergând ceaiul pe care-l vărsase pe masă.

— Nu te mai gândi la asta, Lizzie. Fata angajată de curând de menajeră era destul de intimidată că lucrează într-o casă atât de mare. Eu l-am vărsat de nenumărate ori şi mă tot întreb de ce se încăpăţânează oamenii să servească ceai fierbinte dintr-un ceainic greu, de argint. Mie mi se pare că n-ai cum să nu-l verşi când îl torni.

Ivy se uita la fată, aşteptând să iasă ca să poată vorbi.

— Eşti mult prea drăguţă cu servitorii.

— Lizzie e aici doar de o săptămână. Tot timpul greşeşte camerele, apare unde nu e nevoie de ea, îmi aduce lucruri pe care nu le-am cerut, îmi toarnă ceai când vreau să-mi iau eu singură. Şi totuşi, nu mă lasă inima s-o cert. E atât de tânără şi doamna Ockley e convinsă c-o să fie foarte bună după ce mai învaţă.

— Trebuie să înveţe să fie competentă cât mai repede, spuse Ivy jucându-se cu ceaşca din faţa ei. O ridică la buze, dar o puse din nou pe farfurioară fără a lua vreo înghiţitură. Nu prea ştiu cum să-ncep. Bineînţeles că e doar un zvon, dar mă tem…

Obrajii ei frumoşi se îmbujorară când îmi întâlni privirea.

— Vai, draga mea, ce-am mai făcut?

— Te-ai certat cu Colin?

— Bineînţeles că nu. Dacă m-aş fi certat, ţi-aş fi spus imediat. Doar ştii asta.

— Mda… Lady Elliott i-a spus mamei că a auzit că îţi petreci foarte mult timp cu Jeremy.

— Jeremy vine pe aici destul de des, dar numai pentru a

da impresia că-i face curte lui Margaret.

— Se spune că relaţia lor vrea doar să ascundă ceea ce e între voi.

— Asta-i ridicol!

— Ştiu. Dar s-a observat că în ultimul timp Colin n-a mai fost văzut cu tine prea des, iar acest lucru pare să dea veridicitate poveştii.

— Colin e cufundat în munca sa. În plus…

— Da, dar ai din ce în ce mai mult reputaţia unei excentrice care preferă să-şi petreacă timpul îngropată în bibliotecă, în loc să aibă… ăă… interese mai feminine.

— Excelent. Îmi place foarte mult să fiu excentrică.

— Ştii că îţi apreciez foarte mult studiile, dar aş dori să te mai temperezi, poate, în timpul sezonului. E chiar e atât de îngrozitor să faci jocul societăţii câteva luni?

— Nu m-aş fi gândit vreodată c-o să mă critici aşa, i-am răspuns. Ivy m-a privit dezamăgită. Nu te necăji, draga mea. Nu te supăra.

N-am mai reuşit să spun nimic, pentru că Davis a intrat şi l-a anunţat pe Jeremy.

— Trebuie să mă întâlnesc aici cu Margaret, spuse el lăsându-se pe un scaun după ce ne-a salutat pe amândouă cu o politeţe desăvârşită. Aceste întâlniri clandestine pentru consum public sunt foarte dificil de aranjat.

— Se pare că voi doi vă distraţi foarte bine. Ieri v-am văzut călărind.

— Margaret e minunată. Foarte amuzantă. Îşi sprijini bărbia de mânerul de aur al bastonului. Există modalităţi mult mai puţin plăcute de a petrece sezonul.

Ivy se încruntă, dar nu comentă. Uşa se deschise şi reapăru Davis, de această dată aducându-l pe Colin.

— Ce părere ai despre dineul de aseară, Hargreaves? îl întrebă Jeremy în timp ce îi ofeream lui Colin o ceaşcă de ceai. Nici nu mai ştiu de când n-am mâncat o supă atât de oribilă.

— Lady Cranley s-ar îngrozi dacă te-ar auzi, râse Colin.

— Mă tem că nu. I-am spus că n-am mai mâncat niciodată aşa ceva şi a luat-o ca pe un compliment.

— Voi, bărbaţii, sunteţi îngrozitori, spuse Ivy. Îmi pare rău că te las pe mâinile lor, Emily, dar trebuie să mă ocup de invitaţiile la bal.

— La ce oră trebuie să vină Margaret? l-am întrebat pe Jeremy după plecarea lui Ivy.

— Credeam c-a sosit deja, îmi răspunse, refuzând încă o ceaşcă de ceai.

— Ea nu întârzie de obicei. Îmi pare rău că n-am ştiut că vă întâlniţi aici. Aş fi rugat-o să vină mai devreme, să mă mai ajute la greacă.

— Ah, Emily şi greaca ei, zâmbi Jeremy. Îmi pare bine că mai sunt unii pe care-i distrează aşa ceva.

— Îmi place foarte mult şi nu tolerez să mă tachinezi.

— Nu te tachinez, protestă el. Ştii doar c-am fost unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi încă de când mi-ai dovedit că poţi să alergi mai repede decât mine.

— Era obligatoriu, pentru că altfel n-aş fi reuşit să scap de tine când mă fugăreai cu… ce erau, broaşte?

— Da, broaşte. Nu e unul dintre momentele mele de glorie.

— Cred că-ţi pot ierta această exuberanţă juvenilă.

— Eşti la fel de generoasă acum, ca şi atunci când aveai cinci ani, spuse Jeremy.

— Ce probleme ai cu greaca, Emily? întrebă Colin, aruncându-i lui Jeremy o privire scurtă, dar severă.

— Fii atentă, Em. Absolvenţii ăştia de la Cambridge sunt cam pe dinafară, spuse Jeremy.

— Domnul Moore mi-a dat un pasaj greu şi nu prea înţeleg partea de gramatică, i-am răspuns.

— De ce nu mi-l arăţi?

M-am dus la birou şi am luat un teanc de hârtii şi cărţi.

— Vai, dragă, spuse din nou Jeremy. Până la lexicon! E momentul să plec.

— Şi Margaret?

— Doar n-o s-o aştept toată după-amiaza. Spune-i că mi-a rănit inima şi că probabil nu-mi voi reveni.

— Îi transmit mesajul, am râs eu şi i-am întins mana să mi-o sărute înainte de plecare.

— Margaret nu avea de gând să vină, spuse Colin când am rămas singuri. O foloseşte drept scuză pentru a te vedea.

— Cum de ţi-a venit o asemenea idee? Apleci urechea la bârfele astea?

— Bârfe? Se vede imediat că Bainbridge e captivat de tine.

— Nu fi ridicol. Este şi mai priceput decât mine în a se feri de capcanele romantice.

— Dar tu nu vrei să eviţi capcanele romantice, nu-i aşa?

— Nu, atunci când e vorba de tine.

Cât de uşor îmi era să mă pierd în ochii lui.

— Arată-mi lecţia la greacă.

Ne-am aplecat peste text, iar Colin mi-a explicat cu grijă aspectele gramaticale. Braţul lui m-a atins şi am simţit inima bătându-mi mai repede. Mi-a strâns mâna şi ne-am întors la cartea din faţa noastră.

— *Antologia greacă* e minunată, spuse el. Aici poţi găsi câte un pasaj potrivit pentru orice situaţie. E una dintre cărţile mele preferate.

A răsfoit paginile şi a citit cu voce tare, la început în engleză, apoi în greacă.

— „Ştiu că sunt muritor şi efemer, dar când privesc nenumăratele spirale rotitoare ale stelelor, nu mai ating pământul cu picioarele, ci stau alături de însuşi Zeus şi mă hrănesc din ambrozia zeilor.”

Cadenţa limbii greceşti mă mişcă întotdeauna şi l-am urmărit atentă în timp ce citea. După ce a terminat, mi-a atins uşor faţa.

— Cred, Emily, că tu eşti ambrozia mea, rosti el aproape şoptit.

— S-ar putea să-mi placă tot mai mult această metodă de studiu. Poate c-ar trebui să ne facem un obicei, i-am spus.

— Şi ce ar zice domnul Moore?

— Dacă mă înveţi tu, nu mai am nevoie de domnul Moore.

— Aş vrea să te-nvăţ multe lucruri, murmură el lângă gâtul meu. Dar mă tem că ne lăsăm distraşi destul de uşor

şi n-o să înveţi prea multă greacă dacă te îndrum eu.

— Ghinionul meu, i-am răspuns întorcându-mi capul spre el. Înainte de a-mi apropia buzele de ale lui, s-a retras, şi-a strâns mai bine haina şi şi-a dat spre spate părul de pe frunte.

— Uite că Margaret n-a venit, remarcă el trăgându-mă de un zuluf care-mi ieşise din coc. Fii atentă la Bainbridge.

N-am plecat nicăieri, fericită să-mi petrec o seară liniştită acasă, în compania lui Homer. Cécile era la un bal şi, ştiind că va veni foarte târziu, mi-am luat cartea să citesc în pat, dar am adormit curând. Din nou, ceva mi-a deranjat somnul şi m-am trezit pe la patru dimineaţa, uluită de ceea ce vedeam. Exemplarul meu din *Odiseea* era încă în pat, dar în el se afla un trandafir roz cu tulpina lungă. Iar pe carte erau un pacheţel şi un bilet. Am simţit un curent puternic de aer şi am văzut draperiile, pe care le înlocuisem după spargere, mişcându-se. Înainte de a mă duce la culcare, fereastra fusese închisă, iar acum era deschisă.

Dintr-odată, întunericul din cameră mi s-a părut înfricoşător. Eram singură? Sau intrusul se ascundea şi mă urmărea? Adunându-mi tot curajul de care eram în stare, am aprins lampa de lângă pat. Lumina nu mi-a dezvăluit nimic la început şi eram prea speriată să mă apuc de cercetat. Am bătut la uşa lui Cécile, dar nu mi-a răspuns. Nu se întorsese încă acasă. Am vrut s-o sun pe cameristă, dar nu-mi plăcea să rămân singură în aşteptarea ei. Aşa că m-am repezit sus, spre aripa servitorilor, şi am început să bat la uşa lui Davis.

— Adu-l imediat pe domnul Hargreaves, i-am poruncit.

Majordomul nu a ezitat, a închis uşa ca să se îmbrace şi a fost gata de plecare în mai puţin de trei minute. Apariţia mea în holul servitorilor a provocat o adevărată agitaţie. Lizzie şi-a scos capul pe uşă şi a ţipat când m-a văzut; în curând, era trează toată casa. L-am urmat pe Davis jos, unde m-am aşezat pe scară, cu genunchii la piept, cu spatele sprijinit de balustradă şi am acceptat, dar nu am

băut, paharul de brandy pe care mi l-a dat camerista. Meg era la fel de tulburată ca mine şi i-am oferit şi ei puţin brandy.

Mai curând decât mă aşteptam, Colin a dat buzna pe uşă, cu Davis pe urmele lui.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Cécile?

Imediat după ce i-am prezentat situaţia, s-a repezit în sus pe scară, sărind câte două trepte o dată. Davis i-a organizat pe servitori, care au început să cerceteze metodic întreaga casă. Ştiam că nu vor găsi nimic; cu siguranţă că intrusul plecase. M-am întors în dormitor, unde l-am văzut pe Colin care citea biletul. Trandafirul era aruncat neglijent pe pat.

— L-ai citit? m-a întrebat.

— Nu.

M-am uitat şi eu la text în timp el citea:

> Εϊθε ρόδον γενόμην ύποπόρφυρον, όφρα με χερσίν άρσαμένη χαρίοη ητήθεσι χιονέοις.

— „Dacă aş fi un trandafir roz şi m-ai cuprinde în mâini, mi-ai putea oferi graţia sânului tău de nea.” Fir-ar al dracului! exclamă el, privindu-mă. Iartă-mă.

— Ce-i în pacheţel? l-am întrebat, zâmbindu-i palid.

L-a deschis cu grijă şi a scos o cutiuţă şi încă un bileţel.

— „Un roz pentru tine şi un roz pentru altcineva. Te rog s-o returnezi proprietarului de drept.” În cutie se afla o piatră preţioasă roz.

— Probabil că e diamantul Mariei-Antoaneta, care i-a aparţinut domnului Francis, am spus eu.

— Cred că ai dreptate.

— Aşadar, admiratorul meu e spărgător.

— A tăiat un cerc în geamul ferestrei şi a deschis-o. Ai chemat poliţia?

— Nu. Doar pe tine.

— Tremuri, îmi spuse el, luându-mă în braţe.

— E altfel decât data trecută, Colin. De data asta a venit pentru mine. Nici nu încercam să-mi opresc lacrimile care-

mi udau obrajii. Putea să-i dea el diamantul doamnei Francis. Sunt sigură că există o legătură între această piatră şi ucigaş. Şi dacă există, eu sunt de vină…

M-am oprit la tusea semnificativă a majordomului. Colin s-a îndepărtat.

— Se pare că toate sunt la locul lor în casă, spuse Davis.

— Nici nu mă surprinde, răspunse Colin.

— Ce mai pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă? Să chem poliţia?

— Trebuie? l-am întrebat pe Colin.

— Trebuie să vorbeşti cu ei dimineaţă, dar acum nu poţi face nimic mai mult decât mine.

— Mă simt bine, Davis. Îţi mulţumesc.

Majordomul a plecat, lăsând uşa întredeschisă în urma sa. Colin a deschis-o mai mult.

— Nu vreau să te compromit, spuse el şi se uită din nou la scrisoare. Ai mai primit şi alte bileţele asemănătoare?

— Doar cel pe care l-ai văzut acum câteva săptămâni. Mi-am dat dintr-odată seama că nu aveam pe mine decât cămaşa de noapte şi un halat uşor din dantelă, iar Colin, care se îmbrăcase în grabă, îşi încheiase doar parţial cămaşa şifonată şi nici nu şi-o băgase în pantaloni.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare că ai venit atât de repede, i-am spus încet, cu ochii plini de lacrimi. Cred că sunt în stare să fac faţă oricărei înfruntări directe, fără ajutor, dar acum sunt mai vulnerabilă decât mă aşteptam.

— Toată lumea are uneori nevoie de ajutor, Emily.

— Prezenţa ta aici mă linişteşte.

— Nu-mi place deloc să te las singură în noaptea asta. Dar ştii că nu pot să rămân.

M-a ridicat în braţe şi m-a pus pe pat.

— Încearcă să dormi. Apoi îmi mângâie buzele cu un deget şi continuă: Cred că nu e momentul, dar nu pot să nu-ţi atrag atenţia că, dacă am fi căsătoriţi, nu ar trebui să-ţi petreci noaptea singură.

A plecat, dar nu s-a dus la el acasă, în Park Lane. A doua zi dimineaţă, Davis mi-a spus că, după ce a condus cercetarea amănunţită a casei şi a împrejurimilor, Colin a

rămas în grădină, plimbându-se pe sub fereastra mea tot restul nopţii.

6

Inspectorul Manning a venit a doua zi dimineaţă devreme, în timp ce luam micul dejun împreună cu Cécile. Camera veselă, plină de soare şi de flori proaspăt culese, dădea o falsă impresie menită să ne ascundă proasta dispoziţie. Inspectorul mi-a pus întrebări în legătură cu noaptea precedentă, dar a recunoscut că nu are niciun indiciu asupra identităţii intrusului. Erau puţine speranţe să fie prins vreodată.

— Vă rog să mâncaţi ceva, domnule inspector. Chiar vă rog. E păcat de mâncare; eu n-am deloc poftă în dimineaţa asta.

— Vă mulţumesc, lady Ashton.

Ezită un moment, dar tentaţia mâncărurilor de pe bufet era prea mare. Îşi luă o farfurie şi începu s-o umple.

— Aşadar, intrusul n-a lăsat nicio urmă? întrebă Cécile.

— N-am găsit nimic. E un hoţ foarte dibaci, spuse el înfruptându-se dintr-un ou. Îi zâmbi apoi recunoscător servitoarei care-i dădu o ceaşcă de cafea aburindă. Aş vrea să vă pot asigura că vom ţine această întâmplare departe de gura presei, dar mă tem că aş face o falsă promisiune.

— Probabil că nici nu contează, am suspinat eu. Aveţi vreo obiecţie dacă îi înapoiez diamantul doamnei Francis?

— Absolut deloc. Până acum, de cazul din Richmond s-a ocupat poliţia locală, dar sper că vom reuşi să-l transferăm la Scotland Yard.

— Credeţi că există vreo legătură între jafuri şi crime?

— Nu neapărat, răspunse detectivul. Dar nu vă faceţi griji, că aflăm noi. Domnul Hargreaves m-a rugat să întăresc paza din jurul casei dumneavoastră, ceea ce voi face bucuros. Am aranjat ca la noapte să stea în Berkeley

Square un poliţist în civil.

— Vă mulţumesc. Mă voi odihni mai bine ştiind acest lucru.

— Credeţi că-i în pericol? întrebă Cécile.

— Dacă hoţul ar fi vrut să-i facă rău, ar fi putut s-o facă foarte bine astă-noapte. Se pare că interesul său faţă de lady Ashton este de… hm… natură romantică. Dar nu vreau să mai aveţi de-a face cu el. E greu să-ţi dai seama de următoarea mişcare a unei minţi criminale.

— Cred c-ar trebui să mergem îndată la Richmond, am fost eu de părere, ridicându-mă de la masă. Inspectorul Manning şi-a împins farfuria şi s-a ridicat repede în picioare, aproape răsturnându-şi cafeaua. Nu trebuie să vă întrerupeţi masa, domnule inspector. Puteţi să rămâneţi cât doriţi.

— Nu se poate, doamnă.

Nici n-am vrut să aud. Am sunat servitoarea şi i-am spus să-i pună la dispoziţie tot ce doreşte, apoi l-am lăsat acolo stânjenit, dar, evident, încântat de micul dejun.

Drumul până la Richmond n-a fost lung. Ne-a deschis însăşi doamna Francis, care a fost încântată s-o cunoască pe Cécile. Ne-a invitat în casă, care, deşi modestă, era mobilată foarte frumos, de cineva cu gust desăvârşit. Am urmat-o în salonaş, care era cufundat în întuneric şi sufocant, deoarece draperiile erau trase, aşa cum cerea doliul. Înainte de mă lansa în povestea extraordinarei nopţi precedente, doamna Francis anunţă propria-i veste surprinzătoare.

— Tocmai a plecat poliţia. Mi-au arestat camerista. E văduva bietului Stilleman. S-au căsătorit de mai puţin de un an.

— Cine-i Stilleman? am întrebat-o.

— Valetul lui David.

— Şi ce dovezi au împotriva ei?

— Se pare că a avut o aventură cu grădinarul, şi David i-a prins.

— Şi de ce nu l-au arestat şi pe grădinar? vru să ştie

Cécile. Şi el ar fi avut acelaşi motiv, nu?

— Când a murit David, Thomkins era plecat în vizită la sora sa, aşa că nu e considerat suspect.

— Au stabilit cauza morţii? am întrebat-o.

— Otrăvire cu nicotină. Dar nu ştiu cum a fost administrată.

— Nu e oare posibil să i-o fi dat Thomkins înainte de a pleca în vizită la sora lui?

— Nu ştiu. Dar sunt convinsă că Jane e acuzată pe nedrept. O cunosc bine – nu mi-ar fi ucis niciodată soţul, şi pe al ei cu atât mai puţin. Trebuie să mă ajutaţi, lady Ashton.

— Nu ştiu ce aş putea face, m-am încruntat eu.

— Aflaţi adevărul, aşa cum l-aţi aflat şi atunci când v-a fost omorât soţul. Vă rog, nu cunosc pe altcineva care m-ar putea ajuta.

— Sunt sigură că poliţia…

— Din punctul lor de vedere, cazul s-a închis deja azi-dimineaţă.

— N-o să lăsăm noi o femeie nevinovată la închisoare, spuse Cécile, privindu-mă cu severitate. Să aştepţi să fii spânzurată! *C'est horrible!* Ghilotina nu e atât de barbară.

— Adică e mai puţin barbar să-ţi taie capul? am întrebat-o, ridicând o sprânceană.

— E mai rapid, *chérie.* Mult mai rapid.

— E la fel de îngrozitor. Vă rog, lady Ashton. Nu suport s-o ştiu acuzată pe nedrept sau să mă gândesc că ucigaşul lui David rămâne nepedepsit.

Cum aş fi putut s-o dezamăgesc?

— O să încerc, doamnă Francis.

— Asta-i tot ce vă rog. De unde începeţi?

— Mai întâi, trebuie să vă dau asta. Şi i-am înmânat cutiuţa cu diamantul roz.

— E al lui David? m-a întrebat ea, iar eu am dat din cap. Dar cum…

— Azi-noapte mi-a intrat cineva în casă şi mi l-a lăsat, împreună cu un bileţel prin care mă ruga să vi-l dau.

— E splendid, dar tot nu înţeleg de ce v-a fost înapoiat

dumneavoastră.

Îl mângâie cu grijă, apoi se duse la fereastră şi trase draperiile ca să-l cerceteze cu atenţie. Plăcerea îi era atât de evidentă, încât n-am putut să nu mă întreb de ce soţul ei nu i l-a dat. Apoi zâmbetul îi dispăru la fel de repede precum apăruse şi începu să plângă.

— Sunt atât de bucuroasă că sunteţi aici amândouă. Lui David nu-i plăcea să avem musafiri şi-şi păzea cu înverşunare viaţa privată. Acum, că nu mai e, îmi dau seama că n-am deloc prieteni.

Cécile o apucă de braţ şi o duse înapoi, pe scaun.

— Ne aveţi pe noi. Care este numele dumneavoastră de botez, doamnă Francis? Nu pot să sufăr formalităţile.

— Beatrice, îi răspunse ea, ştergându-şi ochii. Vă mulţumesc, doamnă du Lac. Cécile clătină din cap. Cécile. Vă mulţumesc. Ştiţi, nu mi-am imaginat niciodată cum ar fi fără el. E o prostie, nu? Să nu mă gândesc deloc la ceea ce fac atunci când m-am îngropat aici. Nu am vrut decât să fiu cu el, fără să am niciun regret pentru ceea ce am lăsat în urmă.

— Vom descoperi cine l-a ucis, i-am spus, sperând că vocea nu-mi va trăda lipsa de încredere care mă încerca. Trebuie să-mi spuneţi tot ceea ce aţi aflat de la poliţie.

Din nefericire, era foarte puţin. Din ceea ce am înţeles, au interogat pe toată lumea din casă şi îndată ce au aflat de aventura lui Jane, s-au ocupat exclusiv de ea. Nu avea niciun alibi şi, prin urmare, nu se putea apăra de acuzaţii.

Nu prea avea rost să cercetez casa în căutare de indicii. Voiam să arunc însă o privire în biroul domnului Francis. Nu ştiam foarte bine cum se investighează o crimă, dar mi se părea o chestiune de bun-simţ să consider că cercetarea amănunţită a lucrurilor personale ale victimei poate să scoată ceva la iveală. Beatrice ne-a condus prin casa întunecată, într-o odaie plăcută, cu uşi duble care dădeau spre grădină. Părea un loc drăguţ în care să lucrezi. Pe birou stăteau aranjate teancuri de cărţi, iar alături se afla o cutie din mahon, care conţinea hârtie groasă de scris, ceară şi un sigiliu greu.

M-am uitat prin birou, am privit cu atenţie rafturile cu cărţi, chiar le-am scos volum cu volum, ca să văd dacă nu e ceva ascuns în spatele lor, dar n-am găsit nimic semnificativ. Am străbătut camera, încercând din răsputeri să arăt ca o persoană care ştie ce face. În cele din urmă, privirea mi-a căzut pe un teanc de scrisori nedeschise, aflate pe o masă de lângă birou.

— Astea au sosit de curând? am întrebat, ridicându-le să le vadă doamna Francis.

— Da. E ceea ce a sosit după moartea lui David. N-am avut curajul să le deschid. Deschide-le tu, dacă crezi că te-ar putea ajuta.

Majoritatea erau fără importanţă – o factură de la croitor, o chitanţă pentru nişte cărţi, câteva scrisori personale. Dar spre sfârşit, curiozitatea mi-a fost răsplătită după deschiderea unei scrisori scrise pe o foaie cu antetul clubului Marlborough. Am privit-o repede, surprinsă de conţinutul său.

> Stimate domnule Francis,
>
> Vă mulţumesc pentru amabila dumneavoastră scrisoare. Din păcate, programul meu actual nu-mi permite să vă vizitez la Richmond, aşa că mă tem că nu ne vom putea întâlni. Vă mulţumesc că m-aţi alertat în legătură cu situaţia pe care mi-aţi menţionat-o şi vă asigur că totul se află sub control.
>
> Al dumneavoastră etc.
>
> C. Berry

7

Aşteptam nerăbdătoare pe treptele clubului Marlborough, rotindu-mi umbreluţa de soare şi întrebându-mă ce-l poate reţine pe domnul Berry. După ce am plecat de la Richmond, unde Cécile rămăsese să ia ceaiul cu Beatrice, m-am îndreptat direct spre hotelul Savoy, având scrisoarea la mine. Nu era în cameră, dar funcţionarul de la recepţie mi-a spus că, dacă e vorba de ceva important, domnul respectiv poate fi găsit la club. Am avut impresia clară că personalul de la Savoy era destul de obişnuit să vadă doamne neînsoţite întrebând de domnul Berry.

— Lady Ashton, sunt uimit să vă văd aici, îmi spuse când îşi făcu, în cele din urmă, apariţia.

— M-aţi făcut să v-aştept aproape o jumătate de oră.

— Îmi cer scuze, bineînţeles. Luam prânzul cu prinţul de Wales.

Nu eram impresionată.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Aşa se pare. Vreţi să mergem la Savoy? Apartamentul meu e destul de confortabil.

— Zău, domnule Berry, nu am dispoziţia necesară pentru glumele dumneavoastră proaste! Să mergem în parc.

Rochia cu care eram îmbrăcată, impecabil croită dintr-un material înflorat, era una dintre creaţiile domnului Worth. Nu era decoltată, mânecile erau uşor bufante, iar dantela înfăşurată în partea de jos a corsajului făcea ca talia să-mi arate imposibil de subţire, cu un corset strâns moderat. Îmi avantaja silueta şi era elegantă într-un mod subtil, atrăgător. Mi-o pusesem de dimineaţă, încercând să-mi ridic moralul. Totuşi, nu era alegerea cea mai

nimerită pentru o vizită la domnul Berry, care mă privea cu o insistenţă destul de lascivă.

— Unde vă este trăsura, lady Ashton?

— Am venit pe jos.

— Pe jos! Cât sunteţi de harnică. Ştiţi că la Versailles…

— Să nu vorbim astăzi despre Versailles, domnule Berry. I-am ignorat braţul oferit şi am traversat strada Mall, îndreptându-ne spre parcul St James. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre domnul David Francis. Am impresia că aţi corespondat cu el.

— Numele mi-e vag familiar.

— Aşa mă gândeam şi eu, i-am spus, dându-i scrisoarea. De ce voia să mergeţi la Richmond?

— Mi-e imposibil să spun. Ştiţi, nu l-am întâlnit niciodată. Cred că m-a întrebat dacă aş putea lua cina cu el.

— E ciudat să fiţi invitat la cină de un om pe care nu l-aţi întâlnit niciodată, nu credeţi?

— Îmi dau seama că poziţia mea generează astfel de invitaţii. În încercarea de a mă cunoaşte, oamenii ignoră mereu eticheta.

— Ştiţi c-a murit, nu?

— Francis? Ce îngrozitor! Îmi aduc aminte c-am citit ceva despre asta în presă.

— A fost ucis, domnule Berry.

— Îmi pare rău, dar nu văd ce legătură ar avea cu mine.

Am ajuns la o bancă aşezată între două pâlcuri de copaci, care oferea o frumoasă privelişte spre canal. Domnul Berry s-a aşezat fără să se sinchisească să-mi ofere întâi mie un loc.

— Care este situaţia pentru care îi mulţumiţi că v-a alertat?

— Parcă-mi amintesc că domnul Francis dorea să cumpăr ceva de la el. Avea mai multe obiecte care au fost deţinute de *arrière-grand-mère.* Mi-a spus că n-ar trebui să las să dispară obiectele care au aparţinut familiei şi că-mi dă tot ce vreau la un preţ foarte bun. M-a invitat să iau cina cu el şi să-i văd colecţia.

— Mai aveţi scrisoarea pe care v-a trimis-o?

— Oh, Doamne, nu. Dacă aş păstra toate biletele fără însemnătate pe care le primesc, aş fi îngropat în hârtii.

— Deţineţi toate obiectele care i-au aparţinut Mariei-Antoaneta?

— Nu, pufni el. Dar sper că această situaţie se va schimba destul de curând. Mă apucă de mână şi mă trase lângă el, pe bancă. De ce aţi venit, de fapt, la mine, lady Ashton? V-a întristat vestea logodnei mele?

Sunt sigură că m-am zbârlit vizibil auzind aceste cuvinte şi mi-am tras imediat mâna dintr-a lui.

— Absolut deloc.

— Foarte bine. Isabelle e foarte înţelegătoare.

Nu aveam de gând să-l las să continue cu acest nonsens.

— Domnule Berry, sunt aici doar pentru că am sperat că îmi veţi putea spune ceva util în legătură cu domnul Francis. Se pare că nu puteţi, aşa că vă rog să plecaţi.

Am vrut să mă ridic, dar m-a tras înapoi şi s-a aplecat spre mine.

— Vă rog să nu vă simţiţi stânjenită că aţi venit astfel la mine. Găsesc acest lucru deosebit de atrăgător. Am auzit de întâlnirile dumneavoastră nepermise şi ar fi trebuit probabil să-mi dau seama că mă veţi aborda într-un mod atât de direct. Poziţia mea oficială se va schimba foarte curând, şi atunci… Începu să-mi mângâie mâna. Sper că vă voi vedea mai des.

— Doar nu vă închipuiţi că aş…, i-am răspuns trăgându-mi mâna.

— Când voi ajunge rege, va trebui să fiţi, bineînţeles, mai discretă, dar până atunci vă puteţi amuza cum credeţi de cuviinţă. Aveţi de gând să vă căsătoriţi cu Bainbridge sau vă hârjoniţi doar? Îmi imaginez că va fi şi el un soţ înţelegător, la fel ca Isabelle.

— Nu aveţi dreptul să-mi puneţi o asemenea întrebare, i-am răspuns furioasă şi am plecat ca o furtună din parc, fără să mai rostesc un cuvânt.

Când am ajuns în Berkeley Square, Cécile nu se

întorsese încă de la Richmond. Deşi eram nerăbdătoare să-i povestesc ce s-a întâmplat de când am părăsit-o, eram bucuroasă că pot face pe îndelete o baie cu multă spumă, să spăl orice urmă lăsată de domnul Berry pe corpul meu. După ce m-am şters şi mi-am pus un halat din dantelă, m-am aşezat în dormitor şi tocmai începusem să-mi pieptăn părul ud, când prietena mea a bătut la uşă.

— E intolerabil că Isabelle e obligată să accepte un asemenea soţ, spuse ea după ce i-am povestit discuţia cu domnul Berry. Ar fi trebuit să-l încurajezi pe Pembroke să fugă cu ea.

— Ai dreptate. Mă simţeam vinovată că n-am făcut mai mult pentru biata fată. E singura persoană, din câte cunosc, care şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului visând la poveşti romantice. E de neconceput pentru o fată ca ea să se trezească legată de domnul Berry.

— Mi-e teamă că logodna e acum bătută în cuie.

— Ce om îngrozitor! am exclamat. Oare la ce crezi că s-a referit când a vorbit de *întâlnirile mele nepermise?*

Cécile dădu dispreţuitoare din mână.

— Bârfă de cea mai joasă speţă, Kallista. Am auzit-o şi eu acum câteva seri. Se spune că ducele de Bainbridge a fost văzut plecând de la tine la cinci dimineaţa.

— Jeremy? Dar de ce să fi stat atât?

— S-a dovedit că era vorba de a doua noapte în care intrusul a intrat în camera ta. Probabil că cineva l-a văzut pe *monsieur* Hargreaves şi s-a gândit că ar fi ducele.

— Dar nu seamănă deloc.

— *C'est vrai.* Nu-mi imaginez cum i-ar putea confunda cineva.

— Iar prezenţa lui Colin aici nu a fost deloc nepotrivită. Poliţia a venit a doua zi dimineaţă şi toată povestea a apărut în presă.

— Exact asta am spus şi eu pentru a pune lucrurile la punct.

— Ai idee de unde a pornit zvonul?

— Nimeni n-ar recunoaşte că a lansat aşa ceva. N-ar trebui să te laşi afectată. În curând vor găsi pe altcineva pe

care să-l bârfească.

— Cred că ai dreptate. Mă interesează mult mai mult legătura lui Berry cu domnul Francis. Mi se pare că varianta lui Berry nu stă în picioare. Dacă domnul Francis ar fi vrut să-i vândă ceva, de ce nu s-a referit Berry la acel lucru în scrisoarea sa?

— Şi de ce-ar fi încercat *monsieur* Francis să-i vândă ceva unui om despre care ştie toată Londra că se află la mâna creditorilor?

— Aş vrea foarte mult să găsesc scrisoarea domnului Francis.

— Dar *monsieur* Berry n-a păstrat-o.

— Oare-l putem crede? Mă întreb… M-am gândit o clipă. Dacă aş putea afla care sunt planurile domnului Berry pentru diseară…

— Lady Londonderry dă un dineu în onoarea lui.

— De unde ştii?

— Am primit o invitaţie. Se uită la ceasul pe care-l avea prins în corsaj. Dacă nu mă îmbrac repede, o să întârzii.

— Pe mine nu m-a invitat, am remarcat. Ce ciudat! E prietenă foarte bună cu mama.

— Renunţ bucuroasă, dacă ştiu că te dispreţuieşte.

— Nu, Cécile. Mergi şi ai grijă ca Berry să nu plece mai devreme.

— *Pourquoi?*

— Mai bine nu-ţi spun. Pentru că, dacă sunt descoperită, nu vei putea să te prefaci că n-ai ştiut despre ce-i vorba.

— Nu-mi place, Kallista.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Atât timp cât te ocupi de Berry, nu voi fi în pericol.

Imediat după plecarea lui Cécile la dineu, mi-am pus o rochie modestă, bleumarin, şi o pălăriuţă cu voal, ceva care să nu atragă atenţia asupra mea. Am aşteptat până când am considerat că oaspeţii lui lady Londonderry s-au aşezat la masă, apoi am plecat spre Savoy şi i-am spus vizitiului să mă lase la două străzi distanţă de hotel, ca să nu-mi recunoască nimeni trăsura. Am intrat şi am trecut

repede pe lângă recepţie. Holul era relativ liniştit, majoritatea oaspeţilor ieşiseră sau luau masa în camere. M-am furişat pe scări până la etajul al patrulea şi am bătut la uşa domnului Berry. Niciun răspuns. Excelent. M-am dus la scara de serviciu şi am coborât la etajul de mai jos, unde am găsit imediat trei cameriste care beau ceai într-o cămăruţă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, le-am spus când au sărit toate trei în picioare. Sunt într-o mare încurcătură. Azi după-masă, am vizitat un… un domn şi mă tem că mi-am pierdut o brăţară în camera lui. Ştiţi, e foarte penibil, pentru că e logodit cu o prietenă de-a mea.

Fetele mă ascultau atente, cu ochii mari.

— Cu mai mult timp în urmă a fost ceva între noi şi am trecut doar să-mi iau rămas-bun. Dar dacă prietena mea descoperă că l-am văzut între patru ochi, o să fie foarte tristă.

— Cine e domnul? întrebă una dintre cameriste.

— Domnul Charles Berry din camera 423, i-am răspuns. Mă puteţi ajuta?

— Nu văd cum, spuse cea mai în vârstă dintre ele, care părea să fi preluat rolul de purtătoare de cuvânt.

— N-aţi putea să-mi daţi voie în cameră? Nu e nimeni acolo. Durează doar un moment să-mi găsesc brăţara.

— Ne putem pierde slujba, spuse fata.

— Nu cred că se întoarce prea curând. N-o să afle nimeni.

Una dintre ele râse. Avea ochi frumoşi şi un zâmbet îndrăzneţ.

— După câte îmi dau eu seama, gentlemanul din camera aia nu s-ar supăra deloc să vă găsească acolo.

— Gabby! exclamă purtătoarea de cuvânt.

— Hai, Bridget! Toate ştim ce fel de gentleman e. Eu zic s-o lăsăm şi să sperăm că poate fură ceva.

— Vă asigur că nu voi face aşa ceva.

— Vă dau eu drumul, spuse Gabby. Bridget se holba la ea.

— Vă promit că nu veţi avea niciun necaz.

Atunci, cea de-a treia fată rupse tăcerea.

— Sper să-i faceţi lui necazuri, spuse ea izbucnind în plâns.

— Ţi-a făcut ceva rău? am întrebat-o. A început să plângă şi mai tare, ceea ce m-a făcut să cred tot ce-i mai rău despre domnul Berry. I-ai spus cuiva?

— Cui să-i spună? întrebă Bridget. N-ar crede-o nimeni. Şi chiar dac-ar crede cineva, n-ar conta. E, practic, regele Franţei, doar ştiţi.

— Eu te cred, i-am spus luând-o de mână. Oricât de puţin ar conta asta. Îţi dau cuvântul meu că voi încerca să te ajut.

— Veniţi cu mine, doamnă, spuse Gabby. Să intrăm în cameră. Când am ajuns sus, fata a descuiat uşa. I-am mulţumit şi i-am spus să coboare. Promiteţi-mi că n-o s-o uitaţi pe Molly, mă rugă ea la plecare.

Am încuiat uşa şi m-am uitat în jur. Erau un salon şi un dormitor, amândouă destul de dezordonate. Domnul Berry îşi lăsase mănuşile, scrisorile şi tot felul de hârtii inutile împrăştiate peste tot. Am început să caut metodic, având grijă să repun fiecare obiect la locul lui în harababura aia. Numărul facturilor era impresionant şi era evident, din modul neglijent în care erau aruncate, că achitarea lor îl preocupa prea puţin. Cel mai probabil, acestea vor cădea în sarcina avocatului lui lady Elinor după ce planurile de căsătorie cu Isabelle vor fi puse la punct.

Am intrat în dormitor, simţindu-mă destul de prost să mă aflu în locul în care dormea acest bărbat odios. Dulapul era plin de haine, toate de cea mai bună calitate, de la Savile Row, luate pe credit. Am recunoscut cu părere de rău că gustul său, cel puţin în materie de haine, era excelent. Prin buzunare nu avea decât ţigări şi alte facturi. Eram gata să închid uşa dulapului, când am văzut ceva sprijinit de peretele din spate, după un rând de pantofi. Era o carte foarte mare, cu reproduceri după picturile lui Fragonard. Dacă îmi aduceam bine aminte, artistul se număra printre favoriţii lui Ludovic al XIV-lea. Era singura carte din apartamentul domnului Berry. Am deschis-o şi

am răsfoit-o, sperând să descopăr ceva printre pagini. Am avut noroc. La un moment dat, am găsit o bucată de hârtie împăturită în două. Era o listă cu obiectele care-i aparţinuseră Mariei-Antoaneta, fiecare urmat de numele şi adresa persoanei în a cărei posesie se afla în prezent. Tot ceea ce fusese furat era însemnat cu o steluţă. Ultimele două erau diamantul roz şi ceva numit *Corespondenţă personală.* În dreptul amândurora era scris că se aflau în casa domnului Francis. Tabachera pentru tutun de prizat nu era menţionată.

Am sărit la auzul unei chei răsucite în broască. Să se fi întors Gabby în cameră? Categoric, domnul Berry nu putea veni atât de devreme. Iar dacă ar fi încercat să plece de la lady Londonderry, Cécile ar fi găsit o modalitate de a-l reţine. M-am uitat disperată după un loc unde să mă ascund. În garderob ar fi fost prea evident şi dacă, din cine ştie ce motiv, Berry se întorsese, îl va deschide cu siguranţă să-şi schimbe hainele. M-a cuprins panica şi, văzând că am puţine opţiuni, am luat cartea şi m-am furişat în spatele draperiei grele din pluş. S-a deschis uşa şi am auzit nişte paşi care erau prea grei pentru a fi ai unei cameriste. Au făcut ocolul salonului. S-au închis şi s-au deschis sertare. Foşnet de hârtii. În cele din urmă, paşii s-au îndreptat spre dormitor. Am stat nemişcată şi abia respiram, sperând să nu fiu descoperită. Indiferent cine era, s-a oprit în faţa dulapului. Altă scotocire.

Când paşii s-au dus din nou în salon, n-am mai rezistat şi am tras cu ochiul de după draperie. Am mişcat-o încet, doar atât cât să văd în cealaltă cameră, atentă să nu atrag atenţia asupra mea. La nici zece metri de mine stătea Colin Hargreaves, care cerceta atent o bucată de hârtie. Apoi o puse în buzunar.

8

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât m-am speriat că el m-ar putea auzi. Era, bineînţeles, o prostie, dar nu aveam ce face. M-am lipit de fereastră încercând să mă fac cât mai plată posibil. Era încă în salon, dar nu se mai auzea nimic. Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când i-am auzit din nou paşii. S-a întors în dormitor şi mi s-a părut că se uită sub pat şi sub saltea. Vrea cartea, m-am gândit eu, regretând că n-am pus-o la loc în dulap înainte de a mă ascunde. Ce să fac? Să ies?

N-am mai avut ocazia să mă decid. Draperia a fost dată la o parte. Cu efort, m-am străduit să-i înfrunt privirea.

— Nu te-am mai văzut atât de tulburat, i-am spus, sperând să-i transform enervarea în zâmbet.

— Nu avem timp de glume. Ce faci aici? m-a întrebat el apucându-mă brutal de braţe.

— Se pare că ceea ce faci şi tu, deşi presupun că, dacă ai fi venit primul, nu te-ai fi ascuns când aş fi intrat în cameră.

— Emily, e revoltător. Ochii îi aruncau scântei. Aşteaptă-mă pe hol.

— Am găsit ceea ce cauţi, i-am spus dându-i cartea, înăuntru e o listă.

— Du-te jos.

— Fără tine, nu.

— Nu avem timp.

— Ai găsit ceva util? Ce hârtie ai pus în buzunar?

— Nimic important.

Se uită pe lista cuprinzând lucrurile Mariei-Antoaneta, apoi scoase un carneţel şi începu să scrie furios. După ce a terminat, a pus lista la loc în carte şi mi-a dat-o.

— Ce să fac cu ea?
— Pune-o la loc, unde ai găsit-o.
Am făcut ce mi-a spus, destul de indispusă să-l ştiu atât de puţin încântat de mine. În clipa în care am închis dulapul, m-a condus în hol şi a închis în urma noastră uşa de la camera domnului Berry.
— De unde ai cheia?
— Nu mai spune niciun cuvânt, Emily. Ai făcut şi aşa destule.
Aş fi vrut să-i spun lui Gabby că încuiasem, dar Colin mă strângea puternic de braţ şi nu părea să aibă dispoziţia necesară pentru a aproba o coborâre pe scara de serviciu. Când ne-am apropiat de scara principală, mi-a dat drumul.
— Nu e bine să fim văzuţi ieşind împreună din hotel, mai spuse el. Du-te imediat acasă şi aşteaptă-mă acolo.
A trecut aproape o oră până când a ajuns în Berkeley Square, o oră pe care am petrecut-o întrebându-mă dacă n-am mers prea departe cu investigaţiile mele. Poate că nu eram atât de capabilă precum credeam. Eram copleşită de gânduri melancolice de neîncredere în mine însămi, când în bibliotecă a intrat Colin. Şi, deşi arăta mai liniştit decât la Savoy, această atitudine calmă abia îi mască iritarea atunci când începu să vorbească.
— Nu mi-am imaginat c-o să fii atât de necugetată, încât…
— Te-ai întors în camera domnului Berry? l-am întrerupt eu, revenindu-mi încrederea în mine însămi odată cu reproşurile sale.
— Nu te priveşte.
— Ba mă priveşte!
— Nu mi-aş fi imaginat niciodată să te găsesc închisă în camera de hotel a altui bărbat.
Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.
— În camera *altui* bărbat? Să înţeleg din asta că ţi-ar conveni ideea de a mă găsi în *a ta?*
— Nu flirta cu mine, Emily. Tonul îi era rece, dar am simţit o uşoară urmă de dezgheţ în ochii săi negri.
— Dar, bineînţeles că tu şi cu mine nu avem nevoie de

întâlniri clandestine la hotel. În fond, avem fiecare casa noastră – eu am chiar trei, dacă pui la socoteală şi vila, deşi cred...

— Ai idee la ce pericol te-ai expus astă-seară?

— Nu m-aş fi dus în veci dacă n-aş fi ştiut că domnul Berry a ieşit. Nu exista, practic, nicio posibilitate de a fi prinsă.

— Şi dacă te-ar fi găsit altcineva în locul meu?

— Ce m-a trădat?

— Nicio draperie nu poate ascunde o asemenea rochie. Ai fusta prea amplă.

— Şi eu care credeam că, renunţând la turnură, sunt mult mai liberă, am suspinat. Ar trebui să-mi comand o garderobă specială care să-mi permită să mă furişez prin camere de hotel în căutare de probe.

— Aş prefera să-ţi laşi garderoba aşa cum este şi să renunţi cu totul la această idee.

— Vorbeşti ca un soţ, i-am răspuns, dar m-a ignorat.

— În plus, ai şi pierdut ceva. Şi mi-a dat o batistă cu monograma mea.

— Probabil c-o aveam în mânecă, i-am spus, supărată de propria-mi neglijenţă. Nici nu ştiam c-o am la mine.

— Ce făceai în camera domnului Berry?

I-am arătat scrisoarea pe care o găsisem la domnul Francis şi i-am povestit discuţia cu domnul Berry.

— Sunt convinsă că există o legătură între cei doi.

— S-ar putea să ai dreptate. Îţi promit c-o să fac tot ce-mi stă în puteri să aflu.

— Şi eu i-am promis acelaşi lucru doamnei Francis. Şi am continuat fără a-i da timp să-mi răspundă: De ce te interesează domnul Berry? Are vreo legătură cu ceea ce faci pentru palatul Buckingham?

— Da, are. Nu am voie să divulg detalii, aşa că trebuie să te mulţumeşti cu informaţia că poziţia politică a lui Berry ar putea avea pentru Marea Britanie o importanţă mai mare decât îşi imaginează cineva.

— Pentru că are de gând să reinstaureze monarhia franceză? l-am întrebat.

— Eşti o fată foarte deşteaptă, îmi răspunse cu căldura-i obişnuită în voce.

M-a cuprins un sentiment de uşurare şi mi-am dat seama că aprobarea sa însemna pentru mine mai mult decât credeam. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat palma.

— Ai ridicat embargoul asupra sărutului?

— Ăsta, pe mână, nu contează. Senzaţia buzelor lui pe piele era atât de plăcută, încât am uitat complet de domnul Berry. Presupun că nu-mi laşi mie această investigaţie, nu?

— Oare să fie această manifestare de afecţiune doar un şiretlic pentru a mă face să spun da?

— Nu în totalitate. Şi-a întors atenţia spre cealaltă mână. Cred că nu eşti prea uşor de manipulat.

— Nu sunt. I-am strecurat o mână în buzunar şi am scos bucata de hârtie pe care o luase de la Savoy. Şi atenţia ta poate fi abătută la fel de uşor ca a mea, i-am spus, arătându-i-o.

— Probabil că şi mai uşor. Dacă ţi-ai folosi toate tertipurile feminine împotriva mea, n-aş mai avea nicio şansă.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, apoi am citit scrisoarea cu glas tare: „Domnule. Deoarece nu mi-aţi răspuns, mă văd nevoit să vă scriu din nou şi să vă rog să vă reconsideraţi activităţile publice. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră. Vreţi să veniţi la mine, la Richmond, marţi? D. Francis.”

— O să-l întreb pe Berry despre asta.

— În ultimul timp eşti destul de prieten cu el.

— Sunt probleme oficiale, Emily. Ideile lui despre distracţie seara sunt total diferite de ale mele.

— Am auzit că vă petreceţi foarte mult timp împreună cu prinţul moştenitor. Îmi dai voie să te întreb dacă prinţul de Wales şi pretinsul moştenitor al Bourbonilor sunt atât de apropiaţi?

— Au multe – îşi drese vocea – interese similare.

— Hm!

Ştiam toate zvonurile despre Bertie şi *interesele* sale, mai ales cele de persuasiune a femeilor. Nu prea-mi plăcea

prezenţa lui Colin în această combinaţie.

— Îţi imaginezi ce situaţie delicată s-ar crea dacă Berry face vreo mişcare politică proastă?

— Ce noroc că ai tu grijă de el! M-am uitat din nou la scrisoare. Asta mă face să mă întreb dacă a avut vreun motiv să-l elimine pe domnul Francis.

— Nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna, Emily. Această situaţie e mai periculoasă decât ai crede. Investighează dacă vrei, dar nu – şi cu un deget îmi ridică bărbia pentru ca să-l privesc direct în ochi – nu face acuzaţii pe care nu le poţi dovedi prin fapte de necontestat.

— Poliţia e gata s-o închidă pe Jane Stilleman fără nicio dovadă clară.

— Avea un motiv, avea ocazia. Ştiu că nu-ţi place Berry. Nu e… nu e gentlemanul care ar trebui să fie. Dar dacă vrei s-o ajuţi pe doamna Francis şi laşi antipatia faţă de el să-ţi întunece judecata, faci o imensă greşeală. Crima nu e un act limitat la cei care sunt demni de dispreţ.

— O să ţin minte asta. I-am aranjat reverele. Sunt foarte încântată că nu încerci să mă împiedici să-mi ajut prietena.

— Nici nu-mi trece prin gând. În primul rând, dac-aş face-o, nu m-ai lua în seamă şi ştii cât de mult detest eforturile inutile. În al doilea rând, orice lucru care ţi-ar abate atenţia de la descoperirea admiratorului tău mă apropie de posibilitatea de a-mi fi soţie.

— Mă subestimezi. Sunt perfect capabilă să rezolv ambele enigme şi abia aştept să-mi petrec toamna alături de tine, în Grecia. Să stăm în Santorini? Sau vrei să vizitezi şi partea continentală?

— La întrebarea asta nu eu trebuie să răspund. E mai bine să te gândeşti tu, Emily, la opţiunile pe care le avem pentru voiajul nostru de nuntă. Eu mă gândeam la Efes şi apoi la Egipt.

— Poate, cândva. Am zâmbit, gândindu-mă că ar fi fost o idee foarte, foarte bună să-i permit lui Colin să mă curteze.

M-am întors la Richmond a doua zi de dimineaţă şi i-am spus imediat lui Beatrice despre lista pe care am găsit-o la

hotelul Savoy şi, de asemenea, despre scrisoarea descoperită de Colin. În timp ce ea căuta ceva care s-ar fi putut încadra în „corespondenţa personală” a Mariei-Antoaneta, am început să-i intervievez pe servitori, sperând să descopăr ceva care le-a scăpat poliţiştilor. Am început cu Thomkins, pe care l-am găsit lucrând în grădină. A fost destul de reţinut şi nu a apreciat deloc faptul că trebuia să-i dea nişte răspunsuri unei femei.

— Cam de cât timp durează legătura ta cu doamna Stilleman?

— De doi ani.

— Dacă a început înainte de a se căsători, de ce nu s-a măritat cu tine?

— Nu am cerut-o. Am ştiut c-o să-i fie mai bine cu Stilleman. Măritişul cu un grădinar ar fi însemnat un pas înapoi pentru ea.

Servitorii erau într-adevăr mai stricţi în privinţa diferenţelor sociale decât stăpânii lor.

— O iubeai?

— Cred că da.

Halal dragoste, mi-am zis.

— Şi când v-a descoperit domnul Francis?

— Cam acum două luni.

— De atâta vreme? V-a dat preaviz?

— Ne-a spus limpede că nu tolerează aşa ceva în casa lui, dar că pe mine mă ţine.

— Şi Jane?

— N-am mai vorbit cu ea după aia.

— Deloc?

— Am nevoie de slujba asta, coniţă.

— Crezi că Jane a făcut aşa ceva?

— Nu, îmi răspunse cu voce nesigură.

— De ce s-o fi ameninţat domnul Francis pe Jane că-şi pierde slujba şi pe tine nu?

— Mie nu mi-a spus. Întrebați-o pe Jane.

M-am întors în casă şi am căutat-o pe menajeră, o femeie eficientă, care mi-a confirmat cele spuse de Thomkins şi m-a asigurat că Jane ar fi fost dată imediat

afară dacă n-ar fi fost soţul ei.

— Asta-i tragedia, lady Ashton. Domnul Francis aproape că depindea de Stilleman. Dacă soţia sa şi-ar fi pierdut slujba şi n-ar fi găsit ceva în apropiere – şi n-ar fi găsit pentru că tot comitatul îi cunoaşte indiscreţia – el ar fi urmat-o, probabil. I s-a permis să mai rămână, dar numai după o perioadă de probă.

— Deci slujba nu-i mai era în pericol?

— Nu, până când a reluat legătura cu Thomkins.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a prins grăjdarul.

Aşadar, Thomkins a minţit când mi-a spus că n-a mai vorbit cu Jane.

— Şi lui Jane i s-a pus în vedere să plece?

— Nu. Domnul Francis a murit a doua zi.

— Şi Thomkins?

— Nu ştiu ce avea de gând domnul Francis în această privinţă.

Niciuna dintre informaţii nu era în avantajul lui Jane, dar, când i-am spus asta lui Beatrice, a insistat că fata e nevinovată.

— Pentru mine, Jane face parte din familie. E o fată bună. Sunt dezamăgită că Thomkins a fost în stare s-o seducă, dar adulterul nu e o crimă.

— Ai dreptate, Beatrice, dar dacă Stilleman a ameninţat-o că divorţează? Acest lucru, împreună cu pierderea poziţiei sale, ar fi ruinat-o. Chiar şi cei mai buni oameni pot acţiona necugetat când sunt la ananghie.

— Sunt sigură că e nevinovată.

— Ştiu, i-am spus luându-i mâna. E foarte greu. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să descopăr adevărul, dar te rog să nu uiţi că s-ar putea ca tot ce aflăm să fie altceva decât sperăm noi. Ai găsit ceva?

— Da. Mi-a dat un teanc de scrisori legate cu o fundă roşie. Erau într-o cutie unde-şi ţinea programele de la teatru.

Am dezlegat panglica, apoi, amintindu-mi de fragilitatea hârtiei vechi, am desfăcut încet prima foaie din faţa mea.

Era scrisă în franceză, aparent o misivă inofensivă către un prieten, şi n-ar fi însemnat mai nimic, dacă n-ar fi fost semnătura Mariei-Antoaneta în josul paginii.

— Ah. Asta... Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Aproape că-i prea uşor. Pot să le citesc şi pe celelalte?

— Aş dori să le iei acasă la tine. Prefer să nu mai am aici niciun lucru care ar putea atrage vreun hoţ.

Amintindu-mi că-i spusesem lui Colin că în casa mea nu mai e nimic care să motiveze o nouă spargere, am ezitat.

— Te rog să le iei, Emily. Nici nu mă gândesc să le mai ţin în casă.

— Bine. Am împăturit scrisoarea şi am pus-o în teancul pe care l-am legat apoi. Mă întreb de ce hoţul nostru cel curajos nu le-a furat până acum.

— Nu ştiu. Îmi spui şi mie dacă e ceva important prin ele?

— Bineînţeles, i-am răspuns şi, cum gândurile mele o luau razna, am hotărât că e timpul să mă întorc acasă.

Cu siguranţă că hoţul nu era Charles Berry. El n-ar fi fost în stare să pună la cale nişte crime atât de complicate. Şi nici nu şi-ar fi permis să angajeze pe cineva. Atunci de ce avea lista pe care i-am găsit-o în cameră? Şi de la ce voia domnul Francis să-l oprească? Jane ar fi avut motive să dorească moartea soţului ei şi pe a domnului Francis, dar îmi tot dădea ghes un instinct care-mi spunea că şi domnul Berry ar fi profitat măcar de pe urma uneia dintre aceste crime. Mă gândeam încă la aceste lucruri când, ajunsă în Berkeley Square, mi-a deschis uşa trăsurii vizitiul, nu un lacheu.

— Mă gândeam că ar trebui să ştiţi, lady Ashton, mi-a spus el în timp ce mă ajuta să cobor. Ne-a urmărit o birjă tot drumul de la Richmond. Nu avea niciun însemn şi a dispărut imediat după ce am intrat în Londra. Nu l-am văzut prea bine pe vizitiu. Cu toate jafurile astea, ne facem cu toţii griji pentru dumneavoastră.

9

În seara următoare, Jeremy şi Margaret au luat cina cu Cécile şi cu mine. Speram să ni se alăture şi Colin, dar o făcea din nou pe dădaca pentru Charles Berry. Şi lui Cécile îi era dor de el.

— Ce păcat că trebuie să-şi piardă vremea cu acel om! Pe dumneavoastră vă plac foarte mult, Bainbridge, dar *monsieur* Hargreaves… oftă ea.

— Nu mai rostiţi niciun cuvânt, *madame* du Lac. Încă n-am întâlnit o doamnă care să fie imună la farmecele lui Hargreaves. E tare chipeş.

— Aş vrea să vină mai des, ca să nu se mai bârfească atâta despre tine şi dragul de Jeremy, spuse Margaret. Ştiai că lady Elliott m-a întrebat dacă mă supăr că te invită la balul ei? Se temea că, dacă nu vin eu, s-ar putea să nu vină nici mama lui Jeremy şi mi-a mărturisit că nu vrea să facă nimic care să stârnească mânia ducesei.

— Mama o adoră pe Emily, spuse Jeremy. Lady Elliott îşi pierde vremea dacă încearcă să le învrăjbească. Şi, în afară de asta – ştiu că nu te superi, Margaret, iubito – preferă să moară decât să mă vadă însurat cu o americancă. Nu i-a iertat niciodată pe colonişti pentru c-au părăsit imperiul.

— Ah! exclamă Margaret. Perfect. Asta va pune capăt relaţiei noastre. Sunt deja distrusă.

Ea şi Cécile au mai stat doar un sfert de ceas, apoi au plecat la un bal. Al patrulea, am socotit, la care nu eram invitată. Jeremy a rămas cu mine, ceea ce avea să dea şi mai multe motive de bârfă matroanelor londoneze. Dar nu-mi păsa, sentimentele mele pentru societate şi regulile sale rigide fiind, în cel mai bun caz, ambigue.

— Nu mai pot face faţă încă unui dans, spuse Jeremy, lăsându-se într-unul dintre cele mai confortabile fotolii din bibliotecă. Sălile de bal sunt sufocante şi nu au niciodată destule scaune. Un bărbat nu poate decât să stea în picioare sau să danseze, tot sezonul. Mi-am depăşit limita.

— Eu voi considera sezonul un succes numai dacă îl pot convinge pe domnul Bingham să se despartă de acea *phiale* din argint.

— Tot te mai gândeşti la asta?

— I-am oferit o sumă de bani de-a dreptul indecentă şi nu cred că mă va mai refuza şi de această dată.

— Asta depinde de starea proprie-i averi. Dacă-i merge bine, nu mai are nevoie de bani şi s-ar putea să te refuze doar ca să-ţi facă în ciudă.

— Mă tem că ai dreptate. Ar fi trebuit să-l abordez altfel. Nu e genul de bărbat care să-i răspundă unei doamne hotărâte. Ar fi fost mult mai bine să fac rost de o invitaţie pentru a-i vedea colecţia şi apoi să mă prefac extaziată. Mi-ar fi dat-o probabil imediat.

— Trebuie să dai măcar impresia de convenţionalitate, Em, râse Jeremy. Doamnele au mai multă putere decât îţi imaginezi.

— Probabil că ai dreptate. M-am trântit şi eu într-un fotoliu. Tu şi Margaret vă descurcaţi minunat. Jocul de-a curtea a fost o mişcare genială din partea ei. Ieri, în parc, am auzit două doamne, ale căror nume le trec sub tăcere, deplângând pierderea unuia dintre cei mai vânaţi nobili.

— E ca un vis, rânji el. Dar mă tem că mamele din Londra n-or să mă lase în pace până ce nu mă logodesc.

— Bietul de tine!

— E tare plicticos.

— Cel puţin, poziţia pe care o ai îţi permite să-ţi alegi soţia pe care o vrei.

— Crezi? Mă privi întrebător. Tu m-ai refuzat destul de uşor.

— Ştim amândoi că m-ai cerut în căsătorie doar pentru că erai sigur că te voi refuza.

— Punct ochit. Dar gândeşte-te, Emily. Dacă am fi

căsătoriţi, am putea conveni să trăim ca şi cum am fi pe cont propriu şi ne-ar lăsa toată lumea în pace.

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să am un bărbat care să se poarte ca un burlac.

— Ţi-ar plăcea, dacă ar fi discret, dacă nu ţi-ar pune întrebări şi te-ar lăsa să faci ce vrei.

— Ar avea şi el nişte pretenţii.

— Sigur că da, dar nu neapărat neplăcute.

— Hai, Jeremy! Chiar mă şochezi.

— Dar te şi amuz.

— Întotdeauna ai făcut asta. Încep să cred c-ar trebui să-i ceri mâna lui Margaret. Ţi-ar aprecia planul.

Davis deschise uşa.

— Domnul Berry doreşte să vă vadă, lady Ashton.

— Berry? Jeremy era uluit. Emily, habar nu aveam că primeşti bărbaţi în vizită la această oră târzie.

— Nu-mi pot imagina ce vrea. Pofteşte-l înăuntru, Davis, şi adu-ne nişte porto. Înălţimea Sa are mare nevoie de un întăritor.

— Poate unul din '51. Cred că ăsta ar ridica moralul oricărui gentleman.

— Perfect. Ce m-aş face eu fără tine, Davis?

Când s-a întors, am observat amuzată că domnul Berry îi dăduse o notă proastă majordomului meu care, cât timp s-a dus după porto, îl lăsase pe respectivul gentleman să aştepte în hol. Berry a apărut agitat, cu faţa roşie, şi nici n-a încercat să-şi ascundă surprinderea că mă găseşte singură cu Jeremy.

— Ei bine, spuse un pic nesigur pe picioare, iată un lucru destul de neobişnuit. O seară intimă acasă, cu ducele?

Jeremy se ridică.

— Sunteţi beat, domnule.

— Asta eu hotărăsc.

— De ce aţi venit, domnule Berry?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, lady Ashton, răspunse Berry.

— Nu am de gând să-l rog pe duce să plece.

M-am uitat la carafa pe care o lăsase Davis pe masă, dar am hotărât că e mai bine să nu-i dau porto. Domnul Berry nu mai avea nevoie de băutură.

— Nu cred că vreţi să audă şi el detaliile sordide ale treburilor noastre particulare.

— Iertaţi-mă, domnule Berry, nu ştiam că noi doi avem treburi particulare.

Jeremy se apropie de el.

— Ascultă, Berry…

— Nu te credeam vicioasă. Nu ţi-am oferit o poziţie la Curtea mea? Ţi-am acordat favorurile mele şi te-am făcut invidiată de jumătate dintre fetele din Londra? Doar nu te aşteptai să te fac regină. Eşti văduvă, lady Ashton.

— Ce naiba vrei să spui? l-am întrebat.

— De ce încerci să mă distrugi?

— Să te distrug?

Nu ştiam ce să mai cred.

— Ai idee câte probleme am? Presupun că eşti geloasă din cauza lui Isabelle şi vrei ca nici ea să nu aibă ceea ce nu poţi avea dumneata. Femeie nesocotită! De parcă n-ar fi suficient să fii amanta regelui.

— Nu-ţi dau voie să-i vorbeşti aşa, interveni Jeremy.

— Domnule Berry, i-am răspuns păstrându-mi tonul calm. Daţi-mi voie să vă asigur că nici nu m-am gândit să vă fiu amantă.

— Ştiu c-ai fost la Richmond şi ştiu ce faci. Încerci să mă împiedici să ajung pe tron.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu uitaţi, domnule Berry, că nu există un tron al Franţei.

— Vezi-ţi de treburile dumitale, lady Ashton, dacă nu vrei să-ţi pară rău.

— Destul. Înălţimea Voastră, vă rog să-l conduceţi pe domnul Berry afară din casă.

— Ce se întâmplă, Emily? m-a întrebat Jeremy când s-a întors.

A turnat porto în două pahare şi mi-a pus unul în mâna care-mi tremura.

— Charles Berry nu-şi poate imagina că există o femeie

în Londra care să nu tânjească după atenţia lui.

Am încercat să zâmbesc, nevrând să-i spun despre implicarea mea în investigaţia privind moartea domnului Francis.

— Iar draga mea Emily nu e mulţumită să devină viitoarea *madame* de Pompadour. Asta e cumplit pentru Berry, evident, dar nu constituie o ameninţare pentru poziţia lui, în general.

— Nici nu ştiam că am o asemenea influenţă politică. Poate că, în viitor, ar trebui să-mi concentrez atenţia asupra lordului Fortescue.

— Aş fi încântat să vă văd înfruntându-vă, spuse Jeremy sorbind din vin.

Abia-l ascultam, pentru că mă concentram asupra unor lucruri mai serioase. Oare Berry a fost cel care m-a urmărit de la Richmond? Musafirul meu şi-a dat în curând seama că mintea îmi era la altele şi şi-a luat rămas-bun. Imediat după ce a plecat, a intrat Davis cu un plic.

— Ducele l-a găsit pe trepte când a plecat, doamnă.

Am recunoscut imediat scrisul.

N-am răspuns, dar am sărit de la locul meu, i-am dat majordomului paharul pe jumătate gol şi am ieşit în fugă pe uşa din faţă strigându-l pe Jeremy, sperând că nu s-a îndepărtat prea tare. Niciun răspuns. Aş fi vrut să-l întreb dacă nu a văzut şi altceva suspect. M-am întors în casă şi m-am concentrat asupra scrisorii:

> τί δ έρωτι λογισμός; άπτε τάχος. Ποΰ δ΄ ή πρόσθε λόγων μελέτη; Έρρίθω σοφίας ό πολύσ πόνος έν μόνον οϊδα τοϋθ, ότι καί Ζηνός λημα καθεϊλεν Έρως.

Am luat lexiconul şi în câteva momente am reuşit să traduc pasajul: „Şi care-i Raţiunea de a Iubi? Însenineazăte, imediat! – Şi unde-i vechiul studiu al filozofiei? – Gata cu lunga trudă a înţelepciunii; eu nu ştiu decât că Dragostea a luat în stăpânire până şi mintea lui Zeus."

— Davis, ai văzut scrisoarea înainte de a o ridica ducele?

— Nu, doamnă. Vă asigur că nu era acolo când a plecat domnul Berry. Când l-a scos Înălţimea Sa din casă i-au căzut câteva ţigări. Molly a măturat imediat scara.

O angajasem pe Molly de la Savoy chiar a doua zi după ce am aflat cum a tratat-o domnul Berry.

— Vrei, te rog, să mergi în piaţă să vezi dacă poliţistul în civil pus acolo de domnul Hargreaves a văzut pe cineva?

Davis s-a dus, dar poliţistul nu văzuse nimic neobişnuit. Cel ce lăsase misiva era expert în arta de a rămâne ascuns.

Dacă n-aş fi fost martora directă a lipsei totale de interes a lui Jeremy în limbile clasice, pe el l-aş fi suspectat că a lăsat biletul. Dar am alungat acest gând imediat. Admiratorul meu şi spărgătorul erau una şi aceeaşi persoană, şi era imposibil ca Jeremy să fie hoţ. N-ar fi făcut niciodată un asemenea efort. N-aş fi fost surprinsă să aud că s-a aflat de multe ori în dormitoarele celor mai bune case din Londra, dar mă îndoiam că a fost vreodată obligat să folosească fereastra ca singura posibilitate de a intra.

Drumul din Berkeley Square până în Park Lane e scurt şi flancat de case impunătoare. Era o zi frumoasă, căldura se potolise în sfârşit, iar vremea prietenoasă scosese din case lumea bună. M-am întâlnit cu şapte cunoştinţe înainte de a ajunge în parcul impecabil aranjat din Grosvenor Square şi până în acel moment nu m-am gândit deloc că misiunea mea ar putea fi considerată nelalocul ei. Fiind însă foarte aproape de casa părinţilor mei, care se află în partea de nord a pieţei, m-am gândit mai bine şi m-am întrebat dacă vizita pe care i-o făceam neînsoţită unui gentleman nu mi-ar putea afecta şi mai mult reputaţia ştirbită deja. Mi-am luat inima în dinţi şi am continuat, simţind doar o uşoară tresărire de teamă când am ajuns la destinaţie şi am bătut la uşa grea. Majordomul demn care mi-a deschis mi-a confirmat că domnul Hargreaves este acasă şi m-a introdus repede în locuinţa splendidă, neîncercând să-mi ascundă faptul că nu era obişnuit, dar nici nu era de acord să vadă tinere doamne în pragul uşii stăpânului său. M-a condus într-un salon elegant unde nu m-am aşezat,

preferând să mă plimb şi să mă uit la tablourile atârnate pe pereţi. Eram atât de absorbită de o pictură cu Tamisa realizată de Turner, încât nici nu l-am observat pe Colin decât în clipa în care s-a oprit lângă mine.

— Eşti foarte îndrăzneaţă, lady Ashton, murmură el, să vii aici aşa, neînsoţită.

— Ştiu că ai dreptate, i-am răspuns râzând, dar şi când vii tu la mine e acelaşi lucru.

— Acasă eşti înconjurată de servitori. Aici te afli la mila mea.

— E evident că majordomului nu-i place asta şi are grijă de onoarea ta, aşa că sunt sigură că nu e niciun pericol.

Stătea foarte aproape, dar avea grijă să nu mă atingă.

— Nu trebuie să te temi, lady Ashton, pentru că reputaţia ta nu va avea de suferit.

Mi-a sărutat mâinile şi s-a îndepărtat.

— Văd că eşti foarte serios în treaba asta cu nesărutatul.

— Pentru că e serioasă. Ochii îi scânteiară. Ce te aduce la mine în această după-amiază?

I-am spus cât mai succint posibil despre scrisorile pe care le găsise Beatrice.

— Ce e în ele?

— Au fost scrise când regina era la închisoare şi nu par să conţină nimic important. Este o corespondenţă amicală cu un bărbat pe care-l cheamă Leonard. Cécile mi-a spus că era coaforul Mariei-Antoaneta şi confidentul ei. Lui i-a încredinţat bijuteriile personale atunci când a devenit clar că familia regală e în pericol. El a fost cel care le-a scos din Franţa şi în final, după revoluţie, i le-a dat fiicei ei.

— Diamantul roz se afla printre ele?

— Da.

— Probabil că de aceea avea Francis scrisorile. Într-un fel, ele însoţesc piatra.

— Sunt sigură că au şi o altă importanţă.

— Cécile le-a citit? E foarte posibil ca cineva care vorbeşte nativ franceza să observe ceva care ţi-a scăpat ţie.

— Nu m-am gândit la asta. O să i le dau când ajunge

acasă.

— Asta-i tot, Emily? mă întrebă el privindu-mă cu atenţie. De ce nu-mi spui? Îţi apare o cută pe frunte – şi mă atinse uşor – de câte ori nu eşti sinceră cu mine.

— Nu trebuie să mă acuzi încă. Nu mi-am terminat povestea.

— Văd. Ridică o sprânceană. Hai, continuă.

— Am fost implicată în câteva incidente ciudate.

— Câteva?

— Trei.

I-am povestit despre birja care m-a urmărit de la Richmond, despre scrisoarea de la admiratorul meu anonim şi, în fine, despre vizita pe care mi-a făcut-o domnul Berry.

— A încercat să-ţi facă vreun rău?

— Nu. Jeremy era cu mine.

— Aha! exclamă el, rămânând foarte tăcut.

— Colin, ştii că…

— Era şi Cécile cu tine?

— Era la un bal.

— Bine. Şi-a dres glasul. Slavă Domnului că cel puţin îl aveai pe Bainbridge.

Atitudinea nu i s-a schimbat, dar l-am simţit tot mai tensionat.

— Colin, ştii că Jeremy mi-e doar prieten.

— Bineînţeles. Era tot tensionat. I-am luat o mână într-a mea, vrând să-l liniştesc, dar a continuat destul de sobru: Îmi pare rău că treburile mele m-au împiedicat să te văd mai des în ultimul timp.

— Înţeleg.

— Şi unde mai pui că acum trebuie să plec. Mă întâlnesc cu prietenul nostru Berry pe Rotten Row.

— Diseară eşti liber?

— Aveam de gând să merg la balul familiei Ellesmere. Vei fi acolo?

— Nu. Nu am fost invitată. Mă tem că preocupările mele intelectuale combinate cu zvonurile astea ridicole despre Jeremy îmi influenţează negativ viaţa socială. Nu că mi-ar

păsa prea tare. Mă descurc mai uşor cu corespondenţa.

— Poate c-ar trebui s-o rogi pe domnişoara Seward să folosească pe altcineva drept faţadă pentru falsa ei logodnă. Bainbridge nu păţeşte nimic dacă e implicat într-un scandal. Scapă nevătămat. Pentru tine s-ar putea să fie mai greu.

— Şi? Cu cât primesc mai puţine invitaţii, cu atât trebuie să găsesc mai puţine scuze ca să le refuz.

— Aşa spui acum, dar nu cred că ai vrea să fi exclusă din societate.

— Nu cred că e vreun pericol să se întâmple aşa ceva, i-am răspuns aranjându-mi pălăria şi pregătindu-mă să plec. Chiar nu primesc niciun sărut de rămas-bun?

— Chiar accepţi cererea mea în căsătorie?

— S-ar putea, dacă n-ar fi atât de amuzant să te tachinez spunându-ţi că n-o accept.

— După câte văd, suntem într-un impas, îmi zâmbi el cât se poate de fermecător.

Şi îmi ridică mâna la buze, dar nu şi le atinse nici măcar de mănuşă şi mă conduse afară. Abia am făcut câţiva paşi pe Park Lane când s-a oprit lângă mine o trăsură deschisă.

— Emily, fetiţa mea dragă! Ce bine-mi pare că te văd! strigă mama, într-un asemenea elan că voia să sară din trăsură să mă îmbrăţişeze.

Oare ce-am făcut să merit o astfel de manifestare care nu-i stătea deloc în fire?

— Probabil că eşti în drum spre mine – ştiam c-o să vii astăzi. Îmi pare rău că tatăl tău nu e acasă, dar s-a dus la club. Nici n-a pomenit despre acest subiect, îl ştii doar. Întotdeauna face aşa, nu?

— Ce subiect? am întrebat-o eu năucă.

— Oh, copilă, termină cu glumele. Am auzit totul.

— Da? am întrebat-o urcându-mă lângă ea. Vizitiul pornise şi trăsura se îndrepta spre Grosvenor Square.

— Ar trebui să fii mai grijulie când primeşti gentlemeni în vizită seara târziu, draga mea. Pot apărea tot felul de bârfe.

— Şi ce ai auzit?

— Toată Londra a auzit despre tine şi despre ducele de Bainbridge. Recunosc că am fost foarte supărată din cauza comportamentului tău, până când am auzit despre seara de ieri.

— Despre seara de ieri? Nu înţelegeam nimic.

— Tu şi cu Jeremy aţi stabilit detaliile? Îmi imaginez că a vorbit cu tatăl tău la club.

— Mamă…

— Cred că ar trebui să te măriţi plecând din casa noastră, Emily. Berkeley Square e prea mult domeniul răposatului tău soţ, iar o ducesă trebuie s-o pornească la drum de la zero. Sunt atât de încântată că Jeremy n-are nicio obiecţie că ai mai fost măritată! Unii bărbaţi, ştii şi tu…

— Mamă…

— Nu mă întrerupe, Emily. I-ai spus domnului Hargreaves? E un om atât de drăguţ şi n-aş vrea să-l dezamăgeşti, dar nu-ţi bate capul prea mult cu asta. O să-şi revină el. Îşi petrece atât timp în compania prinţului de Wales şi a prietenilor săi, încât cred că şi-a dat seama că n-are rost să-ţi mai facă curte. Oh, Emily, un duce! Sunt atât de fericită!

— Nu sunt logodită cu Jeremy.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat ea aruncându-mi o privire tăioasă.

— Ţi-am spus cât am putut de limpede.

— Bineînţeles că eşti logodită. Nu l-ai urmărit prin Berkeley Square şi nu l-ai strigat în gura mare? Oricum, e un comportament ciudat, dar cred că tinerilor îndrăgostiţi ar trebui să li se îngăduie asemenea scăpări.

— De unde naiba ştii asta? Nu văzusem pe nimeni în piaţă. Sunt sigură că poliţistul trimis de inspectorul Manning nu a lansat aşa o bârfă.

— Toată lumea vorbeşte.

— Asta nu-i o dovadă că suntem logodiţi, mamă.

— Atunci, dacă nu eşti logodită cu el, remediază cât mai repede această situaţie. Şi de ce le-ai trimis pe domnişoara Seward şi pe doamna du Lac de acasă în mijlocul nopţii?

— Nu era mijlocul nopţii şi nu am trimis pe nimeni de acasă. Jeremy a cinat cu noi. Cécile şi Margaret s-au dus la un bal, iar eu am rămas acasă.

— Nici nu-i de mirare că domnul Hargreaves a terminat-o cu tine. Cine să vrea o soţie cu atât de puţină decenţă?

— Domnul Hargreaves n-a terminat-o cu mine şi nu pot să cred că eşti supărată din cauza asta. N-ar trebui să-ţi îndrepţi supărarea asupra celui care răspândeşte bârfa?

— Dar nu ţi-a vrut nimeni răul, Emily. Lumea îşi închipuie că fiica unui conte ar trebui să acţioneze întotdeauna onorabil şi, din cauza comportamentului tău total lipsit de discreţie, acum trebuie să te măriţi cu ducele de Bainbridge.

Era un pic cam multă satisfacţie în vocea ei.

— Colin m-a vizitat de nenumărate ori în împrejurări asemănătoare şi n-a clipit nimeni. Sunt văduvă şi nu trebuie să fiu păzită ca o fată nemăritată. Nu mi-a răspuns. Tu ai orchestrat asta, mamă?

— Cum mă poţi acuza de aşa ceva?

— Nu e deloc greu. N-ai făcut niciun secret din dorinţa de a mă vedea din nou măritată.

— Nu-i voi permite propriei mele fiice să-mi vorbească astfel.

— Atunci, nu mai am nimic de adăugat. Am bătut în uşa trăsurii pentru a-i atrage atenţia vizitiului să oprească şi am coborât, trântind uşa după mine. Nu-mi place deloc să fiu manipulată fără ruşine. Mamă, asemenea tactici nu reuşesc niciodată.

— Dacă încă nu eşti logodită cu ducele de Bainbridge, atunci ar trebui să găseşti o modalitate de a fi cât mai curând posibil. Nu vreau ca fiica mea să ajungă subiect de bârfă.

Spre mâhnirea mea, lacrimile mi-au umplut ochii, dar m-am întors înainte de a mi le vedea. Dintr-odată, ziua mi s-a părut cumplit de caldă.

10

— Lady Ashton! Copilă dragă! Nu te simţi bine?

Am recunoscut de îndată vocea şi m-am îngrozit că vreuna dintre cunoştinţele mele m-ar putea vedea în această stare. Din nefericire, nu-mi permiteam luxul de a ignora întrebările lui lady Elinor, pentru că, date fiind rangul meu, dar şi prietenia dintre familiile noastre, lipsa de atenţie faţă de ea ar fi fost socotită o gravă insultă. M-am oprit şi mi-am dat capul pe spate, încercând să-mi opresc lacrimile. Ochii însă nu voiau deloc să mă asculte.

Lady Elinor m-a ajuns şi m-a prins de braţ.

— Iartă-mă că te acostez aşa, dar am auzit fără să vreau discuţia cu mama ta. Vrei să ne plimbăm puţin?

Negăsind pe moment nicio scuză acceptabilă, am consimţit; am pornit pe Upper Grosvenor şi am traversat Park Lane. În tot acest timp, lady Elinor n-a scos un cuvânt. Abia când am intrat în Hyde Park pe poarta Grosvenor a rupt tăcerea.

— E greu să te cerţi cu propria mamă.

— Mă tem că mama şi cu mine avem idei total diferite despre ceea ce înseamnă o viaţă împlinită. Ea nu vrea decât un soţ de rang înalt.

— Iar tu preferi preocupările intelectuale?

— Da.

— N-ar trebui să fie incompatibile.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar indiferent cât de înţelegător e soţul, femeia îşi pierde cea mai mare parte din libertate când acceptă să se căsătorească.

— Teoretic, da, dar un soţ bun îi poate lărgi perspectiva asupra lumii. Eu nu am părăsit niciodată Anglia înainte de căsătorie. De fapt, mama mă aducea foarte rar la Londra.

Din câte ştiam pe atunci, lumea se întindea cam până în Sevenoaks şi Kent.

— Se pare că v-aţi ales foarte bine soţul. Dar eu, în clipa de faţă, vreau să fac o mulţime de lucruri de una singură. Să am satisfacţia lucrurilor pe care le-am descoperit eu însămi.

Ne apropiam repede de capătul sudic al parcului şi ne-am aşezat pe o bancă, lângă o fântână decorată cu medalioanele în piatră ale lui Shakespeare, Chaucer şi Milton.

— Un sentiment cu care mama ta n-ar fi de acord, zise ea clătinând din cap. Păcat. Nu suport să văd că unei tinere încearcă să-i fie înăbuşit spiritul.

— Niciun pericol, i-am răspuns, strângându-mi umbreluţa şi ridicându-mi capul pentru a mă bucura de căldura soarelui pe faţă.

Mă gândeam la comentariul lui lady Elinor. Oare ea nu a înăbuşit spiritul propriei fiice forţând-o să se logodească cu domnul Berry? Probabil că tovarăşa mea mi-a citit gândurile.

— Situaţia lui Isabelle e total diferită. Detest bârfa, aşa că nu intru în detalii, dar e destul să-ţi spun că ei îi este mult mai bine fără lordul Pembroke. Îmi pare rău să văd că a rămas cu inima frântă, dar a început să-şi revină. În fond, are şi domnul Berry şarmul lui. Dar sunt sigură că nu e nevoie să-ţi spun eu asta. Întotdeauna a avut o părere foarte bună despre tine, mi-a spus ea pe un ton uşor interogativ.

— La fel cum are despre toate doamnele pe care le-a întâlnit. N-a existat niciodată vreo înţelegere între noi. Ridurile fine din jurul gurii lui lady Elinor dispăreau pe măsură ce se relaxa.

— Isabelle şi cu mine suntem apropiate ca două bune prietene încă de când era mică. Dacă m-aş fi îndoit că mariajul cu domnul Berry îi va aduce multă fericire, n-aş fi fost niciodată de acord cu acesta. Acum, în situaţia ta, căsătoria cu ducele de Bainbridge…

— Îmi va aduce puţină bucurie, i-am răspuns

deschizându-mi cu zgomot umbreluţa.

— Ai avut deja o căsătorie strălucită. Ai şi rang, şi avere. E normal, aşadar, ca mama ta să fie îngrijorată când vede că ceea ce faci devine subiect de bârfă. Dacă ai fi fost o văduvă mai în vârstă, legăturile tale romantice ar fi fost mult mai puţin interesante.

— Societatea are nişte standarde atât de lipsite de conţinut! Uneori mă gândesc c-ar trebui să stau tot anul în Grecia.

— Domnul Routledge m-a dus acolo de câteva ori. Ai fost la Delphi?

— Sunt puţine privelişti pe pământ mai frumoase decât aceea. Stâncile sunt spectaculoase, iar livezile de măslini care se întind până la golful Itea te fascinează.

— Frunzele par să licărească în soare. Te întorci curând în Grecia?

— Am băut din izvorul Castalia, ca să fiu sigură că da.

— A, da. Mulţi poeţi au fost inspiraţi de apele sale.

— Nici nu aveam idee că ştiţi atâtea lucruri despre Grecia, i-am spus.

— Ştiu şi eu ceea ce poate afla oricine din ghidul Baedecker.

— Şi ce aţi mai vizitat?

— Bineînţeles că toate locurile care se vizitează în Europa, apoi Egiptul şi India.

— Şi ce v-a plăcut cel mai mult?

— Sankt Petersburgul vara, când nu apune niciodată soarele. Se ridică de pe bancă. După cum văd, lady Ashton, am reuşit să te înveselesc.

— Aşa e. Vă sunt recunoscătoare.

— Şi eu îţi datorez mulţumiri. Trebuie să-ţi mărturisesc că mă întrebam dacă e… ceva… între dumneata… între dumneata şi domnul Berry.

— Vă asigur, lady Elinor, că nu trebuie să aveţi niciun motiv de îngrijorare în această privinţă.

— Te rog să nu-ţi faci o părere proastă despre mine fiindcă am menţionat acest lucru.

— Bineînţeles că nu.

— Aş vrea să ştii că ai în mine un sprijin de nădejde. Îmi dau seama că suferi din cauza bârfelor şi o să fac tot ce pot ca să mă opun acestor zvonuri înveninate. N-o să lipseşti de pe niciuna dintre listele mele de invitaţi.

Deşi lady Elinor a reuşit să-mi redea buna dispoziţie, trebuie să admit că această ultimă ceartă cu mama m-a tulburat profund. Pentru a-mi abate atenţia, în loc să mă întorc acasă, m-am îndreptat spre biblioteca de la British Museum, sperând să mă documentez în privinţa scrisorilor confidentului Mariei-Antoaneta, Léonard. Când le-am cerut ajutorul celor de la ghişeu, mi-am amintit fără să vreau de prima vizită pe care am făcut-o la muzeu după moartea soţului meu. Cu acea ocazie, personalul mi-a răspuns imediat, datorită generoaselor donaţii pe care le făcuse Philip colecţiei greco-romane. Acum însă îmi creasem propria reputaţie, nu doar prin donaţiile mele, ci şi în urma eforturilor făcute pentru a-i încuraja şi pe alţii să returneze piesele importante instituţiilor de ştiinţă.

— Suntem încântaţi să vă vedem, lady Ashton, îmi spuse un funcţionar scund, cu faţa rumenă, care îmi acordă imediat toată atenţia. Doriţi să vorbiţi cu cineva anume? I-am spus pe scurt despre scrisorile de care eram interesată. Obrajii roşcovani i se înroşiră şi mai tare. Atunci sunt cât se poate de încântat să vă ofer serviciile mele. Manuscrisele din secolul al XVIII-lea sunt specialitatea mea.

— Ştiţi ceva despre scrisorile lui Léonard?

— Doar că există. Dacă-mi amintesc… Ieşi din spatele ghişeului şi-mi făcu semn să-l urmez. Am citit recent despre cineva care le caută.

M-a condus printr-un labirint de birouri pline cu materiale documentare. În jurul lor se aflau o mulţime de gentlemeni, dar niciunul nu s-a uitat la noi când am trecut. Ghidul meu s-a oprit la o masă din celălalt capăt al sălii de lectură şi a început să caute într-o grămadă dezordonată de cărţi.

— Acesta e biroul dumneavoastră, domnule?…

— Aşa e. Scuzaţi-mă. Adam Wainwright. Acesta e biroul meu. Din păcate, sunt cam dezordonat. Aha! A deschis un carnet gros şi a găsit imediat pagina pe care o căuta. Da… da…

Am încercat să citesc peste umărul lui, dar nu am reuşit decât să-mi încordez gâtul.

— Ce scrie? l-am întrebat.

— Scrisorile lui Léonard nu au fost localizate. Mă tem că nu vă pot fi de ajutor.

— Acestea sunt însemnările dumneavoastră? l-am întrebat, arătând spre carnet.

— Da. Lucrez la o carte despre căderea Casei de Bourbon.

— Şi credeţi că Maria-Antoaneta îşi merită reputaţia?

— A fost naivă, fără îndoială, şi probabil că nu a depăşit media ca inteligenţă, dar n-a fost crudă. Şi-a adorat copiii şi, în cele din urmă, a fost o femeie foarte pioasă.

— Îmi imaginez că ameninţarea ghilotinei ne-ar face pe toţi foarte pioşi.

— Aşa e, doamnă, zâmbi domnul Wainwright. Confesorul reginei, părintele Garrard, a păstrat scrisorile pe care le-a primit ea de la Léonard. Dacă n-ar fi fost el, temnicerii le-ar fi distrus cu siguranţă după execuţie. Şi-a tamponat fruntea cu o batistă nu tocmai curată. Sunt sigur că Léonard le-a păstrat pe cele pe care i le-a trimis ea, dar n-am reuşit să aflu ce s-a întâmplat cu ele după moartea lui.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că scrisorile se aflau în clipa de faţă chiar în biblioteca mea, dar m-am temut că, recunoscând acest lucru, s-ar putea să-mi pun casa în pericol. M-am hotărât să-i permit să le citească după ce voi dezlega misterul.

— Aţi încercat să găsiţi scrisorile lui Léonard? l-am întrebat.

— Nu prea, mi-a răspuns. Când astfel de lucruri dispar în colecţii particulare, adesea sunt definitiv pierdute pentru oamenii de ştiinţă. Dacă se ştie cine le are, există măcar speranţa ca proprietarul să permită studierea lor. Dar, adesea, ne e imposibil să aflăm la cine sunt.

— Tocmai din acest motiv am încercat să-i conving pe colecţionari să le doneze pe cele importante muzeelor.

— Da, am aflat despre eforturile dumneavoastră, spuse el făcând o faţă lungă. Din păcate, este foarte greu să-i convingem să se despartă de comorile lor.

— Ştiu prea bine. Mă întreb dacă nu s-ar putea cel puţin să-i cuprindem într-un catalog pe cei care şi le-au îngrămădit acasă.

— O perspectivă fără prea mulţi sorţi de izbândă. Aveţi idee cât timp ne-ar lua să facem acest lucru pe un singur domeniu aristocratic?

M-am gândit la colecţia soţului meu de la Ashton Hall, magnificul domeniu al viconţilor de Ashton, din Derbyshire. De fapt, el catalogase lucrurile, dar ştiam că aşa ceva era destul de neobişnuit.

— Iar în afară de piesele care sunt etalate prin case, continuă el, mai există comori neştiute, documente istorice, mai ales, puse la păstrare în poduri. Catalogarea lor e aproape imposibilă.

— Fără îndoială că aveţi dreptate.

— Dacă doriţi, vă pot împrumuta exemplarul meu din memoriile lui Léonard. Nu ştiu dacă vă ajută prea mult.

Mi-a dat cartea. I-am mulţumit şi am plecat, cu o mulţime de gânduri care nu-mi dădeau pace. Aveam idee cam de unde să-mi încep căutarea, dar mă întrebam dacă scrisorile mi-ar putea oferi cu adevărat un indiciu asupra crimelor de la Richmond. Mă gândeam la Jane în închisoare, dar şi la domnul Francis, şi m-am simţit destul de vinovată că mă concentram atât de mult pe ideea catalogării comorilor din conacele de ţară din Anglia.

Deocamdată, catalogarea va trebui să mai aştepte. Mi-am amintit de lista pe care o găsisem în camera domnului Berry. Ştia unde se află scrisorile Mariei-Antoaneta, un lucru despre care, după spusele domnului Wainwright, nu avea cunoştinţă prea multă lume. Iar curajosului nostru hoţ nu i-a fost, cu siguranţă, greu să afle la cine erau obiectele care-i aparţinuseră reginei Franţei. Dacă ei au aflat, nu-mi era nici mie imposibil. Voi face ceea ce ar face

orice doamnă care ar încerca să contacteze un gentleman pe care nu-l cunoaşte. M-am dus direct la redacţia ziarului *Times* şi am lăsat un anunţ. Mâine, la Mica publicitate, între rugăminţi ca *doamna în rochie roz de lângă statuia lui Ahile* sau *domnul care mi-a dat cu atâta amabilitate un trandafir la cutare bal să-şi decline identitatea,* va fi publicat şi al meu:

> Domnului care mi-a trimis cele două obiecte de culoare roz: mă găsiţi în faţa pietrei de la Rosetta, joi, la ora două.

Mulţumită de mine însămi, m-am întors în Berkeley Square. Nici nu-mi dădusem seama cât eram de obosită până când nu m-am lăsat în cel mai confortabil fotoliu din bibliotecă, unde m-a găsit Cécile după trei sferturi de oră şi m-a trezit.

— Tocmai a sosit Beatrice. Încă ameţită, m-am ridicat în picioare, iar Cécile m-a luat de braţ. Sunt îngrijorată din cauza ei, Kallista. E teribil de necăjită.

Lizzie era în hol, lângă salon, şi ne-a deschis uşa.

— Să aduc ceai pentru doamna Francis, coniţă?

— Da, te rog, i-am răspuns gândindu-mă că e ciudat că Lizzie cunoaşte identitatea vizitatoarei mele. Precis că n-a trimis-o Davis să piardă vremea în faţa uşii.

Oricum, am uitat cu totul de asta când am văzut faţa brăzdată de lacrimi a lui Beatrice.

— Poliţia are dovezi că Jane Stilleman a dus otrava în camera lui David Francis, mă anunţă ea trăgând cu atâta forţă de batista tivită cu negru, încât am crezut c-o va rupe.

— Aşază-te, scumpă prietenă, i-am spus şi am condus-o spre un scaun.

— E foarte greu de suportat, suspină ea. O s-o spânzure, ştii doar.

— Şi ce dovadă au?

— O servitoare a schimbat aşternuturile cu o zi înainte de moartea lui David. În timp ce era în cameră, a intrat Jane cu o sticlă cu loţiune de ras. Fata şi-a amintit asta,

pentru că valetul…

— Stilleman?

— Da. Şi el era în cameră şi i-a spus lui Jane că loţiunea nu e bună. David folosea numai de la Penhaligon, iar aceea era de la Floris. A insistat că i-a fost trimisă domnului Francis şi şi-a convins soţul s-o pună la un loc cu celelalte articole de toaletă.

— Şi servitoarea asta are vreun motiv pentru a dori ca Jane să fie găsită vinovată? o întrebă Cécile.

— Nu, sigur că nu. Ţi-am spus că Jane e o fată tare dulce.

— Ştiu că eşti dezolată, am replicat. Dar trebuie să privim faptele fără părtinire. Jane avea o aventură. Poate că există şi alte persoane, în afară de soţul ei, pe care le-a deranjat acest lucru. Mâine vin eu la Richmond, să văd ce mai pot descoperi.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Se deschise uşa şi apăru Davis.

— Doamna Brandon doreşte să vă vadă, doamnă.

A intrat Ivy, care părea chiar mai trasă la faţă şi mai obosită decât cum era când o văzusem ultima oară. Când dădu însă cu ochii de Beatrice, se strădui să zâmbească, părând încântată de cunoştinţă. Beatrice şi-a revenit şi ea cu o iuţeală remarcabilă. Au discutat degajat, trecând în revistă câteva subiecte banale preferate de societate, nefiind niciuna prea atentă la ceea ce spunea cealaltă. Parc-ar fi fost un schimb de cuvinte perfect orchestrat.

Era chiar de speriat să vezi cu câtă uşurinţă intrase Ivy în rolul de doamnă de societate, ascunzându-şi emoţiile, preocupată doar de a face faţă cu cât mai multă politeţe. Iar pe Beatrice, deşi n-o cunoşteam atât de bine ca pe Ivy, era extraordinar s-o urmăreşti cum îşi îngroapă emoţiile care, cu doar câteva clipe înainte, o copleşiseră complet. Am încercat să prind privirea lui Cécile, dar era ocupată să-l scoată pe Brutus dintr-o bătălie cu draperia de pluş. Am observat cu regret că, după câte se părea, draperia pierduse lupta.

— Emily şi Cécile, nu vreau să vă mai reţin nici pe voi,

nici pe încântătoarea voastră prietenă, spuse Beatrice. Scuzaţi-mă c-am năvălit aşa şi vă rog să primiţi mulţumirile mele pentru ajutor.

Şi-a luat rămas-bun chiar când intra Lizzie cu tava de ceai.

— Ivy, te simţi bine? întrebă Cécile.

— Minunat, mulţumesc, *madame* du Lac, răspunse ea uitându-se la fata care turna ceaiul. Ce ceşti frumoase, Emily. Le-ai avut întotdeauna?

— Nu ştiam că te pricepi la porţelanuri.

Brutus, deloc încântat că fusese tras de lângă draperii, şi-a concentrat atenţia asupra fustelor lui Lizzie. Am ridicat căţelul, i l-am pus în poală lui Cécile şi am scăpat de servitoare.

— Hai, spune. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Ivy, încruntându-şi fruntea frumoasă.

— Nu e niciun servitor aici. Poţi să spui ce vrei.

— E atât de evident? întrebă ea plecându-şi capul.

— *Oui,* îi răspunse Cécile. Şi cred că vei vorbi mai deschis, dacă te las cu Kallista.

— Oh, doamnă, nu vreau să renunţaţi la ceai.

— Nu-ţi bate capul cu mine. Nu-mi place ceaiul şi beau doar când mă obligă Kallista. Îşi luă câinii – Cezar, care nu era atât de lipsit de maniere ca Brutus, stătea liniştit sub scaunul stăpânei sale – şi ieşi din cameră, bătând-o în trecere pe umăr pe Ivy, în semn de încurajare.

— Am avut o zi destul de dură, spuse Ivy. Am aranjat împreună cu mama lui Robert tablourile din galeria cu portrete ale familiei.

Soacra lui Ivy avea mereu tendinţa de a se amesteca în treburile altora, dar Ivy, care avea o capacitate extraordinară de a relaţiona, şi-a dat seama imediat cum s-o facă pe fosta stăpână a casei să se simtă utilă, chiar necesară, fără a se plia la toate dorinţele acesteia.

— Precis ai făcut-o să creadă că ideile tale sunt ale ei, astfel că tablourile au fost puse exact unde ţi-a plăcut ţie.

— Nu-i chiar aşa. Dar nu mai suportam să stau nicio

clipă înconjurată de strămoşii înfricoşători ai lui Robert, care mă priveau cu toţii de parcă ar fi vrut să mă judece, şi l-am pus pe lacheu să scoată tabloul unei femei cu cei treisprezece copii hidoşi ai ei cu tot. Doamna Brandon s-a simţit destul de ofensată.

— Îmi imaginez. Şi de ce această animozitate subită? Aveam eu bănuielile mele, dar nu i le-am spus, ci mi-am cuprins prietena cu braţul şi i-am pus capul pe umărul meu.

— Tu vorbeşti vreodată cu mama lui Philip?

— Nu prea des. Trece uneori pe la mine, dacă e în oraş.

— Cred că ai vedea-o mai des dacă ai fi avut un copil cu Philip.

— Mama lui Robert a început să facă aluzii la un moştenitor?

— N-ar aborda niciodată un subiect atât de delicat.

— Dar aplică o presiune subtilă, nu?

— Nu doar ea. Ne-am căsătorit de aproape un an şi toată lumea pe care o cunosc se interesează destul de transparent de sănătatea mea.

— Asta e doar din politeţe, Ivy.

— Nu cred. Îşi umplu ceaşca şi o bău apoi repede. Se *uită* la mine. Să vadă dacă sunt obosită. Sau îmbujorată. E intolerabil.

— Scumpa mea! Ce spune Robert despre asta?

— Tatonează mereu şi mă întreabă o dată la câteva săptămâni dacă n-am vreo noutate.

— Păi, eu cred…

— Când ştie foarte bine că… că… el ar trebui să… fiind plecat atât de des…

Îşi turnă încă o ceaşcă de ceai, dar de această dată n-a băut-o, ci tot amesteca în ea cu o linguriţă de argint.

— Te neglijează?

— Nu, sigur că nu. Dar politica îi mănâncă foarte mult timp şi aproape în fiecare seară, după ce venim acasă, se duce la club.

— Şi, când se întoarce, nu vrea să te trezească.

— Nu vine aproape niciodată la mine, spuse ea abia

şoptit.

Mi s-a frânt inima pentru ea. Cea mai evidentă explicaţie pentru comportamentul soţului ei ar fi fost o amantă, deşi mi-era greu să cred că ar înşela-o atât de curând după căsătorie.

— Şi altfel, totul e bine între voi?

— Doar îl ştii pe Robert. E un gentleman desăvârşit. Atent, amabil, generos.

— Dar nu e destul de atent.

— Cum era la tine cu Philip? întrebă Ivy, înroşindu-se până în albul ochilor.

— Oh, Ivy, nu se poate face comparaţie. Noi am fost prea puţin împreună după voiajul de nuntă.

— Poate că exagerez eu, spuse ea. Când o să aibă nevoie de mângâiere, mă va găsi. Trebuie să învăţ să fiu mai răbdătoare.

Am oprit-o din amestecatul ceaiului.

— Ivy, mariajul e un parteneriat. Nevoia ta de mângâiere este la fel de importantă ca a lui şi este evident că tu ai nevoie de mai multă decât îţi oferă el. Nu poţi să vorbeşti cu el? Să-i spui ce simţi?

— Nu vreau să fiu un motiv de îngrijorare pentru el.

— Bărbatul care te iubeşte nu vrea să te ştie atât de nefericită. M-am întrebat dacă Robert chiar o iubeşte şi am continuat repede. De ce nu-i spui că vrei să-l vezi după ce ajunge acasă?

— N-aş putea face aşa ceva!

— Şi de ce nu?

— Ar fi ca şi cum… Hai, Emily, n-aş putea spune asta.

— Mare păcat.

— Nu toată lumea are un comportament atât de neconvenţional ca tine.

— Ivy! Îmi faci morală?

— Nu, nu, bineînţeles că nu, izbucni ea în plâns. Dar viaţa ta, Emily, nu mai este ca a mea. Tu eşti fericită de una singură. Eu nu. Nu vreau decât să fiu o soţie bună şi să-l fac fericit pe Robert.

— Dar nu-i nimic rău în asta.

Am îmbrăţişat-o.

— Ştiu că tu nu gândeşti aşa.

Avea dreptate şi mă simţeam îngrozitor. Fuseserăm nedespărţite de când eram copile, am învăţat să brodăm una lângă cealaltă, ne-am ales împreună primele rochii de bal, am făcut schimb de romane senzaţionale. Am fost prezentate la Curte în aceeaşi zi. Dar, de când s-a căsătorit, iar eu mi-am dat seama că am aspiraţii intelectuale, vieţile noastre au apucat-o pe drumuri diferite.

— Dacă n-am urmat aceeaşi cale ca tine, nu înseamnă că îţi condamn alegerea.

— Dar crezi că tu ai ales mai bine.

— Mai bine pentru mine, nu şi pentru tine. Între noi s-a lăsat tăcerea. Ştii că-ţi respect deciziile. Doar că nu vreau să te devoreze societatea şi să scoată din tine încă o matroană perfectă.

— Nu e niciun pericol.

— Ba este, dacă singurul tău scop în viaţă este să-i faci pe plac lui Robert. Când mi-ai adus ultima oară o carte de citit?

— Lui Robert nu prea-i plac romanele populare, spuse ea fără a mă privi.

Mi s-a părut ofensator să-şi schimbe preferinţele lecturii după toanele soţului ei, dar m-am hotărât ca, măcar o dată, să nu spun ceea ce gândesc.

— N-ai destulă încredere în Robert. Bea porto cu tine, nu?

— Da, când cinăm singuri.

— Şi de când asta? De când ai început să bei porto: de cinci, de şase luni? I-ai dat destul timp să se acomodeze cu gândirea modernă. E momentul să introduci şi literatura în meniu.

Cuvintele mele aduseră o umbră de zâmbet pe faţa lui Ivy.

— Cu greu aş putea numi literatură romanele pe care le citim noi.

11

L-a plecare, i-am dat lui Ivy o carte, *Muntele regal* de Mary Elizabeth Braddon. De ani de zile, doamna Braddon era una dintre plăcerile noastre vinovate. Îmi luasem cu mine, în voiaj de nuntă, o altă carte scrisă de ea, *Secretul lui lady Audley,* şi n-aveam nicio îndoială că în acea versiune a poveştii lui Tristan şi a Isoldei prietena mea va găsi mângâierea necesară pentru nefericirile sale casnice. În final, va avea totuşi nevoie şi de altceva decât de o simplă diversiune. Eram hotărâtă să găsesc o modalitate de a o convinge cu blândeţe să-şi asume un rol mai activ în relaţia cu soţul ei. Lucru care putea fi mai dificil decât descoperirea identităţii admiratorului meu misterios.

Am plecat la Richmond a doua zi dimineaţă, cât am putut de devreme, nerăbdătoare să văd ce gândesc semenii lui Jane Stilleman despre ea. Reacţia n-a fost relevantă. Deşi nimeni nu şi-a exprimat animozitatea, nici nu părea să aibă prietene în rândul personalului. Beatrice mă aştepta în salon, plimbându-se nervoasă, abia aşteptând veştile.

— Precis am trecut ceva cu vederea, spuse ea.

— Cred că ne-ar fi mai uşor să dovedim vina altcuiva, decât nevinovăţia lui Jane. Sunt foarte curioasă în privinţa tabacherei care ţi-a fost furată. Ai idee de unde o avea soţul tău?

— Era un dar de la una dintre servitoarele lui Sinclair. Sunt vecinii noştri cei mai apropiaţi.

— E un pic cam ciudat, nu? O servitoare care să-i facă un dar unui gentleman.

— Nu şi pentru David. El era generozitatea întruchipată şi a avut întotdeauna grijă de cei mai nevoiaşi. Aşa că nu

era ceva neobişnuit ca oamenii pe care-i ajuta să-şi arate într-un fel mulţumirea, chiar şi oferindu-i un lucru modest.

O cutie de argint care să-i fi aparţinut Mariei-Antoaneta cu greu putea fi numită ceva „modest”.

— Ştii numele servitoarei?

— Dunston, cred. Jeanne Dunston. Nu ştiu însă ce a făcut David pentru ea.

Am pornit imediat spre familia Sinclair. Casa lui Beatrice se afla pe un mic teren din spatele magnificului parc al vecinilor ei şi mi-am zis că o scurtă plimbare era cât se poate de binevenită pentru a-mi aduna gândurile înainte de a apărea neanunţată la uşa lor. Mă consolam totuşi, ştiind că poziţia mea socială îmi permite să scap cu faţa curată din aşa ceva.

Doamna Sinclair m-a primit fără a-mi da nicio clipă senzaţia că ar considera vizita mea deplasată. A fost delicată şi elegantă, m-a tratat cu ceai şi prăjituri şi mi-a răspuns bucuroasă la întrebările despre servitoarea sa.

— Jeanne era o comoară, o adevărată comoară. Tatăl ei lucra la grajduri când soţul meu era copil, iar bunica ei a lucrat tot în familie.

— Şi Jeanne nu mai e la dumneavoastră?

— Nu. A murit acum câteva luni. Era destul de bătrână.

— Am înţeles că i-a dat o tabacheră vecinului dumneavoastră, lui David Francis. Ştiţi ceva despre asta?

— Da. A ajutat-o în nişte probleme de familie. Nu cunosc detaliile, dar îmi imaginez că are legătură cu fiul ei, care s-a dovedit a fi foarte rău. Lui ar fi trebuit să-i dea tabachera – era în familia lor de foarte multă vreme. Dar el a dispărut acum mulţi ani.

— Şi ea nu ştia unde este?

— Soţul meu a încercat să-l găsească atunci când s-a îmbolnăvit Jeanne, dar fără succes. A publicat anunţuri prin ziare, dar Joseph n-a venit la înmormântare.

— Îl cheamă Joseph?

— Aşa-i spunea mama lui, dar se pare că şi-a luat alt nume după ce a plecat de acasă.

— Îmi pare rău că nu s-a împăcat cu mama lui, i-am spus

eu automat, nu din inimă. Fără să am dovezi asupra vinovăţiei lui Joseph, nu voiam să-l judec. Aveţi idee cum a ajuns tabachera în posesia familiei Dunston?

— Nici cea mai mică. Bunica lui Jeanne a fugit din Franţa în timpul revoluţiei. Cred că a luat-o ea înainte de a pleca.

— Poate că era un dar de la stăpâna ei.

— Puţin probabil. Cine să-i fi dat unei servitoare ceva atât de valoros? Îmi închipui că a fost unul dintre numeroasele obiecte furate de la Versailles. Vă rog să nu credeţi c-aş sugera că l-a furat ea.

— Bineînţeles că nu.

— Şi acum, cutia a fost furată de la biata doamnă Francis. Cred că e distrusă.

— O cunoaşteţi bine?

— N-aş putea spune asta. Cei din familia Francis sunt vecini buni, dar nu-i prea interesează relaţiile sociale.

După ce ne-am băut ceaiul, doamna Sinclair a fost foarte amabilă şi mi-a dat voie să le pun întrebări servitorilor. Niciunul nu ştia unde ar putea fi găsit Joseph Dunston şi doar o servitoare a recunoscut că ştia despre tabacheră. Fata intrase în camera lui Jeanne când aceasta se uita la cutie.

— A închis-o repede în clipa în care m-a văzut şi m-a certat destul de tare că am intrat fără să bat.

Tabachera devenea tot mai interesantă cu fiece moment. Mă tot întrebam ce ar fi putut ascunde Jeanne Dunston înăuntru când, la ieşirea din casă, am văzut o sculptură uimitoare în hol: era grecească, din perioada arhaică. Am privit-o cu atenţie, încercând să-i memorez detaliile, şi m-am întrebat dacă soţii Sinclair ar putea fi convinşi că statuia ar trebui să se afle la muzeu.

Când m-am întors acasă, am văzut în vestibul pălăria şi bastonul lui Colin. Încântată la gândul că mă aşteaptă, am pornit spre bibliotecă, dar m-a oprit Davis.

— Domnul Hargreaves şi doamna du Lac sunt în salonul albastru, doamnă. Domnul Hargreaves mi-a spus categoric

că nu vrea să fie deranjaţi, deşi sunt sigur că nu v-ar include şi pe dumneavoastră pe lista eventualilor incomozi. Cât timp aţi fost plecată, au sosit patru lăzi de şampanie de la Berry Bros. & Rudd.

— Le-a comandat *madame* du Lac?

— Se pare că nu. Comisionarul a spus că au fost trimise în dar, dar nu ştia de cine. Poate de domnul Hargreaves?

— Întotdeauna am crezut că el preferă porto. Tu nu, Davis?

— Dacă-mi permiteţi, lady Ashton, eu cred că domnului Hargreaves i-a plăcut întotdeauna foarte mult whisky-ul vicontelui.

— Nu mi-am dat seama, Davis. Mulţumesc. Majordomul meu părea foarte încântat de el însuşi. Când am ajuns în salon, am deschis încet uşa. Colin şi Cécile stăteau unul lângă altul la o masă de joc, cu o mulţime de hârtii în faţă. Colin a tresărit când a auzit scârţâitul uşii, dar s-a relaxat când m-a văzut şi şi-a continuat discuţia.

— Vă rămân dator, *madame* du Lac, a spus el, nedându-mi nicio atenţie.

Cécile ridică din umeri.

— Nu prea mă interesează prinţul de Wales şi reputaţia sa, dar admir loialitatea pe care o aveţi faţă de ţara dumneavoastră. Mă ofer să-l ajut pentru acest lucru.

— Vă mulţumesc pentru compliment şi bănuiesc că şi dumneavoastră sunteţi la fel de preocupată de bunăstarea Franţei, precum sunt şi eu de cea a Imperiului Britanic.

— Îmi daţi voie să vă întreb ce complotaţi voi acolo?

M-am aşezat la masă, în faţa lui Colin.

— Domnul Hargreaves mă roagă să mă întorc la Paris.

— La Paris? Oh, Cécile…

— Fără discuţie. Doar nu crezi că pot rezista voinţei unui bărbat atât de chipeş!

Colin zâmbi.

— Se prefigurează un scandal politic care ameninţă ambele ţări. Am nevoie de ajutorul doamnei du Lac în legătură cu un anumit gentleman de la Paris.

— Ce fel de ajutor? l-am întrebat ridicându-mi o

sprânceană.

— Orice e nevoie, îmi răspunse Cécile.

— Are vreo legătură cu Charles Berry?

— Da, îmi spuse Colin. Se pare că poveştile cum că va redobândi coroana nu sunt doar rodul imaginaţiei sale. Se pune la cale răsturnarea celei de-a Treia Republici şi reinstaurarea monarhiei în Franţa.

— Şi cum ameninţă acest lucru Anglia?

— Suntem mai în siguranţă dacă vecina noastră are un guvern stabil.

— Dar cum este implicat prinţul de Wales?

— S-a împrietenit foarte tare cu Berry.

— Ca doi regi, nu?

— Aşa ar vrea Berry. Dar dacă această lovitură de stat eşuează, şi sunt sigur că aşa va fi – o privi pe Cécile şi continuă – prinţul nostru nu va avea nimic de câştigat dacă apare ca susţinător al încercării de răsturnare a unui guvern străin.

— Şi nu poţi să-i spui pur şi simplu să termine cu Berry?

— Oricât ar părea de fantastic acest gând, Emily, nu eşti tu cea mai încăpăţânată persoană din imperiu. Alteţa Sa regală preferă să nu i se dea sfaturi cu privire la prieteni.

În clipa aceea am simţit un real respect pentru viitorul rege al Angliei.

— Poate că l-am judecat prea aspru pe prinţ. O să-mi revizuiesc atitudinea.

— Eu nu mi-aş bate capul, Kallista, spuse Cécile.

Colin începu să adune hârtiile de pe masă.

— V-am dat toate informaţiile de care aveţi nevoie? o întrebă pe prietena mea.

— *Oui.* Sunt nerăbdătoare să-l cunosc pe *monsieur* Garnier. Cu siguranţă că e un om foarte abil.

— Garnier?

— Se pare că el e puterea din spatele tronului, răspunse Cécile. Mi se pare foarte interesant să-l cunosc pe omul care se crede egalul lui Richelieu.

Mă aşteptam să se scuze şi să mă lase singură cu Colin, dar a preferat să-l provoace la o partidă de şah. Îi priveam

şi simţeam o tensiune neplăcută în aer. M-am întrebat ce pericole era gata să înfrunte prietena mea pentru binele unei coroane străine. Neliniştită, mi-am concentrat atenţia asupra *Odiseei.* Prietenii mei nu au mai vorbit până la sfârşitul partidei.

— Şah-mat, spuse Colin, luând regele lui Cécile cu regina lui.

— *Magnifique!* Aş fi fost foarte dezamăgită dacă m-aţi fi lăsat să câştig.

— Nici nu m-aş gândi să vă insult astfel. Îi sărută mâna, apoi traversă camera şi mă ridică de pe scaun; mă aflam la doar câţiva centimetri de el. Cât despre tine, draga mea, spuse el abia auzit, sunt încântat că-ţi petreci mai mult timp cu Homer decât cu *Antologia greacă.* Şi sunt mai încrezător că-mi vei accepta propunerea. N-o să afli identitatea admiratorului tău în *Odiseea.* În cât timp îţi poţi face trusoul? Aş fi încântat să te duc la carnavalul de la Viena.

— Şi eu aş fi încântată să merg. Vienezii au înălţat valsul pe culmile gloriei. Crezi c-o să câştigi pariul? Avansez tot mai mult cu identificarea misteriosului nostru prieten.

— Hm, făcu el, apropiindu-şi degetele de buzele mele, fără să le atingă însă. Vom vedea.

Apoi îmi strânse uşor mâna, îi spuse la revedere lui Cécile şi plecă.

— Nu sunt deloc încântată că te las singură, îmi spuse ea.

— Nicio grijă, i-am răspuns, deşi simţeam o strângere de inimă la gândul plecării ei; mă obişnuisem cu compania ei constantă şi aveau să-mi lipsească până şi Cezar, şi Brutus.

— Vii cu mine?

— Nu, i-am promis lui Beatrice c-o ajut.

— Chiar îmi fac griji, Kallista, cu tine aici şi cu un bărbat care-ţi acordă atâta atenţie.

— Inspectorul Manning a pus atâţia poliţişti să-mi păzească locuinţa, încât mă tem mai mult pentru intimitatea decât pentru siguranţa mea. M-am uitat peste hârtiile lăsate de Colin pe masă pentru Cécile. Ce anume

trebuie să faci la Paris?

— Să mă împrietenesc cu omul acela. E un politician indecent de popular, care predică tot timpul împotriva corupţiei guvernului. Domnul Hargreaves bănuieşte că vrea să finalizeze ceea ce-a lăsat neterminat generalul Boulanger.

— Boulanger? Nu a eşuat tentativa lui de răsturnare a guvernului? Îmi aduc aminte că am citit în ziare că totul a degenerat într-o farsă.

— Boulanger nu avea forţa să conducă o naţiune.

— Din câte am auzit eu, era foarte legat de amanta lui. Nu a preferat oare să stea cu ea în loc să meargă la palatul Elysées la ora stabilită?

— Ba da. A lăsat garnizoana din Paris să-l aştepte. Imaginează-ţi, să ai asemenea putere asupra unui bărbat!

— Chiar crezi c-a avut şi ea legătură cu toată povestea asta? Poate c-a fost doar speriat şi s-a gândit că-i mai simplu să stea cu ea, decât să ia frâiele puterii.

— E periculos să nu ţii cont de puterea influenţei unei femei.

— Şi tu asta o să faci acolo? Să-l influenţezi pe *monsieur* Garnier?

— Nici vorbă. Trebuie să aflu când are de gând să dea lovitura de stat.

— Doar nu crede că va reuşi atât de curând după eşecul lui Boulanger!

— Garnier are piesa care-i lipsea lui Boulanger: Charles Berry. Mulţi francezi pun sub semnul întrebării valoarea democraţiei noastre. Guvernul este prea corupt.

— Şi se aşteaptă ca Charles Berry să îmbunătăţească lucrurile?

— *Pas du tout.* Dar imaginează-ţi, să aduci Franţa înapoi, în zilele Regelui-Soare. În acest fel încearcă Garnier să atragă lumea. E susţinut de toţi membrii familiilor regale din exil, Bourbon şi Orléans, dar şi de celelalte monarhii, şi este privit ca omul care nu vrea decât binele ţării. În fond, nici nu sugerează că va urca el pe tron, ci doar că Franţa va reveni la vechea glorie.

— Şi ştie toată lumea despre asta?

— *Mais non!* Numai oamenii lui cei mai de încredere îi cunosc planurile.

— Prinţul de Wales?

— Prinţul e prieten cu Berry, nu cu Garnier.

— Sigur că Berry cunoaşte planul.

— Monsieur Hargreaves crede că nu.

— Garnier îl cunoaşte pe Berry destul de bine pentru a nu avea încredere în el, am spus eu. Şi totuşi îl va face regele Franţei?

— Fascinant, *n'est pas?* O să ai şi tu rolul tău în distracţia asta, Kallista. O să trimit la tine toată corespondenţa. *Monsieur* Hargreaves s-a gândit c-o să-ţi placă. Mă bătu uşurel pe braţ. Şi va fi *très intéressant* să vedem cum te simţi din nou singură în casa asta. Poate descoperi că vrei să rămână şi el cu tine.

— Cécile, dacă încerci să mă măriţi, nu te voi ierta niciodată. E şi aşa destul de rău că Ivy a trecut în tabăra mamei.

— Mama ta vrea să faci o partidă bună. Ivy vrea pe cineva care să-ţi aducă fericirea. Poziţiile lor sunt destul de diferite.

— Ştiu că ai dreptate, dar nu pare întotdeauna aşa.

— Intr-o zi, Kallista, vei învăţa să nu te mai opui unor lucruri doar pentru că sunt aprobate de alţii.

— Nu fac asta, Cécile.

— Eu nu spun că ar trebui să te măriţi cu *monsieur* Hargreaves ca să le calmezi pe doamnele din înalta societate. Dar e mult prea gentleman să facă din tine altceva decât soţia lui. Şi dacă aceasta e singura modalitate de a avea un astfel de bărbat, ei bine… poate că mariajul nici nu e aşa de rău. Există atâtea lucruri mult mai deprimante decât să te trezeşti lângă el în fiecare dimineaţă.

— Eşti teribilă!

Dădu din umeri.

— Să respingi ceva doar pentru că este *de rigueur* e o prostie la fel de mare ca şi a urma orbeşte regulile

societăţii. Tu trebuie să hotărăşti, Kallista, dar nu deveni prea încrâncenată, cu preţul propriei tale fericiri.

— Sper să nu fac prostii. Îl ador pe Colin, dar mai mult decât atât, vreau să găsesc în viaţă ceva care să fie numai al meu. O identitate în afară de cea de soţie. Ceva care să iubesc, să fie constructiv şi să mă inspire.

— Dar ai găsit, *chérie.* Câte obiecte ai trimis deja la British Museum?

— Nu suficiente. Ţi-am spus despre statuia pe care am văzut-o la Richmond?

Am început să i-o descriu şi toate celelalte gânduri mi-au dispărut din cap.

După ce Cécile a urcat pentru a da dispoziţii de împachetare a lucrurilor sale, i-am scris domnului Sinclair un bilet înflăcărat despre piesa respectivă şi i l-am trimis. Imediat am mai scris unul, de această dată domnului Bingham. N-are decât să mă dojenească lordul Fortescue pentru că-l hărţuiesc; nu-mi pasă. Cupa din argint trebuia să fie la muzeu, iar eu nu aveam un soţ cu aspiraţii politice a cărui carieră să stea la mila lordului Fortescue.

12

Joi a fost ultima zi petrecută de Cécile la Londra şi plecarea ei impetuoasă a avut un efect distrugător asupra reşedinţei mele. Cezar şi Brutus, care se ataşaseră inexplicabil de mult de Berkeley Square, s-au făcut covrig la vederea cutiilor lor de călătorie şi s-au înghesuit sub un dulap mare din salonul roşu, de unde n-au putut fi păcăliţi să iasă nici măcar cu bucăţele din friptura de vită din ajun. Bucătăreasa a luat-o ca pe o insultă personală şi s-a retras jignită în camera ei, unde a rămas toată dimineaţa, supărată foc. Prin urmare, masa noastră de prânz a întârziat şi n-am avut timp să mănânc nimic înainte de a pleca la British Museum, unde speram să-mi întâlnesc admiratorul anonim.

În timp ce mă îndreptam spre strada Great Russell, a început să plouă. De fapt, era mai mult o bură care n-a reuşit deloc să alunge umiditatea ce învăluia oraşul. Nu mi-am deschis umbrela, ci am folosit-o pe post de baston, zgomotul capătului său metalic însoţindu-mi ritmul paşilor ca un ecou. Îi spusesem lui Colin că sunt aproape de a-mi demasca pretinsul *inamorato,* ceea ce nu era chiar aşa. În afară de anunţul publicat în *Times,* nu făcusem aproape nimic pentru a-l găsi. Iniţial, mă gândisem că l-aş putea descoperi printre tinerii gentlemeni pe care îi cunoşteam, dar asta doar la început, când credeam că nu e decât un admirator mai… creativ, dornic să profite de interesul meu faţă de limba greacă. Acum însă, ştiindu-l responsabil de furtul obiectelor care-i aparţinuseră Mariei-Antoaneta, mă gândeam că e nevoie de o mare putere de convingere pentru a-l face să apară. Singura mea speranţă reală se baza pe intenţiile sale romantice în privinţa mea.

Bineînţeles că un gentleman îndrăgostit nu vrea să rămână veşnic incognito.

Am intrat în muzeu şi mi-am lăsat umbrela în hol, apoi am străbătut sălile spre galeria egipteană sudică, unde se afla piatra de la Rosetta. M-am plimbat, citind cu atenţie etichetele care descriau fiecare exponat, aşteptând să apară vreun gentleman singur care să zăbovească mai mult în faţa celebrei stele din granit. N-a apărut nimeni. Am studiat sarcofagul reginei lui Amenosis al II-lea, am admirat o statuie a zeului Nilului şi am meditat asupra zeiţelor Bast şi Sekhet. M-am uitat la un domn care-i şoptea unei doamne ceva care a făcut-o să roşească, în timp ce însoţitoarea ei privea atentă un obelisc prin ochelarii care i se sprijineau pe nas. M-am bucurat de un scurt moment de anticipaţie, când a intrat în sală un gentleman bine îmbrăcat, urmat de un ghid al muzeului care-i cerea să-şi lase bastonul la intrare. Mi-a aruncat un zâmbet îngâmfat în timp ce-i dădea bastonul, apoi a părăsit încăperea fără a se uita măcar la piatra de la Rosetta. Încă o jumătate de oră mi-am petrecut-o studiind piatra. După ce m-am străduit să citesc inscripţia în limba greacă de pe ea, mi-am concentrat atenţia asupra hieroglifelor şi am fost sedusă complet de frumuseţea lor elegantă. Mă mâncau degetele să încerc să le desenez şi mă gândeam la caietul meu de schiţe, când s-a apropiat de mine un bărbat. Mi-am înălţat sprâncenele, dar mi-am dat seama că este ghidul care luase mai devreme bastonul gentlemanului.

— Lady Ashton? mă întrebă. Scuzaţi-mă că vă deranjez din visare. Acesta a fost lăsat pentru dumneavoastră la ghişeu, spuse el dându-mi un plic bine cunoscut.

— Mi-l puteţi descrie pe gentlemanul care l-a adus?

— A fost un băiat, doamnă, nu un gentleman.

I-am mulţumit şi am străbătut sala egipteană spre restaurant, celebru pentru mâncarea sa proastă, unde am luat un ceai care nu era deloc mai bun decât reputaţia localului. Scrisoarea, după cum bănuim, începea în greceşte:

Αύτά γάρ μί έμοί γράφεται θεός άς τό ποθεινόν οθνόμ έν άκρήτω σθγκεράσάς πίομαι.

„Ea este unica mea zeiţă, al cărei nume minunat îl voi amesteca şi bea în vin curat.”

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Cel puţin, aceste scrisori au făcut minuni în ceea ce priveşte abilitatea mea de a citi un text la prima vedere. Scrisoarea continua apoi în engleză.

Sper că-ţi place şampania. Accept-o, împreună cu mulţumirile mele pentru că ai returnat piatra roz a Mariei-Antoaneta. Nu-mi imaginez că te-ai aşteptat cu adevărat să mă întâlneşti astăzi – şi ştii că n-am nici cea mai vagă intenţie de a te dezamăgi, Kallista, iubito. Nu-ţi fie teamă, mă vei vedea în curând.

Faptul că-mi spunea Kallista, numele ales de Philip pentru mine, mă speria. Cine era acest bărbat impertinent? M-am gândit la gentlemanul cu baston. Era, categoric, ciudat c-a venit până la galerie şi nu s-a uitat la piatra de la Rosetta. Poate c-a venit doar să vadă dacă sunt acolo. Mi-am lăsat ceaiul şi m-am dus la ghişeul principal din vestibul.

— Bună ziua, lady Ashton. Cu ce vă putem ajuta astăzi?

— Un ghid tocmai mi-a dat o scrisoare care a fost lăsată aici pentru mine. Aş vrea să vorbesc cu el.

— Un ghid? Ştiţi care? Eu am fost aici toată după-amiaza şi n-a adus nimeni nicio scrisoare pentru dumneavoastră.

— Nu ştiu cum îl cheamă. Era destul de înalt. Cu ochi albaştri şi barbă neagră, stufoasă.

— Îmi pare rău, dar n-am nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi.

Şi-a chemat un coleg care i-a confirmat că n-a lăsat nimeni nimic pentru mine la ghişeu, dar a sugerat că poate plicul a fost lăsat în altă parte şi s-a repezit să întrebe în sala de lectură, dar nici acolo nu ştia nimeni nimic despre vreun plic adresat mie. Mă gândeam dacă merită să

pornesc prin muzeu în căutarea ghidului, când l-am zărit pe Colin, care stătea lângă o statuie a lui Shakespeare, la intrarea în bibliotecă. Şi-a ridicat uşor pălăria şi a venit spre mine.

— Mă spionezi? l-am întrebat.

— Nici gând. Ţi-am citit anunţul din *Times* şi m-am gândit că, dacă, din întâmplare, admiratorul tău şi-ar arăta faţa, mi-ar plăcea să fiu aici pentru a-ţi confirma personal că am pierdut pariul.

— Nici n-am crezut că vine.

— Chiar aşa? Ochii lui negri mă priveau jucăuşi. Cred, Emily, că-ţi faci speranţe că numeroasele tale farmece îl vor face pe bietul băiat să iasă din ascunzătoare. Recunoaşte. Nu eşti obişnuită cu dezamăgirile.

— Oare de ce te plac atât de mult?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că, din moment ce eşti aici, poţi să vii cu mine, i-am spus, lăsându-l să mă ia de braţ şi încercând din răsputeri să nu mă înfior la atingerea sa.

N-am fost prea norocoasă. În următoarele două ore am cercetat fiecare sală din muzeu în căutarea ghidului sau a gentlemanului cu baston, dar fără folos. Nu numai că n-am dat peste niciunul, dar nici n-am găsit vreun angajat care să-l recunoască după descrierea mea.

— Foarte probabil că unul dintre ei e hoţul, spuse Colin când, în cele din urmă, am abandonat căutarea. Pe cine suspectezi?

— Sper c-a fost gentlemanul. Nu mi-a plăcut barba ghidului.

— Adevărat?

— Prea neîngrijită.

— Chiar aşa? Mă gândeam şi eu să-mi las barbă. Se pare că-i la modă, spuse el frecându-şi bărbia.

— De când te preocupă moda?

— O soţie, Emily, ar trebui să-şi poată influenţa soţul în ceea ce priveşte imaginea lui. Dar deocamdată n-am de dat socoteală nimănui altcuiva. Cred c-aş arăta destul de distins cu barbă.

— Aşa ceva nici nu merită un răspuns.

Am plecat de la muzeu şi eram pe la jumătatea drumului spre Berkeley Square, când a început ploaia serioasă, iar vântul bătea în rafale. Deşi aveam umbrele, eram uzi leoarcă, iar Colin a oprit prima cabrioletă liberă şi s-a aşezat lângă mine pe bancheta îngustă.

— Încep să-mi dispreţuiesc politica de nesărutat, spuse el, aplecându-se atât de tare spre mine, încât capetele aproape că ni se atinseră.

— Începi s-o dispreţuieşti? Eu o detest din clipa în care ai adoptat-o.

— Tu îţi dai seama imediat dacă un lucru e absurd.

De această dată, eu m-am aplecat spre el şi i-am dus mâna la buze.

— Ai putea abandona această politică.

Era cât pe ce s-o facă. Neluându-şi ochii de la mine, mi-a cuprins faţa în mâini şi şi-a apropiat buzele atât de tare, încât îi simţeam respiraţia. Dar s-a oprit.

— Tentaţia e mare, draga mea, dar o să mă ţin tare. Cred totuşi că, în viitor, n-o să mai urc cu tine în cabrioletă.

A doua zi dimineaţă, a devenit evident faptul că nu eram singura care deplângea plecarea lui Cécile sau, mai precis, a cameristei sale. Davis s-a ocupat personal de toate detaliile legate de călătoria lor, organizându-le bagajele, verificând ca trăsura să fie gata să le ducă la gară. Îi dăduse chiar ordine bucătăresei să le prepare un prânz „la pachet” pentru drum. Şi deşi a făcut toate aceste lucruri cu exactitatea care-l caracteriza, era evident pentru oricine îl cunoştea că nu-i făcea nicio plăcere. Clipea des şi îşi ţinea gura mai strânsă ca niciodată. L-am surprins chiar cu umerii căzuţi, când credea că nu-l observă nimeni.

— După câte înţeleg, întregului personal o să-i fie dor de Odette, i-am spus eu când se uita după trăsura ce se îndepărta.

— Este o femeie capabilă, doamnă, şi ne-a ajutat mult la înlăturarea urmărilor jafului.

— Cécile are noroc cu o cameristă ca ea. Am privit amândoi până când trăsura a trecut de Berkeley Square. Cred că lui Odette îi place foarte mult să se plimbe prin Hyde Park.

— Da.

Am zâmbit. Camerista mea, Meg, nu se putea abţine să nu mă ţină la curent cu bârfele din aripa servitorilor. Luna trecută, Davis ceruse să-şi schimbe ziua liberă săptămânală, din duminică în miercuri. Odette avea zi liberă miercurea şi, de când şi-a modificat Davis programul, nu s-a mai plimbat niciodată singură.

— Ei, sper că vei reuşi să-ţi ridici moralul. Dacă nu, trebuie să mă mut cu totul la Paris. Nu vreau să am un majordom posac.

Am fost foarte mulţumită să-l văd zâmbind. I-am spus la revedere şi am pornit spre atelierul domnului Barber, neavând niciun chef să mă întorc în casa care părea goală fără Cécile. Speram ca domnul Barber să mă ajute să-l cunosc mai bine pe prietenul său, David Francis.

Când am ajuns, sculptorul tocmai începuse să cioplească un bloc mare de marmură. A insistat să-mi facă un ceai şi am acceptat bucuroasă.

— Mentă, am spus după ce am luat o înghiţitură din cana grosolană de ceramică. Delicios.

— Minunat, nu-i aşa? Îşi turnă şi lui şi se aşeză pe marginea blocului de marmură. Am trecut la ceaiul de mentă după ce am băut la Constantinopol.

— Mi-ar plăcea tare mult să merg acolo.

— Dar nu cred c-aţi venit până aici ca să discutăm despre călătoriile mele.

— Nu. Beatrice Francis m-a rugat s-o ajut şi încerc să-mi dau seama cine ar fi dorit moartea soţului ei.

— David nu era omul care să aibă duşmani, se încruntă domnul Barber. Era foarte atent, foarte… Poate că vi se pare o prostie, dar era cu adevărat nobil.

— Caracterul nobil atrage la fel de mulţi duşmani ca şi prieteni.

— David nu era apropiat de prea multă lume, dar toţi cei

care-l întâlneau îl considerau amabil. Era o cunoştinţă perfectă. Dar rareori lega o prietenie adevărată.

— Mi s-a spus că făcea tot ce putea ca să-i ajute pe cei în nevoie.

— Eu sunt o dovadă vie. N-aş avea acest atelier dacă n-ar fi fost el.

— Şi acum, că nu mai este?

— Sunt norocos. Am vândut destule lucrări ca să mă menţin pe linia de plutire timp de câteva luni.

— Şi după asta?

— Vom vedea, zâmbi el.

Nu voiam să-l fac să se simtă stingherit, aşa că nu i-am oferit ajutor, dar m-am hotărât pe dată să-i cumpăr statuia cu femeia care culege flori de la expoziţia de vară a Academiei Regale.

— De ce mi-a spus domnul Francis că soţia lui e atât de timidă?

— David a protejat-o întotdeauna cu încrâncenare pe Beatrice.

— E o femeie capabilă. De ce a ascuns-o la Richmond?

— Nu ştiu. Voia să nu amestece viaţa sa de la Londra cu cea de acasă.

— Petrecea mult timp în oraş?

— Nu prea.

— Şi de ce era atât de secretos?

— Hm, îşi drese el glasul. Greu de spus.

— Avea o amantă, nu?

— Vă rog, lady Ashton, nu-mi cereţi să spun nimic rău despre caracterul prietenului meu.

— A intervenit recent ceva neplăcut între el şi femeia aceea?

— Nu ştiu, dar e puţin probabil. Ea a fost nenorocită când a auzit de moartea lui.

— De unde ştiţi?

— Eu i-am spus ce s-a întâmplat. Ar fi fost cumplit să afle din ziare.

— Beatrice ştie?

— Nu, bineînţeles că nu. David era discreţia

întruchipată.

— Cum e amanta lui?

— Liza? N-o cunosc prea bine.

— Dar o cunoaşteţi destul de bine ca să-i spuneţi pe numele de botez.

— Nu, deloc. Vă rog să mă scuzaţi.

— Vorbea des despre ea?

— Nu, niciodată. Am aflat de existenţa ei doar după moartea lui. Îşi luă ciocanul şi dalta şi începu să cioplească marmura. David mi-a dat o scrisoare acum mulţi ani şi m-a rugat să-i promit că n-o voi deschide decât după ce va muri el. Atunci am râs, pentru că era sănătos-tun, dar m-a asigurat că e vorba de o problemă foarte importantă.

— V-a dat vreun indiciu?

— Niciunul.

— Şi n-aţi citit niciodată scrisoarea în timpul vieţii lui?

— Bineînţeles că nu. I-am promis doar.

Am admirat voinţa domnului Barber, întrebându-mă dacă aş fi fost capabilă să-mi reţin curiozitatea atât de mult timp.

— Şi ce scria în scrisoare?

— Mă ruga s-o informez personal pe doamna Liza White despre moartea lui. Asta-i tot.

— Era amanta lui?

— Aşa cred, lady Ashton. A fost adânc întristată; ca o soţie.

Îmi părea rău pentru ea, dar compasiunea mi-a fost temperată de loialitatea faţă de Beatrice. După ce l-am asigurat pe domnul Barber că nu-i voi dezvălui văduvei secretul prietenului său, mi-a dat adresa doamnei White. Nu locuia prea departe de atelier, dar indicaţiile erau destul de complicate şi am luat trăsura. Ne-am oprit în faţa unei case decente, tipică pentru clasa de mijloc, total diferită de ceea ce mă aşteptam să fie. Trebuie să mărturisesc că reacţia mea m-a îngrozit. Deşi mă consideram luminată şi departe de prejudecăţile şi ignoranţa societăţii, o judecasem pe această femeie din clipa în care aflasem că avusese o relaţie cu un bărbat

însurat. Mă aşteptam să găsesc o persoană de joasă speţă, o oarecare şi nimic mai mult. Nu ştiam nimic despre ea, despre sufletul, dragostea şi motivele ei. Nu aveam niciun drept s-o critic.

Mi-a deschis o femeie corpolentă şi solidă, cu o rochie gri şi cu şorţ alb şi apretat, bordat cu negru. I-am dat cartea mea de vizită şi i-am spus c-aş vrea s-o văd pe stăpână, dar mi-a spus că e indispusă. Peste umărul fetei, am văzut un băieţel de cel mult şase ani, care se juca cu un trenuleţ din lemn. Deşi îl întâlnisem pe David Francis o singură dată, n-am avut nicio îndoială că e fiul său. Băiatul semăna leit cu el.

— Trebuie să vorbesc urgent cu doamna White, i-am spus. Îmi puteţi spune când să revin?

— Suntem în doliu, doamnă. O să-i dau doamnei White cartea dumneavoastră de vizită.

Mama n-ar fi acceptat niciodată un asemenea răspuns. Parc-o şi vedeam trecând pe lângă servitoare, spunându-i s-o anunţe pe contesa Bromley. Totuşi, eu nu eram dispusă să fac aşa ceva. Îi voi lăsa doamnei White câteva zile să jelească liniştită, apoi mă voi întoarce.

Frustrată, m-am dus la trăsură, dar când lacheul mi-a deschis uşa, am încremenit. Înăuntru, pe scaun, era un buchet mare de trandafiri ofiliţi.

13

— Dumneata l-ai pus aici? l-am întrebat pe lacheu, care a negat imediat c-ar avea cunoştinţă de aşa ceva. L-a ridicat de pe banchetă şi mi l-a întins, dar nu l-am luat, ci am deschis furioasă biletul prins de buchet. Este de la cel care mi-a pătruns în casă, am spus. L-ai văzut când l-a pus în trăsură?

— Nu, coniţă, răspunse lacheul, tare nefericit. Stăteam sus, cu Waters.

Vizitiul şi-a dat seama că ceva nu e în regulă şi a coborât de pe capră. Când i-am spus ce s-a întâmplat, s-a îngălbenit.

— N-am văzut nimic suspect. Ar fi trebuit să fim mai atenţi. Nu se va mai întâmpla.

Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de servitorii mei, dar eram surprinsă că s-a putut întâmpla aşa ceva sub ochii lor. Waters, mai ales, era extrem de precaut şi observase birja care mă urmărise de la Richmond. Am încercat să nu dau atenţie incidentului; în fond, nu se întâmplase nimic rău, dar nu-mi plăcea să ştiu că necunoscutul putea da buzna cu atâta uşurinţă peste mine. Şi mai mult mă deranja faptul că mă urmărea.

Cât de rău îmi părea că Cécile nu mai era la Londra! Nu voiam să mă întorc în casa mea goală, aşa că i-am spus lui Waters să mă ducă la reşedinţa Taylor, unde stătea Margaret cu părinţii ei. Aici, ca şi la doamna White, am fost refuzată. Majordomul mi-a luat cartea de vizită, m-a lăsat să aştept destul de mult timp, iar când s-a întors, mi-a spus că domnişoara Seward nu e acasă. Îmi dădeam seama, după atitudinea lui rece, că nu era adevărat. Oare am făcut ceva care s-o fi supărat pe Margaret?

M-am întors la Berkeley Square destul de deprimată. Nevoind însă să mă las copleşită de această neplăcută emoţie, m-am aşezat la biroul din bibliotecă şi am deschis un carnet gol; venise vremea să-mi organizez informaţiile pe care le aveam până acum despre moartea domnului Francis. În primul rând, am inventariat faptele: data la care a murit, că a fost ucis cu nicotină, că Jane a dus loţiunea otrăvită în camera lui, că a fost omorât după ce ziarele au scris despre furtul diamantului roz. Apoi am început o listă de întrebări. Cine a avut de câştigat de pe urma morţii? Cine a avut acces la loţiune după ce a fost dusă în cameră? Cine ştia că are o amantă? Şi, mai ales, cine ştia că are un copil nelegitim?

Urmând sfatul lui Colin, am încercat din răsputeri să-mi formulez întrebările astfel încât să nu-l implic neapărat pe Charles Berry. În această privinţă, Colin avea perfectă dreptate. Nu părea să existe vreo dovadă împotriva domnului Berry. Totuşi, nu-mi dădea pace gândul la corespondenţa dintre el şi domnul Francis. Intuiţia îmi spunea că se întâmplase ceva destul de dubios; trebuia să aflu ce.

Tocmai mă pregăteam să scot scrisorile Mariei-Antoaneta, când a dat buzna în cameră Margaret, urmată îndeaproape de Davis.

— E pur şi simplu revoltător, spuse ea, aruncându-şi umbreluţa de soare în mâinile majordomului. Scuză-mă, Davis, că nu am aşteptat să mă anunţi.

— Nu-i nevoie să vă scuzaţi, domnişoară Seward. Actualele evenimente din casă mă ţin în formă, îi răspunse el, apoi se înclină şi ieşi din cameră.

— Margaret, am fost să…

— Ştiu. Nu m-au lăsat să te văd. Poţi să crezi aşa ceva?

— Îţi mărturisesc că mă simt uşurată. Mă temeam c-am făcut ceva care să te ofenseze.

Începu să râdă.

— Hai, Emily! Înseamnă că stai de prea multă vreme la Londra, dacă ţi-a trecut aşa ceva prin cap. Înalta societate te prosteşte. Vreau să beau ceva, dar nu ceai. Era prea

devreme pentru porto, dar Davis ne-a adus un vin german foarte bun şi, în timp ce bea, Margaret şi-a continuat peroraţia: Uite cum eşti tu văzută la reşedinţa Taylor! Mama, care e, în general, o femeie rezonabilă, este atât de prinsă de febra aristocratică, încât s-a întors împotriva ta. E convinsă că unicul motiv pentru care Jeremy nu m-a cerut de soţie e că nu s-a despărţit încă de tine.

— Doar nu…

Dar continuă fără să mă lase să vorbesc.

— Nu sunt prietenă cu doamna Taylor. E scandalizată că părinţii mi-au dat voie să merg la colegiu. Cred că unicul motiv pentru care mă lasă să stau la ea e ideea greşită că prezenţa ei şi a fiicelor ei insipide mă va aduce pe drumul cel bun, făcând din mine o fată scumpă şi dulce.

Era rândul meu să râd acum.

— Nu cred că e vreun pericol să se întâmple aşa ceva.

— Bineînţeles că nu e. O las să creadă însă ce vrea, dacă asta o face fericită. Dar acum o sfătuieşte pe mama şi îi atrage atenţia că prietenia noastră îmi poate compromite reputaţia în faţa oamenilor *de bine.*

— Oh, Margaret…

— Asta chiar că-i bună. Eu sunt de zece ori mai radicală decât tine, Emily. Eu te pot corupe pe tine, nu invers. Chiar mă simt jignită: nu o şochez destul pe doamna Taylor!

— Ce anume am făcut atât de îngrozitor?

— Să vedem… Păi, interesele tale ştiinţifice sunt incompatibile cu o tânără doamnă. Din cauza asta, atâtea mame şi-au sfătuit fetele să nu-ţi mai vorbească. Se tem că le vei îndemna să citească mituri greceşti obscene.

— Bineînţeles că doamnele nu citesc mitologie. Educaţia le poate duce pe femei pe un drum periculos. Nici nu-ţi dai seama când vor porni lupta pentru o îmbrăcăminte mai normală şi pentru dreptul la vot.

— Exact. Zâmbi şi luă sticla de vin. Hai să mai bem puţin. Dar nu eşti condamnată doar din cauza păcatelor tale ştiinţifice. În această privinţă suntem la fel de vinovate amândouă. La tine se mai adaugă relaţia nepotrivită cu

Jeremy, modul ruşinos în care îl duci de nas pe bietul Colin… Se întrerupse. *Bietul domn Hargreaves.* E ridicol. E ultimul om care s-ar lăsa dus de nas. El ştie exact ce face.

— Nu-mi place că se vorbeşte astfel despre el.

— Nici mie.

— Dar nu înţeleg zvonurile astea despre Jeremy. De unde vin?

— Nu pot să-ţi spun decât că au ceva la bază. Un gentleman a plecat într-adevăr de la tine la ora cinci dimineaţa. Faptul că a fost Colin, care te-a ajutat după furt, n-are nicio importanţă. E mult mai interesant să se spună că te-ai zbenguit cu Jeremy.

— Dar mamele îl iubesc pe Jeremy.

— Aşa e, dar vor ca el să se însoare cu una dintre fetele lor, nu să se distreze cu o văduvă care nu are nicio intenţie să se recăsătorească. Ai fugit după el prin Berkeley Square şi l-ai strigat în gura mare. Se spune că erai îmbrăcată într-un neglijeu.

— N-aş fi…

— Stai. Acest detaliu provine din varianta spusă de Charles Berry.

— Da?

— Şi mai spune oricui vrea să-l asculte că în seara respectivă a dat peste tine cu Jeremy într-o poziţie compromiţătoare.

— De ce mă dispreţuieşte aşa?

— Pentru că ai avut prostul-gust de a refuza să-i fii amantă.

— Trebuie să fie mai mult de atât. Nu l-am respins niciodată în public. Dar l-am înfruntat în legătură cu domnul Francis. Şi dacă asta l-a făcut să fie atât de veninos?

— Să-l fi omorât el pe Francis?

— Cred că ştie ceva despre crimă şi sunt convinsă că există o legătură între furturile obiectelor Mariei-Antoaneta şi moartea domnului Francis.

— Ce flori frumoase! spuse Margaret uitându-se la buchetul jalnic din trăsura mea.

— Sunt de la cel ce ştie, categoric, mai multe despre aceste crime decât noi.

I-am arătat biletul prins în buchet.

> Nu crezi c-a fost incorect, Kallista scumpă, să pleci de la muzeu cu el, deşi mă aşteptai pe mine? Nu-mi place să fiu dezamăgit. Florile tale n-ar fi arătat atât de jalnic dacă mi-ai fi permis ieri să ţi le ofer.

I-am povestit lui Margaret ce s-a întâmplat la muzeu.

— În biletul pe care mi l-a dat ghidul nu scria deloc că o să-mi întâlnesc mai târziu „prietenul”, dacă pot să-i spun aşa.

— Nu-mi place că te urmăreşte.

— Nici mie. Dar hai să privim lucrurile din alt punct de vedere. Mi-a dat un diamant furat, deci ştie că mă voi gândi că el l-a luat. Deşi e amorezat de mine, nu e atât de prost încât să creadă în mine fără rezerve. Aş fi putut să aduc poliţia şi să-l aresteze la piatra de la Rosetta. Aşa că a rămas ascuns, s-a uitat să vadă dacă am venit singură şi poate că m-ar fi abordat dacă aş fi plecat neînsoţită. Dar a venit Colin…

— Oare ştie că lucrează pentru Coroană?

— N-am idee. Dar chiar dacă nu ştie, tot n-o să mi se adreseze când sunt cu un alt gentleman.

— Aşa că te-a urmărit a doua zi?

— Nu-mi mai poate aduce nimic acasă – sunt prea păzită acolo. Ce opţiuni i-au rămas?

— E foarte romantic. Dacă n-aş bănui că e implicat în crimă, aproape că ţi-aş sugera să-l bagi în seamă. Ce mai aventură să fii măritată cu un hoţ aşa de… deosebit.

— Fii serioasă, Margaret. Nu iese nimic bun dacă te încurci cu cineva cu o moralitate atât de îndoielnică.

— Nu e deloc îndoielnică. E proastă de la un capăt la celălalt. Pun pariu că, dacă te-ai mărita cu el, l-ai putea face să fure pentru tine bijuteriile Elenei din Troia.

— Ar trebui să locuim la vilă. Poliţiei i-ar fi mai greu să ne găsească la Santorini decât în Anglia. M-am uitat din

nou la bilet. Mă întreb dacă are vreo semnificaţie faptul că de data asta n-a scris nimic în greceşte.

— E un reproş, nu o scrisoare de dragoste. Tocmai aţi avut prima controversă.

— Eşti foarte amuzantă. Dar sunt neliniştită. Oare ce are de gând un nelegiuit dezamăgit?

— Să sperăm că nelegiuirile lui se limitează la furt, şi nu ajunge la crimă.

Lady Elinor a venit pe la mine a doua zi şi a adus un album cu vederi.

— Le-am colecţionat din călătoriile pe care le-am făcut cu soţul meu. Dacă le priveşti, e aproape ca şi cum ai călători fără să părăseşti Anglia şi m-am gândit că-ţi vor plăcea.

— Ce atentă sunteţi, i-am răspuns, răsfoind albumul plin cu imagini de la Pompei, piramide, Luxor, Roma – toate locurile pe care aş fi vrut să le vizitez.

— Nu te-ai gândit să mai călătoreşti, lady Ashton? N-ai niciun motiv să n-o faci. Sunt sigură că-ţi vei găsi fără probleme o însoţitoare. Thomas Cook & Son oferă tururi perfect organizate pentru o doamnă.

— Aş prefera să găsesc ghizi locali, să explorez situri arheologice, să cunosc obiceiurile locale. Nu mi se potriveşte un tur organizat.

— Cu atât mai bine. Ce aventuri ai avea! Scoase un plic din punguţa ei şi mi-l dădu. O invitaţie la balul pe care-l dau pentru a celebra logodna lui Isabelle. Sper să vii.

Era primul bal la care eram invitată de săptămâni întregi.

— Vă mulţumesc, lady Elinor. Nici nu mă gândesc să lipsesc. Ce face Isabelle?

— Destul de bine, se obişnuieşte cu ideea căsătoriei. Petrece mult timp cu domnul Berry şi începe, cred, să-i accepte afecţiunea.

— Mă bucur pentru ea, i-am răspuns, întrebându-mă cum naiba poate accepta Isabelle ceva de la domnul Berry.

— Nu ţi-am mulţumit încă aşa cum se cuvine pentru că

ai avut grijă de ea când a recurs la mila ta. A făcut foarte rău că a plecat de acasă, dar mă bucur c-a avut bunul-simţ să vină aici.

— Mă tem că nu sunt prea multe mame în Londra care să fie de acord cu asta.

— Părerile dumitale despre căsătorie nu sunt, poate, tradiţionaliste. Dar eu mă pricep foarte bine la oameni. Nu eşti genul de persoană care să aprobe un comportament inadecvat. Ştiu că Isabelle este în siguranţă la dumneata.

M-am întrebat ce părere ar avea despre mine dacă ar afla că i-am permis fiicei ei să rămână singură cu lordul Pembroke.

— Îţi sunt într-adevăr foarte recunoscătoare. Datorită… metodelor neconvenţionale, zâmbi ea, Isabelle a fost mai dispusă să te asculte. Dacă ar fi căutat consolare la celelalte prietene ale ei, i-ar fi spus să-l lase pe Pembroke şi ea ştia asta. Nu se aştepta să audă acelaşi sfat de la dumneata şi acest lucru a avut o influenţă mai mare decât dacă l-ar fi auzit de la alte cincizeci de doamne.

— Mă bucur că Isabelle e fericită.

— După cum ţi-am mai spus, n-aş obliga-o niciodată pe fiica mea să facă ceva care nu i-ar aduce bucurie. Ea înseamnă totul pentru mine, lady Ashton.

— E o fată norocoasă, i-am răspuns.

Lady Elinor a mai rămas un pic, dar nu am fost foarte atentă la ce a mai spus. Nu-mi plăcea ideea să mă ştiu responsabilă pentru faptul că Isabelle acceptase căsătoria, date fiind mai ales îndoielile grave pe care le aveam în privinţa caracterului logodnicului său.

14

Înainte de a-mi relua investigaţia asupra domnului Berry, m-am dus iar la redacţia ziarului *Times,* unde am dat un alt anunţ pentru admiratorul meu dezamăgit. Ivy era de părere că nu e o idee prea bună să-l provoc din nou, dar nu vedeam altă cale de a-l scoate din ascunzătoare. Poate că, dacă i se va părea că vreau să comunic cu el, va apărea în cele din urmă. De această dată nu l-am mai rugat să ne întâlnim, ci l-am admonestat doar pentru că mi-a trimis flori veştede.

După ce am dat anunţul, m-am dus pe strada Oxford la un magazin cu gravuri, cărţi şi documente istorice rare. Speram ca lucrătorii de acolo să mă ajute să găsesc scrisorile pe care Léonard i le trimisese Mariei-Antoaneta. Îmi place să cred că sunt rezonabilă. Ştiam că e prea mult să mă aştept la informaţii clare, însă mă gândeam că îmi vor putea spune, în mare, de unde să încep căutarea. Dar se pare că şi asta era prea mult. În afară de faptul că au luat act de interesul meu faţă de scrisori şi mi-au promis că mă vor informa de îndată ce va apărea ceva de vânzare, nu prea au făcut nimic altceva. Corespondenţa particulară care trece dintr-o mână în alta prin vânzare directă îşi cam pierde urma.

M-am îndreptat curajoasă spre parc. Era o zi frumoasă, canicula nu revenise după ce s-a oprit ploaia, iar aerul proaspăt mă ajuta să gândesc limpede. Am găsit o bancă lângă lacul Serpentine, am scos carnetul în care îmi trecusem detaliile legate de investigaţie şi m-am uitat peste cele scrise.

— Ce faceţi aici, lady Ashton? Charles Berry se apleacă

deasupra mea de cealaltă parte a băncii. Nu sunteţi în zona cea mai selectă a parcului.

— Căutam puţină singurătate.

Ochii i se îngustară, uitându-se peste umărul meu la carneţelul pe care-l aveam în poală.

— De ce vă interesează atât de mult David Francis? Sunteţi prietenă cu soţia lui?

Cum de ştie ce-am scris în carnet? L-am închis repede.

— M-a impresionat situaţia doamnei Francis.

— Dar acesta nu-i un motiv să vă amestecaţi în afacerile soţului ei.

— Afaceri? am întrebat eu ridicându-mi o sprânceană.

— Unele lucruri e mai bine să rămână uitate. Ar fi mai înţelept să-i lăsaţi pe morţi să se odihnească în pace.

— Sunt curioasă de ce vă preocupă atât de mult domnul Francis.

— Unii domni ar putea fi amuzaţi de felul în care insistaţi să fiţi considerată o femeie care gândeşte. Eu nu fac parte dintre aceştia.

— Ceea ce, domnule Berry, nu mă dezamăgeşte deloc.

Şi-a pus hotărât mâinile pe umerii mei, cam prea aproape de gât.

— Mă simt foarte atras de dumneavoastră. Mă întreb dacă un rege v-ar putea îmblânzi.

Deşi îmi venea să-l strâng de gât, am reuşit să mă abţin, hotărâtă să aflu ceva de la acest individ, altfel inutil.

— Pentru cineva care pretinde că nu l-a cunoscut pe domnul Francis, sunteţi extrem de preocupat de persoana lui, acum că a murit. De unde acest interes subit? Are vreo legătură cu lucrurile despre care spuneţi c-a vrut să vi le vândă?

— Nici măcar nu ştiu ce era.

Mâinile lui îmi apăsau încă umerii. M-am eliberat, m-am ridicat în picioare şi m-am întors cu faţa spre el, bucuroasă că ne despărţea banca.

— N-a menţionat scrisorile? i-am zâmbit eu seducător. Ce surpriză!

— Ce scrisori?

— Oh, n-ar trebui să fac caz de ele. Le-am citit şi sunt foarte plictisitoare.

— Despre ce scrisori vorbiţi?

Am tăcut un moment înainte de a-i răspunde.

— Despre ale lui Léonard, bineînţeles.

O paloare rece s-a aşternut peste faţa lui de obicei rumenă, iar trăsăturile i s-au înăsprit.

— Scrisorile lui Léonard?

— Dar despre ce scrisori credeaţi că vorbesc?

— Nu mi-a spus că…

— Aha, deci aţi vorbit cu el? Mi-am închis umbrela de soare şi am îndreptat-o spre el. M-am săturat de minciunile dumneavoastră, domnule Berry.

— Nu-mi place când se amestecă lumea în treburile mele. Asta nu vă priveşte.

— Deci recunoaşteţi că aţi avut de-a face cu domnul Francis?

— Ştiu că avea lucruri care, de drept, aparţin familiei mele. Asta nu înseamnă că am avut de-a face cu el.

— Aţi discutat cu el despre scrisori? l-am întrebat.

— Mă dispreţuiţi. Ni se întâlniră privirile. Şi nu aveţi dreptul. Nu voi continua această discuţie.

S-a îndepărtat mândru, întorcându-se să mă privească pieziş după ce a ajuns la o oarecare distanţă. Dacă ar fi fost Cécile aici! Aş fi vrut să mă întorc repede acasă şi să-i povestesc despre detaliile fascinante ale acestei discuţii, chiar cu riscul de a-mi sacrifica rochia din cauza lui Cezar şi a lui Brutus. Fără a-mi da prea bine seama ce fac, m-am trezit îndreptându-mă spre Park Lane, iar după câteva minute îl aşteptam pe Colin în biblioteca sa.

Era o încăpere funcţională. Cărţile acopereau pereţii de la podea până la tavan, iar scările înalte asigurau accesul uşor la rafturi. Pe fiecare suprafaţă se afla cel puţin o carte. O masă era acoperită cu atlase şi cărţi de călătorie, pe o alta erau trei dintre piesele lui Shakespeare. Toate copertele erau în stare foarte bună, iar paginile nu erau boţite. În faţa poliţei enorme a căminului din marmură, era o masă pe care stătea un joc de şah dintr-un lemn exotic,

ale cărui piese reprezentau personaje din legenda regelui Arthur. Lângă tabla de şah se afla cartea lui John Thursby, *Şaptezeci şi cinci de probleme de şah,* deschisă, cu un prespapier deasupra.

— Albul dă mat din trei mutări, spuse Colin intrând în cameră. Nu prea am trecut de aranjarea pieselor pe tablă. Îmi sărută uşor mâna. Îţi place încăperea? Mi-am dat în sfârşit seama că, dacă vreau să mă însor cu tine, trebuie să-ţi arăt mai întâi biblioteca.

— E magnifică.

— Colecţia mea de texte antice nu rivalizează cu a ta, dar vei găsi mai multe cărţi bune de beletristică.

Atunci mi-am dat seama de un lucru la care nu mă gândisem înainte. Cărţile la care se referea nu erau, de fapt, ale mele, ci aparţineau familiei Ashton. Nimic din casa mea, în afară de haine, obiectele personale şi cele câteva antichităţi pe care le-am cumpărat după moartea lui Philip nu era al meu cu adevărat. Într-o bună zi, noul viconte va dori să intre în posesia casei sale. Pentru că băiatul nu avea decât patru ani, acest lucru nu urma să se întâmple prea curând, dar eu nu aveam propriu-zis o casă a mea.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă Colin.

— Nu, nu, m-am străduit eu să zâmbesc. Trebuie să-mi cumpăr şi eu mai multe cărţi de beletristică.

— Ai veşti de la Cécile?

— N-am voie să vin la tine decât în mod oficial?

— Bineînţeles că sunt încântat să te văd, dar mă tem pentru sănătatea majordomului meu. Bietul Hoskins nu e obişnuit să mă viziteze doamne neînsoţite.

— Aş fi dezolată dac-ar fi altfel. Ar însemna să mă îndoiesc de caracterul tău. M-am aşezat într-un fotoliu mare de piele, extrem de confortabil. Tocmai m-am întâlnit cu Charles Berry. A fost atât de oribil, încât am simţit nevoia să văd o figură prietenoasă.

Colin se încrunta pe măsură ce-i povesteam despre întrevederea din parc cu odiosul personaj.

— Nu e atât de stupid încât să-ţi facă rău, dar nu-mi

place asta, Emily.

— Ai idee ce legătură avea el cu domnul Francis?

— Nu, dar când îl văd diseară, o să încerc să aflu ceva.

— Te duci la balul de la lady Elinor?

— Da. Şi tu?

— Este singura persoană, în afară de Ivy, care mă consideră demnă de lista ei de invitaţi.

— O să valsezi cu mine?

— Putem valsa şi acum, i-am răspuns, întâlnindu-i privirea directă.

— E prea periculos. Ştiu din experienţă ce efect devastator are asupra autocontrolului dansul cu tine în intimitate.

— Oricât m-ar încânta gândul că-ţi pierzi autocontrolul, nu te voi mai ispiti, deşi îmi rezerv dreptul de a face acest lucru în viitor. Dar mai am să-ţi spun ceva. Zilele trecute, când am plecat de la British Museum, prietenul meu ne-a urmărit. Mi-a lăsat a doua zi un bilet ascuns într-un buchet de flori pe jumătate ofilite.

— Am avut grijă şi am verificat dacă nu se ţine cineva după noi, dar nu am văzut pe nimeni. Înseamnă că e foarte bun. Îşi trecu mâna prin păr, se ridică şi se rezemă de poliţa căminului. Te simţi ameninţată de acest om?

— Nu cred că e periculos, i-am răspuns cu o uşoară ezitare.

— O să fiu cât se poate de sincer cu tine, draga mea. Cel mai mult mi-ar plăcea să te încui undeva, de preferinţă în casa mea de la ţară, până ce descopăr această… persoană şi… până ce îmi dau seama dacă vrea să-ţi facă rău. E un criminal, nu un admirator oarecare. Şi nu ştim deloc până unde e dispus să meargă pentru a ajunge la tine. Ni s-au întâlnit privirile şi era foarte serios. Dar n-o să te discreditez încercând să te salvez. Să ştii, Emily, că dacă ai cu adevărat nevoie de mine, sunt aici.

Mă gândeam că, dacă ar fi avut prezenţa de spirit să mă ceară atunci în căsătorie, aş fi acceptat; combinaţia dintre felul inspirat în care-mi vorbea şi cadrul perfect format de biblioteca lui m-ar fi făcut să nu-i rezist prea mult.

— Colin, eu…

Îngenunche în faţa mea şi-mi luă mâinile într-ale lui, strângându-le uşor.

— Draga mea. Nu ştiu ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai păţi ceva. Am suficientă încredere în capacitatea ta de a reuşi să descoperi cine e. Dar promite-mi că nu te vei expune. Nu risca. Ai tendinţa de a…

— Ai spus destul. Cât de mult îmi doream să mă ia în braţe. Voi avea grijă.

— Nu te-aş iubi atât de mult dacă ai fi mai puţin încăpăţânată. Te rog, nu mă face să regret.

— Să regreţi că mă iubeşti sau că sunt încăpăţânată?

— Nu voi regreta niciodată că te iubesc, Emily. Nici chiar dacă, după ce îţi vei demasca admiratorul, vei hotărî să fugi cu el şi să duci o viaţă criminală.

— Eşti primul care sugerează un asemenea final. E moralitatea mea atât de îndoielnică?

— Nu e vorba de moralitate, ci de atracţia ta pentru aventură.

— Ei, atunci trebuie să mă controlez. Poate că într-o zi voi avea şi eu puterea ta. I-am pus două degete pe buze, dar nu mă aşteptam să mă sărute. Deşi trebuie să-ţi mărturisesc că nu am niciun chef să mă abţin când e vorba de tine.

— Acesta, draga mea, e luxul pe care şi-l permite o doamnă. Cu mine eşti în deplină siguranţă, şi ştii acest lucru. Atât timp cât eu mă controlez, tu n-ai nevoie să faci asta.

— Sunt sigură că, într-o bună zi, va trebui să-ţi mulţumesc. Momentan însă, părerile mele asupra acestui subiect sunt destul de contradictorii.

Eram mult mai surescitată decât mă aşteptasem, din cauza balului dat de lady Elinor. Trecuse prea mult timp de când nu mai dansasem şi mă enerva gândul la matroanele din societate, „mai catolice decât papa”, care mă excluseseră de pe listele lor de invitaţi şi, prin urmare, şi de la valsuri. Holul de intrare al reşedinţei Routledge era

plin cu buchete uriaşe de flori, asigurând cadrul perfect pentru legiunile de doamne îmbrăcate în rochii elegante şi înviorând grupurile întunecate în care se reuniseră gentlemenii înveşmântaţi în fracuri negre, cu papioane albe.

Isabelle era mai puţin nefericită decât aş fi crezut. Stătea lângă logodnicul ei pe scara ce ducea spre sala de bal, cu un zâmbet încântător pe faţă, dar fără pic de strălucire în ochi, şi întâmpina oaspeţii. Deşi domnul Berry, în mod deliberat, aproape că nu mi-a acordat atenţie, i-am simţit ochii răi urmărindu-mă după ce am trecut de el şi m-am înfiorat, grăbindu-mă să mă îndepărtez, dornică să întâlnesc o figură prietenoasă. Însă mama mi-a blocat drumul în clipa în care am intrat în încăpere.

— Ai grijă cum te porţi, îmi şopti ea cu asemenea forţă, încât era clar că voia să se facă auzită de cei din jur. Altfel nu mai ai nicio şansă de a-ţi pretinde locul în societate.

Nu se făcea să mă acosteze în public, unde ştia că nu-i pot răspunde aşa cum aş fi vrut.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare, mamă. Întotdeauna mă port cum se cuvine.

— Nu vorbeşti cu Bainbridge astă-seară, decât dacă ai de gând să te măriţi cu el. Nu-ţi permit să flirtezi ca să te distrugi.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai mai spune ce să fac.

M-a privit cu o asemenea satisfacţie, încât era evident că toată scena fusese jucată în propriul ei beneficiu. Voia să se asigure că lumea bună ştie că ea face tot ce-i stă în puteri să mă controleze şi c-o să aibă parte de toată înţelegerea lor dacă-mi distrug reputaţia.

— N-o să stau pe margine să mă uit cum târăşti în noroi numele familiei, Emily.

Şi nu m-a pierdut din ochi toată seara. Singurul moment în care am reuşit să scap de ea a fost când am dansat. Eram fericită, deşi doamnele din societate nu păreau dispuse să mă accepte; partenerii mei însă nu le

împărtăşeau scrupulele şi nu am dus lipsă de invitaţii. Dar în afară de mama, de lady Elinor, Isabelle şi draga de Ivy, nicio altă doamnă n-a vorbit cu mine.

În cele din urmă, am ajuns să valsez cu Colin. Cu braţele lui pe talia mea, în timp ce mă conducea cu graţie de expert, mă simţeam mai ameţită decât după şampania gazdei.

— Când te cuprind astfel, îmi dau seama cât am fost de înţelept că nu am vrut să dansez cu tine acasă, îmi spuse el. N-ar fi dus la nimic bun. În seara asta eşti mai încântătoare ca niciodată.

Cheltuisem o mică avere pe rochia din mătase roz-pal, brodată cu fir de argint şi mărgele de cristal. Decolteul era îndrăzneţ, iar mânecile uşor bufante la umăr se îngustau spre cot. Domnul Worth personal a fost extaziat când m-a văzut înveşmântată.

Când s-a sfârşit muzica, Colin m-a trecut următorului partener, Jeremy, pe care îl acceptasem ca s-o enervez pe mama, dar şi pentru că voiam să vorbesc cu el. Cei doi şi-au plecat repede capetele în semn de salut şi n-au vorbit aproape deloc. Atunci nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi geloşi unul pe celălalt. Dar abia s-a sfârşit dansul, că mama ne-a şi luat în primire.

— Înălţimea Voastră, sunt încântată, ca întotdeauna, să vă văd.

— Plăcerea e de partea mea, lady Bromley.

— Sper că Emily e amabilă cu dumneavoastră. Jeremy schiţă un zâmbet, dar nu răspunse. Tata, care o abandonase pe mama la începutul serii şi discuta politică într-un grup de prieteni, se întoarse s-o recupereze exact la timp. Dacă ar mai fi întârziat, ar fi negociat un contract de căsătorie între noi acolo pe loc, pe ringul de dans. Tocmai mergeam să-mi fac rost de un pahar de şampanie, când mi-a apărut în faţă lordul Fortescue.

— Cred c-ar trebui să dansăm, lady Ashton.

— Dacă insistaţi, lord Fortescue, i-am răspuns, detestând atingerea mâinii sale.

Nu era un partener prost, asta eram dispusă să

recunosc. Dar manierele îi erau deplorabile.

— O să vă fie bine cu Bainbridge, spuse el conducându-mă pe ring. Trebuie să vă aşezaţi amândoi. Ştiu c-aţi pus ochii pe Hargreaves, dar nu e o partidă bună pentru dumneavoastră.

— Sunt sigură că asta nu vă priveşte pe dumneavoastră, i-am răspuns încercând să-mi păstrez zâmbetul.

— Ba mă priveşte foarte tare şi îi priveşte pe toţi cei loiali imperiului.

— Adevărat? Sunt uluită.

— Nu faceţi pe neştiutoarea. Ceea ce face Hargreaves pentru Coroană e de nepreţuit. Iar dumneavoastră nu reuşiţi decât să-i distrageţi atenţia.

— A avut de suferit munca lui din cauza mea? Nu numai că mi se pare de necrezut, ci şi insultător faţă de domnul Hargreaves. Niciodată n-ar permite ca problemele personale să-i afecteze munca. Cum îndrăzniţi să sugeraţi aşa ceva?

— Ştiu eu cum sunteţi, lady Ashton. Vreţi tot timpul să vă implicaţi, să vă amestecaţi unde n-ar trebui. Dacă ţineţi la el, lăsaţi-l în pace. Precis îi veţi face o mulţime de probleme, şi nu merită asta.

Era evident că nu puteam decât să-l ignor cu desăvârşire sau să-l atrag într-o discuţie despre vreme. Am ales prima variantă. Când s-a oprit muzica, ne aflam lângă Robert şi lângă o femeie pe care nu o cunoşteam. Avea vârsta cam între a mea şi a mamei şi era îmbrăcată cu o rochie extrem de scumpă şi de ostentativă.

— Ai cunoscut-o pe doamna Reynold-Plympton? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap şi a făcut prezentările. Tocmai voiam s-o întreb de cât timp e la Londra, când a început din nou muzica, iar ea s-a întors spre soţul prietenei mele.

— Mai dansăm o dată? Nici nu ştiu de câtă vreme n-am mai avut un partener atât de agreabil.

Robert a murmurat ceva ininteligibil şi a condus-o din nou pe ring, lăsându-mă cu lordul Fortescue.

— Mă scuzaţi? l-am întrebat înainte de a avea ocazia să-

mi mai ceară un dans.

În timp ce traversam încăperea, s-a apropiat de mine un servitor.

— Lady Ashton, un domn m-a rugat să vă dau asta, mi-a spus el înmânându-mi un plic mare de culoarea fildeşului.

— Lordul Fortescue?

— Nu cred că era el, doamnă.

M-am uitat prin sală, în căutarea lui Colin, dar nu l-am văzut. Ivy era pe aproape şi am tras-o în grădină, pentru că voiam să mai fie cineva cu mine când deschideam plicul. Prietena mea a fost îngrozită când i-am spus ce se întâmplă.

— Oh, Doamne! Poate c-ar trebui să-l aduc pe Robert.

— Putem deschide un plic şi fără el, Ivy. Mi-am tras un ac din părul care-mi era prins într-un coc simplu şi am desfăcut cu grijă hârtia.

— Cine l-a lăsat? Mai e aici? S-a uitat în jur, apoi s-a relaxat pe cât îi permitea corsetul, vizibil mulţumită că nu se furişa nimeni prin grădină.

— Destul de ciudat.

În plic era un bilet în care era înfăşurată o altă scrisoare. „Te pot ajuta mai mult decât îţi dai seama, Kallista, iubito” – era mâzgălit pe bilet cu acelaşi scris care-mi devenise familiar. Scrisoarea dinăuntru era împăturită şi avea resturi de ceară dintr-un sigiliu. M-a cuprins emoţia: scrisoarea îi era adresată Mariei-Antoaneta. Atentă să nu distrug hârtia fragilă, am despăturit nerăbdătoare foaia.

— Este de la Léonard.

Făcea o descriere succintă a activităţilor sale cotidiene, se referea pe scurt la unele dintre cunoştinţele reginei şi se încheia cu relatarea unei altercaţii pe care a avut-o cu un vânzător dintr-o măcelărie. Îi transmitea reginei urări de bine, îi spunea că se roagă pentru sufletul ei şi îi promitea să-i scrie din nou, în curând.

I-am dat-o lui Ivy.

— Ce tragic, spuse ea după ce o citi. Când te gândeşti că biata femeie aştepta să fie executată, iar această scrisoare

ar fi trebui s-o consoleze.

— Sunt sigură că temnicerii citeau totul. Era cam greu să divulge cineva detalii personale. Dar ai dreptate. E trist. Am atins cerneala palidă de pe foaie. Sperasem altceva, ceva care să-mi dezvăluie semnificaţia scrisorilor reginei.

— Oare mai are şi alte scrisori de-ale lui Léonard?

— Excelentă întrebare, Ivy. Înseamnă că m-a urmărit când am pornit în căutarea scrisorilor. Altfel, cum ar fi ştiut ce caut?

— Mă întreb…, începu ea, dar a fost întreruptă de Robert.

— Despre ce vorbiţi? Credeam că Hargreaves e cu voi.

— Nu, dragă. Vorbeam cu Emily despre un alt admirator al ei, spuse Ivy ridicându-se şi dându-i braţul soţului ei.

— Hm! Un subiect periculos în aceste zile, nu, Emily? Robert era foarte chipeş când zâmbea.

— N-ar fi periculos, dacă oamenii s-ar limita la discutarea faptelor.

— Până când realitatea nu devine la fel de interesantă ca ficţiunea, mă tem că e puţin probabil, spuse el.

— A, bine că mi-am amintit. Îţi place cartea pe care ţi-am împrumutat-o, Ivy?

— Oh, e… hm… mă gândeam…

— Ce carte? întrebă Robert.

— *Muntele regal,* i-am răspuns. O ştii?

— Nu e genul de carte pe care Robert…

— Sper că nu e tot maculatură scrisă de madam Braddon, spuse Robert. Ce pierdere de vreme!

— Prefer să mă gândesc la ea ca la un refugiu plăcut, i-am răspuns. Ai idee cât e de greu să administrezi o reşedinţă mare? Ivy merită din plin puţină relaxare.

Robert s-a uitat la mine, apoi la Ivy, apoi la pantofi şi din nou la mine.

— Există numeroase metode de relaxare care nu sunt atât de lipsite de valoare. Zâmbetul îi îndulci remarca, dar nu suficient.

— N-am vrut să spun…, am început eu, dar Ivy m-a întrerupt.

— Oh, nu-i nimic. Robert mi-a cerut s-o ajut pe ducesa de Petherwick în activităţile ei caritabile, aşa că nu mai am timp de citit.

— Şi ce să faci pentru ea?

— Să cos haine pentru bebeluşii orfani.

— Să coşi? Şi asta înseamnă să te relaxezi?

M-am uitat la Robert.

— Lui Ivy îi place lucrul de mână.

Am văzut că n-are rost să mai discutăm şi am reuşit, cu efort, să zâmbesc. Robert scoase din buzunar un ceas mare de aur.

— E târziu. Mai bine ai pleca acasă, draga mea. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Fortescue şi cu alţii la club. Până şi buclele lui Ivy părură să se pleoştească şi abia îşi reţinu lacrimile, dar Robert nici n-a observat. O să chem trăsura.

— Nu, Robert, i-am spus. Las-o pe Ivy să vină cu mine. M-am oprit aproape imediat, dându-mi seama dezgustată că vorbeam despre prietena mea de parcă n-ar fi fost acolo. Vii cu mine, Ivy? Casa mea e atât de pustie fără Cécile!

— N-aş vrea să te las singură, Emily, dar Robert…

Speram ca soţul ei să protesteze.

— Bineînţeles că trebuie să te duci cu Emily. Eu o să vin foarte târziu; poţi să rămâi şi peste noapte. Părea mai încântat decât s-ar fi cuvenit. Îmi imaginez că nici n-o să terminaţi de vorbit despre evenimentele serii până în zori.

Mi-am zis că, dacă ar şti despre ce fel de evenimente vom vorbi, nu ar mai accepta cu atâta uşurinţă ca soţia sa să-şi petreacă noaptea la mine. Dar gândindu-mă mai bine, am hotărât să nu discutăm toată noaptea despre investigaţiile mele, ci să ne citim una alteia, cu voce tare, pasajele preferate din cărţile lui Elizabeth Braddon.

15

A doua zi după bal, am fost din nou la doamna White şi, încă o dată, menajera a refuzat categoric să mă primească.

— Nu cred că stăpâna vrea să fie deranjată de oameni ca dumneavoastră, spuse ea privindu-mă fix.

— Poftim?

— O doamnă în doliu trebuie lăsată în pace. Asta-i o casă de oameni decenţi. Nu vă las să-mi deranjaţi stăpâna.

Era uluitor ca o servitoare să-mi vorbească pe un astfel de ton şi abia mi-am regăsit vocea ca să-i răspund.

— Această hotărâre trebuie s-o ia doamna White, nu dumneata. Dă-i acest bilet. Mă întorc peste o oră şi aştept răspuns.

Mă gândisem că s-ar putea ca doamna White să refuze să mă vadă şi, în această eventualitate, adusesem cu mine o scrisoare în care îi explicam că trebuie să vorbesc cu ea pentru că aveam cât mai repede nevoie de nişte informaţii despre David Francis. După o oră, am revenit. De această dată, menajera m-a primit, dar nu a făcut nimic pentru a mă simţi bine venită.

Am început să-i înţeleg comportamentul în clipa în care am făcut cunoştinţă cu doamna White. Era mai tânără decât mă aşteptasem, dar extrem de fragilă şi părea la capătul puterilor. A intrat în salon ţinându-se de mobilă, mergând atât de încet, încât era dureros s-o priveşti. În cele din urmă, s-a lăsat pe un scaun din lemn cu spătar drept.

— Scuzaţi-mă, lady Ashton, că nu v-am primit când aţi venit deunăzi, mi-a spus atât de încet, încât de abia o auzeam. Niciodată nu m-am simţit bine în societate şi acum mi-e şi mai greu, după ce domnul Francis… Îşi duse

mâna la frunte.

— Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment atât de dificil. Aş fi vrut să pot spune ceva care să facă mai uşoară această conversaţie. Am promis să ajut la investigarea morţii domnului Francis şi speram că mă puteţi ajuta.

— Dar nu se ocupă poliţia?

— Ba da, sigur că da, dar există teama că au arestat prea repede pe cineva.

— Cine se teme?

— Doamna Francis.

— A, da. De când intrase în cameră, nu mă privise deloc în ochi. Acum adăugă: Eu nu o cunosc, bineînţeles. Înţeleg că i-a fost foarte devotată domnului Francis.

Nu ştiam ce să răspund. Doamna White stătea tăcută cu mâinile în poală, însă nu era în apele ei şi îşi tot ciupea pieliţele de la unghii. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar avea în ochi o oboseală care o făcea să pară mult mai în vârstă. Am aşteptat puţin, apoi am continuat.

— M-am oferit s-o ajut pe doamna Francis, dar vă rog să înţelegeţi că nu sunt aici ca să vă judec. Mă gândeam că, dată fiind… apropierea dumneavoastră de domnul Francis, poate că aveţi idee cine ar fi vrut să-i facă rău.

— Domnul Francis era un om complicat.

— Avea duşmani?

— Nu ştiu, lady Ashton. După cum vă daţi probabil seama, partea din viaţa lui pe care o petrecea cu mine era destul de limitată.

— Îl vedeaţi des?

— Venea la mine în fiecare duminică. Considera că e important să vadă băiatul la intervale regulate.

— Pe fiul lui?

— Da. Mă vizita mai mult înainte de a se naşte Edward. Lucrurile se schimbă când vine un copil.

— Dar e sigur că venea să-l vadă pe Edward?

— Voia un copil şi, până când a fost sigur că i-l fac, s-a simţit obligat să petreacă mai mult timp cu mine.

— Şi n-aţi avut nicio obiecţie?

— De ce să fi avut?

Nici nu părea să aibă energia necesară.

— Vă susţinea financiar pe amândoi?

— După cum vedeţi, suntem aranjaţi confortabil.

Mi-am muşcat buza.

— Iertaţi-mă. Nu vreau să vă insult sau să critic ceea ce aţi făcut. Dar de ce aţi fost de acord cu acest aranjament?

— Am fost crescută cum se cuvine, dar tatăl meu şi-a pierdut averea într-o afacere proastă. Când a murit, la câţiva ani după mama, nu mi-a lăsat niciun ban. Nu ştiu să fac nimic şi nu aveam cum să-mi câştig un venit. Singurul meu frate e în marină şi nu am alte rude. Nu aveam unde să merg.

Nu mi-o imaginam pe femeia din faţa mea devenind prostituată. Era atât de timidă, încât nici nu se putea uita la mine. Să fi fost chiar atât de disperată şi lipsită de posibilităţi?

— Ştiu la ce vă gândiţi, îmi spuse, şi a trebuit să mă aplec în scaun ca s-o aud. Dar greşiţi. Eram atât de naivă, încât nu cred că mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Creditorii tatălui meu m-au silit să plec din casă şi nu m-au lăsat să iau nimic, decât hainele pe care le-am vândut ca să pot închiria o cameră timp de câteva săptămâni. Am încercat în zadar să găsesc de lucru şi, când nu i-am mai putut plăti proprietăresei, m-am pomenit azvârlită afară din casă. Am rătăcit prin oraş neştiind încotro s-o apuc. În cele din urmă, m-am trezit pe o bancă din Hyde Park.

— Aţi dormit acolo?

— Nu. M-a găsit domnul Francis. S-a gândit, cum au mai făcut şi alţi câţiva înaintea lui, că sunt o femeie de stradă. Bineînţeles că nu aveam idee că există aşa ceva şi nici că, dacă stau în parc atât de târziu seara, o să fiu considerată ca atare.

— Şi domnul Francis… v-a… angajat?

— Nu. M-a admonestat şi mi-a spus că trebuie să renunţ la acest drum greşit, ceea ce m-a şocat. I-am povestit ce s-a întâmplat şi a insistat să-i dau voie să mă ajute.

— Nu aveaţi altă opţiune, i-am spus.

— Aşa e. M-a aranjat în această acasă, a plătit două servitoare şi a avut grijă să nu-mi lipsească nimic.

— Şi acum?

— Acum… Nu ştiu ce-o să se întâmple cu noi. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar nu şi le şterse. N-a intenţionat să mă facă amanta lui.

Eram derutată.

— Dar a păstrat această casă pentru dumneavoastră.

— Voia să mă împiedice să devin prostituată, lady Ashton, nu să mă seducă şi să mă facă o femeie întreţinută. Au trecut doi ani până…

Se opri.

— Până când v-aţi îndrăgostit de el?

— Eu m-am îndrăgostit de el aproape imediat. Cum să nu mă îndrăgostesc? M-a salvat de cea mai cumplită soartă. Dar nu mi-a arătat niciun interes romantic, iar când am descoperit că era căsătorit, n-am mai sperat nimic.

— Şi ce s-a schimbat?

— Soţia lui. Domnul Francis voia un copil, dar în cele din urmă a aflat că soţia lui nu i-l poate dărui şi atunci s-a gândit la mine. Cum l-aş fi putut refuza după tot ce făcuse pentru mine? suspină ea. Şi nici n-am vrut să-l refuz. Voiam să mă iubească.

— Sunt sigură că v-a iubit.

— Nu, a fost doar pentru copil. Ştiu foarte bine. Iertaţi-mă, lady Ashton, cred că nu v-am fost de niciun folos şi acum vă rog să plecaţi. A fost o mare încercare şi nu cred că mai pot îndura.

— Bineînţeles. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Sper că soţia lui e bine.

— O să-şi revină, i-am spus.

— Vă rog să faceţi tot ce puteţi şi să aflaţi cine l-a ucis. Indiferent ce ar fi făcut, nu merita să moară.

Voiam s-o întreb ce bănuieşte c-ar fi făcut, dar a ieşit din cameră înainte de a apuca să deschid gura. N-aş fi crezut că se poate mişca atât de repede.

— Dacă ai fi căsătorit şi ai avea o amantă, ai reuşi să-ţi

faci soţia să nu suspecteze nimic? Eram din nou în biblioteca lui Colin.

Îşi ridică sprâncenele.

— Dacă aş fi căsătorit, aş fi cu tine, iar fidelitatea mea te-ar face să fii invidiată de toată Londra.

— Serios, Colin, nu vorbesc despre noi. Teoretic, crezi că un soţ poate ascunde un astfel de lucru?

— În multe căsnicii, da, cred că n-ar fi dificil deloc. Câţi dintre prietenii noştri s-au căsătorit din afecţiune? Chiar când nu sunt aranjate, mariajele se stabilesc pe baza avantajelor financiare pe care le aduce legătura respectivă.

— Nu ştiam că eşti atât de cinic.

— Nu sunt deloc cinic, ci doar realist. De ce crezi că am rămas atât de mult timp burlac?

— Păi, mi-ar plăcea să cred, pentru că nu m-ai întâlnit încă, i-am răspuns zâmbind.

— Nu mă interesează o căsătorie aranjată, mai mult decât pe tine. Sunt doar aranjamente financiare şi n-am de gând să-mi împart casa cu un partener de afaceri.

— Nu e vorba de o căsătorie aranjată. Imaginează-ţi un mariaj bazat pe afecţiune reală. Poate fi ascunsă o legătură într-o astfel de căsătorie?

— Poate că da, dacă e doar afecţiune la mijloc. Nu şi dacă e dragoste pasională.

— Sigur că, dacă e dragoste pasională, nu mai e nevoie de aventuri, am spus eu şi am înghiţit în sec, dându-mi seama că mi-e greu să-mi controlez respiraţia.

— Aşa e.

Am rămas amândoi foarte liniştiţi, nefiind în stare să ne desprindem ochii unul de la celălalt. Plăcerea intensă era aproape de nesuportat şi exact în clipa în care m-am gândit că nu mai rezist, Colin a sărit în picioare.

— Vrei nişte porto? m-a întrebat el şi s-a îndreptat spre o tavă pe care erau două carafe.

— Te rog. Mi-a întins un pahar pe care l-am luat cu mâna tremurând. El şi-a turnat din cealaltă carafă. Whisky? l-am întrebat văzând culoarea băuturii.

— Da.
— Îţi place mai mult decât porto?
— Uneori.
— Pot să revin la discuţia despre căsătorii? Problema cu aventura.
— Da. Voi fi sincer. Oamenii pot fi discreţi, foarte discreţi. Dar nu cred că poţi ascunde total de soţ sau de soţie transferul tău afectiv către o altă persoană. Decât dacă, bineînţeles, soţului sau soţiei nu-i pasă.
— Nu-mi pot imagina cum să nu-i pese.
— Nici eu.

Drumul până acasă nu era lung şi, când am ajuns în Berkeley Square, Davis mi-a deschis uşa înainte de a fi ajuns la ea.
— A mai sosit ceva, coniţă, mi-a spus el conducându-mă în salon. Mirosul este atât de copleşitor, încât m-am gândit că nu le vreţi în bibliotecă. Nu le-am separat, pentru că am zis că vreţi să vedeţi efectul de ansamblu.
Încăperea era plină de flori: vaze cu crini, trandafiri şi frezii pe toate mesele. Iar în mijlocul poliţei de la cămin trona o scrisoare pe care am deschis-o imediat. Davis avea dreptate: mirosul florilor, deşi plăcut, era copleşitor, aşa că m-am întors în hol să citesc scrisoarea. Ştiam că este răspunsul la anunţul care apăruse cu o zi în urmă în *Times.*

> "Hν μοι σθννεφες όμμα βάλης ποτέ, χεϊμα δέδορκα,
> ην δ ίλαρόν, ήδύ τέθηλεν εαρ.

> … dacă-mi arunci vreodată o privire-nnegurată, pentru mine-i iarnă, iar atunci când mă priveşti veselă, dulcea primăvară înfloreşte.

Sub textul grecesc era o propoziţie simplă: „De la mine nu veţi mai primi decât florile cele mai proaspete.”

16

A doua zi am vizitat-o pe Beatrice, stăpânită de oarecare îngrijorare. Voiam să aflu mai multe despre căsătoria ei fără a-i da de bănuit că soţul său avusese o amantă. Presupunând, desigur, că nu ştia. Când am ajuns, era în grădină şi umplea un coş cu flori, ale căror culori strălucitoare contrastau perfect cu rochia ei neagră.

— E îngrozitor de cald, spuse când mă văzu. Te invidiez cu aşa o rochie.

Îmi privi cu jind rochia din batist de culoare roz.

— Pare mai răcoroasă decât a ta, dar te asigur că nu e.

— Negrul e atât de deprimant, nu? Mai ales vara. Faţa îi era transpirată. Dar e şi ceva purificator în doliu. Un fel de dreptate. Nu ar fi normal să continui aşa, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

I-am luat coşul din mână şi am urmat-o pe cărare spre un loc mai umbrit, unde ne-am aşezat pe o bancă mică din piatră.

— Am găsit una dintre scrisorile lui Léonard, i-am spus. Şi mă întreb dacă soţul tău nu le avea pe celelalte.

— Ar fi imposibil. Am cercetat fiecare colţişor din casă. Nu sunt aici.

— Cred c-au fost furate, probabil odată cu tabachera.

— O ajută acest lucru pe Jane?

— Poate, dar nu sunt sigură.

— Nu suport aşa ceva, Emily. Biata fată putrezeşte în închisoare.

— Te rog, nu te necăji. Am nevoie de ajutorul tău. Gândeşte-te bine: s-a schimbat în vreun fel dispoziţia sau comportamentul soţului tău cu câteva zile înainte de moartea sa?

— Nu, nu-mi amintesc.

— Ţi s-a părut mai retras?

— David era omul cel mai constant pe care l-am cunoscut.

— Soţul perfect?

— Aproape.

— A existat vreo neînţelegere în mariajul vostru?

— Nu chiar. Ne-am mai certat uneori, ca toată lumea.

M-am gândit la scurta mea căsătorie. Nu m-am certat niciodată cu Philip. Dar nici nu ne-am cunoscut foarte bine.

— Dintr-un motiv anume?

— Eu mă plângeam uneori că nu ieşim destul de mult, dar e inutil să încerci să-ţi schimbi soţul. Când m-am măritat cu David, am ştiut că preferă o viaţă liniştită.

— Dar el ieşea, nu? Cu domnul Barber? La club?

— Da, sigur. Asta-i altceva decât vizitele în societate. Se ducea în fiecare duminică la întrunirile politice de la club. Nu cred c-a lipsit vreodată.

— Ce fel de politică?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Nu mi-a dat niciodată detalii, dar, când se întorcea, era plin de energie. Nu pot să-ţi descriu.

— Şi se întruneau întotdeauna duminica?

— Da. Râse. Era o concesie făcută soţiilor. La început, se întruneau de trei ori pe săptămână. Îţi imaginezi? Soţiile s-au plâns şi în cele din urmă s-au lăsat convinşi că, pentru fericirea de acasă, trebuia să-şi tempereze entuziasmul faţă de politică.

— Şi tu te-ai plâns?

— De fapt, eu nu m-am plâns. Vedeam că aceste întruniri îi făceau bine. Se simţea util. Şi, pe atunci, chiar eram bucuroasă să fiu singură.

— De ce?

— A fost o perioadă dificilă pentru mine, Emily. Eram măritată cu David de peste şapte ani şi nu rămăsesem însărcinată. Mi-era greu să accept să nu voi fi niciodată mamă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. M-am împăcat cu acest gând de câţiva ani.

— Cum a reacţionat domnul Francis?

— Cu delicateţe şi înţelegere. Nu s-a plâns niciodată, nu m-a făcut să simt asta ca pe o neputinţă.

— Poate că nici nu era vina ta. Poate că era a lui.

— Nu, Emily, era a mea. Sunt sigură.

Davis nu şi-a putut ascunde bucuria după-amiază, când mi-a dat corespondenţa. Când am triat scrisorile, am ştiut şi de ce.

— Amândoi am primit astăzi scrisori din Franţa, Davis? Odette e bucuroasă că s-a întors acasă? Sau îi e dor de Anglia?

— Nu ştiu, doamnă. Mi-a scris doar ca să mă informeze c-au ajuns cu bine la Paris.

— Hm!

În timp ce se înclină şi ieşi repede din cameră, obrajii i se colorară uşor. Am deschis scrisoarea de la Cécile.

Ma chère Kallista,

Nu există bucurie mai mare ca aceea pe care o simt când mă întorc la Paris. Londra are distracţiile ei, dar nimic nu se compară cu frumuseţea oraşului meu. Monet şi Renoir au întrebat de tine; Monet a terminat tablourile pentru vilă şi i le trimite lui *madame* Katevatis, care le pregăteşte pentru sosirea ta la Santorini, la toamnă.

Din păcate, am puţine lucruri de raportat lui *monsieur* Hargreaves, dar spune-i să nu fie îngrijorat. L-am cunoscut pe *monsieur* Garnier. De acum înainte nu va mai fi un străin pentru mine. I-am atras deja atenţia – este un bărbat deosebit de interesant – şi ştiu că-mi va face plăcere să lucrez cu el.

Ce mai face Davis? Aici trebuie să înfrunt valuri insuportabile de melancolie din partea lui Odette care umblă ca o somnambulă şi cântă arii tânguitoare din operele italiene. Fii atentă, Kallista, s-ar putea să fiu nevoită să-ţi fur majordomul, pentru că nu mai pot tolera aleanul lor.

Am zâmbit când am citit această parte, apoi m-am uitat

peste restul corespondenţei. Următorul plic pe care l-am deschis conţinea o scrisoare de la domnul Sinclair, care mi-a redat imediat speranţa că munca pe care încercam s-o fac pentru British Museum nu era inutilă. Se consultase cu custodele antichităţilor greco-romane de la muzeu, domnul Murray, care a fost de acord cu evaluarea pe care o făcusem în privinţa statuii din perioada arhaică de la Richmond. Dată fiind valoarea acesteia pentru specialişti, domnul Sinclair o donase imediat muzeului. Şi pentru că soţiei lui nu-i plăcea prea mult piesa respectivă, decizia n-a provocat nicio discuţie în casă.

I-am răspuns repede, exprimându-mi gratitudinea şi apoi, cu încredere renăscută, am scris un anunţ pentru a-l trimite la *Times.* Nu voiam doar să descopăr identitatea admiratorului meu şi, desigur, să-i mulţumesc pentru flori, ci aşteptam şi confirmarea că mai are şi alte scrisori de la Léonard. „M-ai copleşit cu flori. Vrei să faci acelaşi lucru şi cu scrisorile lui L?”

După ce am terminat cu asta, mi-am pus ceva mai potrivit pentru plimbare şi am plecat în parc, unde trebuia să mă întâlnesc cu Ivy şi cu Margaret. Mă aşteptau în faţa statuii lui Ahile: Ivy, perfecţiunea engleză întruchipată, cu o umbrelă de soare cu volan, care-i proteja pielea delicată, Margaret îmbrăcată într-un costum modern şi în mână cu un teanc de cărţi legate cu o cureluşă din piele.

— Astea sunt pentru tine, dar nu trebuie să le duci tu, îmi spuse. M-am hotărât să te bat la cap cu latina până când o să începi s-o studiezi.

— Îmi pare rău, Margaret, dar nu mă converteşti încă. Nu sunt deloc mulţumită de greaca mea şi cred că atunci când o să vreau ceva nou, mă voi apuca de hieroglife.

— Sunteţi amândouă atât de inteligente, spuse Ivy, privind în pământ.

— Poate o convingi pe Ivy să facă latină cu tine.

— Nu, nu sunt eu bună la aşa ceva.

— Ba cred că eşti, spuse Margaret. Doar că n-ai destulă încredere în tine.

Ivy se înroşi puternic, iar încheieturile degetelor i se

albiră când îşi strânse umbreluţa.

— Poţi foarte bine s-o înveţi, dar n-o lăsa pe Margaret să te terorizeze. Nu va fi mulţumită decât dacă intră la Oxford şi recită din Ovidiu până la ore târzii din noapte.

— Abia aştept să se termine sezonul, spuse Margaret aruncându-şi cărţile peste umăr.

— Din păcate, Jeremy nu vrea să-şi facă o educaţie clasică. Dacă ar vrea, te-ai putea mărita cu el.

— Ar fi un soţ decent, recunoscu ea. Sărută extraordinar.

— Margaret! ţipă Ivy.

— Ştii doar că trebuia să verific.

— Cred c-ar fi, am răspuns eu. E foarte...

Am zâmbit gândindu-mă la Jeremy.

— Da, exact, făcu Margaret.

— Habar n-am despre ce vorbiţi, interveni Ivy.

— Asta, draga mea, se întâmplă pentru că tu eşti prea bună, i-am răspuns strângând-o uşor de braţ.

Toată crema societăţii era în parc: mame ce se mândreau cu fetele lor, gentlemeni cât se poate de spilcuiţi dată fiind căldura, tinere soţii în mici grupuri, care cereau şi dădeau sfaturi, bârfeau şi se încurajau. Trebuia să ne oprim o dată la câţiva metri pentru a ne saluta cunoştinţele, dar era imposibil să nu remarcăm că nimeni nu era cu adevărat interesat să vorbească cu noi. Asta până când am întâlnit-o pe lady Elliott, cea mai bună prietenă a mamei, care s-a oprit şi şi-a lipit un zâmbet fals pe faţă.

— Doamnă Brandon, domnişoară Seward, ce bine îmi pare să vă văd! La mine nici măcar nu s-a uitat. Îngrozitoare căldură, nu?

Ivy a reuşit să-i dea un răspuns gâtuit, dar amabil. Margaret a privit-o fix în timp ce lady Elliott se îndepărta.

— Emily, dar te-a ignorat, spuse Ivy.

Îmi simţeam ochii plini de lacrimi.

— Vă simţiţi bine? ne întrebă lady Elinor care se apropia împreună cu Isabelle.

— Da, răspunse scurt Margaret.

— Vă mulţumesc, lady Elinor, pentru întrebare, spuse Ivy.

— Am văzut-o pe lady Elliott. Îngrozitor. Nu-i da atenţie, Emily. E o femeie meschină şi geloasă.

— Mulţumesc, i-am răspuns îndreptându-mi umerii. Nu mi-am dat seama că am căzut atât de tare în dizgraţie.

— Oh, draga mea, exclamă lady Elinor. Înseamnă că n-ai auzit încă tot ce se spune? Am clătinat din cap. Ivy, vrei s-o iei tu puţin înainte cu Isabelle?

— Înseamnă că e îngrozitor dacă nu vreţi să audă şi ea, am comentat, încercând să adopt un ton lejer, în timp ce Ivy şi Isabelle se îndepărtau.

— S-ar crede că, dacă vă plimbaţi împreună, puneţi capăt acestui zvon, dar se pare că nu-i aşa, începu ea, uitându-se ba la Margaret, ba la mine. Se zvoneşte că ducele de Bainbridge ţi-a trimis acasă o cantitate uriaşă de flori drept mulţumire după ce ai… ştii… Îţi poţi imagina ce se crede.

— Dar asta-i absolut scandalos! ţipă Margaret.

— Mai încet, domnişoară Seward. Orice manifestare de agitaţie din partea dumneavoastră nu face decât să confirme acest zvon.

— Am primit flori, dar nu erau de la Jeremy.

— Se mai spune că aţi etalat cartea de vizită pe care v-a trimis-o în mijlocul poliţei de la cămin.

Nici nu puteam vorbi. Era mai oribil, mai îngrozitor decât mi-aş fi imaginat. Lumea poate vorbi şi mă poate critica pentru că îmi place să flirtez cu Jeremy fără nicio intenţie de căsătorie, dar, dacă îşi închipuie că această relaţie s-a transformat într-o adevărată aventură şi că suntem atât de neghiobi încât să uităm de discreţie, atunci acest lucru m-ar putea distruge.

— Nu putem lăsa asta aşa, spuse Margaret. Trebuie să facem ceva.

— Nu prea e nimic de făcut, răspunse lady Elinor. Ivy s-a uitat peste umăr, cu o expresie întrebătoare. Ducele nu a recunoscut, fireşte, dar nimeni nu se aşteaptă la altceva de la un gentleman.

— Şi Emily trebuie să stea şi să aştepte să se coacă buba asta? Nu! Inacceptabil!

— Poate c-ar trebui să pleci în străinătate şi să laşi scandalul să se stingă.

— E ca şi cum aş admite că sunt vinovată, i-am spus. Nu voi face aşa ceva.

— Te înţeleg, dar nu vreau să te văd suferind aşa, fu de părere lady Elinor. Mă tem că lady Frideswide a fost foarte vehementă.

— Cred că asta n-ar trebui să mă mire.

— Mă tem că e vina mea, spuse Margaret. Am profitat de generozitatea ta, Emily. Se întoarse spre lady Elinor. Doamna Taylor şi mama nu mă lasă nicio clipă în pace. Când vine Jeremy, nu-şi iau ochii de la noi. Emily e foarte drăguţă şi-mi dă voie să-l întâlnesc la ea şi uite ce mulţumire primeşte!

— Şşt, domnişoară Seward. Dacă le spui oamenilor că Emily ţi-a permis să ai întâlniri nepotrivite cu ducele la ea acasă, n-o ajuţi deloc.

— N-am spus că ne-a lăsat să facem ce nu se cuvine.

— Nu, dar acest lucru se subînţelege, dacă spui că doamnele care te supraveghează sunt prea severe, iar întâlnirile de la Emily sunt agreabile.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Margaret şi tăcu.

— Isabelle, întoarce-te, draga mea, o strigă lady Elinor. Vreau să vă plimbaţi toate trei un pic cu noi. O să-ţi facă bine să fii văzută cu noi, Emily.

Ivy nu a întrebat ce s-a întâmplat, dar m-a luat de braţ în timp ce ne plimbam. Niciunul dintre cei cu care ne-am intersectat nu m-a privit în ochi.

Urmând sfatul lui lady Elinor, ne-am plimbat vreo trei sferturi de oră prin parc. Nimeni nu mi-a acordat mai multă atenţie, limitându-se la o politeţe strictă, dar cel puţin nu m-au ignorat, aşa cum a făcut lady Elliott. Eram însă foarte deprimată când m-am întors cu prietenele mele în biblioteca din Berkeley Square.

— Nu-mi pasă ce zice lady Elinor, spuse Margaret. Nu e

decât vina mea.

— Nu-i vina ta, Margaret, i-am răspuns lăsându-mi capul pe spătarul fotoliului, cu privirea aţintită în tavan.

— Cum poate să creadă cineva aşa ceva despre tine? întrebă Ivy. Am aşteptat să ajungem acasă şi abia atunci i-am povestit; a fost îngrozită. Ce-o să spună Colin?

— Colin este ultima persoană în legătură cu care ar trebui să ne facem griji, fu de părere Margaret.

— Nu sunt de acord, spuse Ivy. Colin contează mai mult decât toţi ceilalţi.

— Vă rog! Nu vreau să vă certaţi. Aş fi vrut să-mi slăbesc corsetul. Colin ştie că e o prostie. Iar în ceea ce priveşte restul societăţi, nu se poate face nimic. Trebuie să aştept până ce se stinge scandalul.

— Doar nu vorbeşti serios, interveni Margaret. Trebuie să te lupţi.

— Nu rezolvi nimic dacă te dai în spectacol, Emily, mă sfătui Ivy.

— Bine. Atunci vino cu mine la Oxford. Sau du-te la Bryn Mawr. Viaţa la universitate o să-ţi facă bine.

— Îţi mulţumesc, Margaret, dar nu cred. Prefer să-i înfrunt decât să fug.

— Trebuie să te gândeşti bine cum să abordezi această situaţie, spuse Ivy. Doar nu vrei să-ţi pierzi poziţia.

— Poziţia? Margaret lovi cu palma în masa de lângă fotoliul pe care şedea. Nu prea cred că poziţia ei…

— Nu cred că înţelegi în întregime situaţia, Margaret. Emily e în pericol de a pierde totul, dacă nu alege calea cea mai bună de a se împăca cu societatea. Poate că dai o cină, Emily. Părinţii tăi vor veni, bineînţeles, şi poţi conta pe Robert şi pe mine. Un oaspete regal ar face minuni pentru reputaţia ta. Colin îşi petrece foarte mult timp cu Bertie din cauza domnului Berry, iar mama ta e prietenă cu prinţesa Alix…

— Doar nu vrei să spui că primindu-l pe prinţul de Wales, un stricat notoriu, situaţia se va schimba în favoarea lui Emily.

— Cunosc defectele prinţului, Margaret, dar şi tu ştii că

lumea e foarte dispusă să le treacă cu vederea, îi răspunse Ivy.

— Poţi suporta atâta ipocrizie, Emily? Eşti acuzată pe nedrept că ai o aventură. Şi ca să te salvezi, trebuie să inviţi la cină un bărbat care are mai multe metrese decât oricare altul.

— Nu e nevoie să-l insulţi pe prinţ, o apostrofă Ivy.

— Doar nu eşti de acord cu aşa o prostie! exclamă Margaret întorcându-se spre mine.

— Vă rog să încetaţi amândouă. Mi-am frecat tâmplele. Trebuie să mă hotărăsc singură.

— Ai putea să te măriţi cu Colin, sugeră Ivy. Atunci, toate aceste probleme ar dispărea.

— Prin căsătorie, problemele nu dispar.

— N-am de gând să mă căsătoresc cu Colin pentru a-mi salva reputaţia.

— Nu e singurul motiv pentru care ai face-o, dar poate că e impulsul de care ai nevoie pentru a te hotărî, în sfârşit.

Eram îngrozită să-mi aud prietena spunând aşa ceva.

— Aşa crezi? Că trebuie să mă hotărăsc, în sfârşit?

— Of, Emily, nu, am vrut doar… Se opri. Nu ţi-am dorit niciodată decât fericire.

— Când o să înţelegi că fericirea ei nu depinde de găsirea unui soţ?

— Margaret, te rog!

— Nu susţin soţii în general, ci pe Colin în particular, răspunse Ivy. Margaret îşi dădu ochii peste cap, dar eu eram prea obosită pentru a continua discuţia. Plec acasă, îmi pare rău, Emily, n-am vrut să te supăr.

— Ştiu. Am îmbrăţişat-o.

— Dacă pot face ceva, trimite după mine, îmi mai spuse înainte de a pleca.

Margaret a urmărit-o cu o privire de profundă nemulţumire.

— Chiar crede că soţii sunt leacul?

— Nu ştiu, Margaret, i-am răspuns, gândindu-mă la căsnicia lui Ivy.

— Emily, îmi place foarte mult Ivy, dar mă întreb, fără să vreau, dacă tu n-ai depăşit această prietenie.

Mi-e ruşine să recunosc că nu am spus nimic în apărarea prietenei mele.

Colin a venit mai târziu, în ţinută de seară, şi era uluitor de arătos. M-a salutat foarte serios şi a refuzat să-i dea lui Davis jobenul, eşarfa de mătase şi bastonul.

— Schimbă-te. Mergem la Operă.

— Şi mie-mi pare bine că te văd, i-am spus.

— Nu avem timp, Emily. Nu vreau să întârziem.

Vocea îi era calmă, ca de obicei în situaţii de extremă gravitate. Nu i-am pus întrebări. Meg m-a îmbrăcat cât a putut de repede, plângându-se întruna că n-are timp să mă coafeze cum se cuvine. În ciuda nemulţumii, a făcut o adevărată minune şi cred că lui Colin aproape că i s-a oprit respiraţia când m-a privit coborând.

— „Vine frumoasă ca noaptea/ din ţările senine cu cerul înstelat...”, spuse el admirându-mă, în timp ce Davis îmi punea o capă pe umeri.

— Byron. Foarte frumos.

Am ajuns repede la Covent Garden. Când am intrat în loja lui Colin, unde ne aşteptau Margaret, Jeremy, domnul şi doamna Seward, un murmur ciudat a cuprins întreaga sală. Toţi ochii erau aţintiţi asupra noastră când domnii şi-au strâns mâinile, iar Margaret şi cu mine ne-am îmbrăţişat. Publicul a început din nou să şuşotească.

— Nu te vor învinge, îmi spuse Colin dându-mi un binoclu.

Luminile au scăzut, s-a ridicat cortina, iar eu am încercat din răsputeri să fiu atentă la spectacol, deşi eram atât de tristă. Muzica era divină, dar povestea tragică a Aidei nu era cea mai potrivită pentru a-mi ridica moralul. Acest lucru nu m-a deranjat însă. Eram mulţumită să ştiu că, indiferent cât de prost stăteau lucrurile în ceea ce mă priveşte, probabilitatea de a fi închisă într-un mormânt egiptean, aşteptând să mă sufoc, era foarte mică.

17

Apariţia mea la Operă m-a salvat de la ostracizarea completă. Margaret şi cu mine eram considerate destul de excentrice pentru a rămâne prietene în ciuda aşa-zisei mele aventuri, dar faptul că Jeremy şi Colin erau în relaţii bune a aruncat îndoială asupra veridicităţii zvonului. Ambii domni erau foarte respectaţi şi era greu de crezut că un bărbat cu prestanţa lui Colin ar căuta prietenia cuiva care se afişează ca amantul femeii cu care vrea el să se căsătorească. Dar cel mai tare m-am înfuriat când am văzut că Jeremy nu a avut de suferit deloc din cauza bârfelor. În fond, era de aşteptat ca un gentleman să se distreze şi, chiar dacă putea fi criticat pentru că nu a fost destul de discret, statutul lui social nu era deloc în pericol.

M-a ajutat şi faptul că atenţia s-a concentrat asupra unui alt furt. De această dată, nu a fost furat un obiect care îi aparţinuse Mariei-Antoaneta, ci un portret al ei, executat de Elisabeth Vigée-Lebrun, una dintre pictoriţele preferate ale reginei. Supărarea lui Charles Berry din cauza acestui lucru a atras atenţia generală timp de aproape o săptămână şi m-am bucurat şi eu de un respiro, nemaifiind în centrul atenţiei. Totuşi, invitaţiile la evenimentele sociale erau tot atât de rare ca şi atunci când eram în doliu după Philip. Ceea ce nu era neapărat rău şi îmi lăsa suficient timp pentru investigaţii.

Admiratorul meu nu mi-a dat niciun răspuns la ultimul anunţ din *Times,* dar mi-am imaginat că a fost prea prins cu plănuirea şi ducerea la îndeplinire a ultimului său furt pentru a se mai ocupa şi de treburi romantice. După incidentul cu florile din trăsură, Colin a stat o oră întreagă cu mine şi mi-a arătat cele mai bune modalităţi de a evita

să mai fiu urmărită, dar şi tehnicile pe care le folosea el când urmărea pe cineva. Deşi am făcut tot ce-am putut să-l conving, n-a vrut să-mi spună nimic despre împrejurările în care şi-a folosit aceste abilităţi fascinante.

Gândindu-mă mai bine la situaţia mea, mi-am zis că aş vrea să fiu urmărită pentru a-l face pe bărbatul misterios să apară. Eram obosită să tot aştept o altă scrisoare şi m-am gândit că dacă ne-am întâlni, în cele din urmă, faţă în faţă, l-aş putea convinge să-mi dea şi restul scrisorilor lui Léonard. Mă preocupa însă un lucru: mă urmărise în ziua în care fusesem pe strada Oxford în căutare de informaţii despre scrisori. Când plecasem de acolo, mă întâlnisem cu domnul Berry, ale cărui mâini se apropiaseră cu destulă forţă de gâtul meu. Eram convinsă că, dacă hoţului îi păsa de mine, n-ar fi stat să se uite cum mă ameninţă un alt bărbat. Să-şi fi încetat urmărirea înainte de a ajunge eu în parc? Sau Charles Berry era omul pe care-l căutam?

Era puţin probabil să fie capabil să plănuiască aşa ceva, dar am început să mă gândesc la el cu mai multă grijă decât până atunci. Comportamentul său licenţios ar putea fi doar un paravan. Nu l-am exclus noi, Cécile şi cu mine, aproape imediat din această cauză? În plus, n-a făcut niciun secret din faptul că voia să-i fiu amantă, iar eu l-am respins de fiecare dată. Oare crede că, dacă mă abordează într-o manieră misterioasă, o să-mi câştige afecţiunea? Ideea că ar putea lua în considerare aşa ceva părea ridicolă, dar am refuzat să renunţ la ea fără să mă gândesc mai bine. Desigur că avea un motiv pentru care să-şi dorească obiectele furate. Cine să fi avut un motiv mai bun?

Majordomul meu a bătut la uşă şi a intrat în cameră.

— Am scos toate florile, doamnă.

— Mulţumesc. Nu mă îndoiesc că ai auzit ultimele zvonuri despre mine.

— Da, doamnă, îmi pare rău să vă spun, dar le-am auzit. Personalul nu le-a dat nicio crezare şi am ordonat să nu vorbească cu nimeni despre asta. Nu tolerez ca din această casă să se răspândească vorbe.

— Sunt îngrijorată, deoarece cred că povestea a plecat din casă. Doar cineva care a ştiut unde ai pus plicul sosit odată cu florile ar fi inclus şi acest detaliu.

— Doamnă, vă asigur că eu…

— Niciodată, nici măcar o clipă, nu aş bănui că eşti implicat.

— Vă mulţumesc.

— Dar restul personalului? Ai observat cumva vreo nemulţumire?

— Nu mi-am dat seama, dar vă asigur că mă voi ocupa imediat de asta.

Nu-mi plăcea deloc ideea că cineva din propria-mi casă împrăştie zvonuri despre mine, iar acest lucru, împreună cu „revelaţia” recentă că, de fapt, casa nici nu e a mea, mă făceau să mă simt profund nefericită. Sentimentul devenea tot mai puternic. În aceeaşi după-amiază, sora lui Philip, Anne, a trecut pe la mine. N-am văzut-o de multe ori – n-am fost niciodată apropiate – dar ne respectam şi am fost întotdeauna în termeni amicali.

— Casa arată foarte bine, îmi spuse ea aşezându-se în salon.

Aici crescuseră ea şi Philip, cel puţin atunci când nu erau în Derbyshire, la Ashton Hall. Anne a insistat ca eu să locuiesc aici după moartea lui Philip. Ea şi soţul ei aveau o casă frumoasă în Belgravia şi nu voia să mă vadă strămutată.

— Eşti foarte amabilă că ai trecut să mă vezi, i-am spus.

Mi-a refuzat oferta de ceai şi se juca nervoasă cu garnitura de la mâneci.

— Noi toţi din familie, suntem… îngrijoraţi, Emily. Nu că am crede aceste poveşti îngrozitoare care circulă pe seama ta, dar… e foarte jenant, îţi dai seama. Aceasta a fost casa lui Philip şi va fi într-o bună zi a lui Alexander.

— E a lui Alexander şi acum, i-am răspuns, şi sunt perfect conştientă că mă aflu aici doar datorită generozităţii tale.

— Mama nu ştie ce se vorbeşte despre tine, dar mă tem că dacă află, va insista să pleci imediat.

— Dar n-am făcut nimic, Anne.

— Bineînţeles că n-ai făcut. Şi totuşi, casa din Berkeley Square capătă un fel de notorietate. Înţelegi deci că trebuie să facem tot ce putem ca să evităm ca numele familiei să fie amestecat într-un scandal.

— Înţeleg perfect. O să încep să-mi caut altă casă.

— Nu, Emily, nu am venit să te dau afară. Ştim cu toţii ce mult te-a iubit Philip şi nici nu ne gândim să-ţi cerem să pleci dacă nu... Nu a continuat, dar s-a înroşit puternic. Eram şocată de cât de mult seamănă cu fratele ei, cu acelaşi păr nisipiu şi ochii deschişi la culoare. Poate că încerci să te integrezi mai bine în societate. Ştiu că ţi se pare anost, dar asta e soarta noastră şi trebuie să-i facem faţă cât mai bine.

Nu a stat mult şi, când a plecat, m-am simţit pur şi simplu îngrozitor. E adevărat că, în general, societatea mi se părea plictisitoare, dar n-am avut niciodată intenţia să le fac pe cunoştinţele mele să simtă atât de profund acest lucru. Voiam să fiu amabilă, îndatoritoare, să nu-i pun pe ceilalţi în situaţii neplăcute, să nu-i fac să se simtă ca şi cum aş vrea să-i judec. Era evident că nu reuşisem nimic din toate astea şi, în ciuda asigurărilor lui Anne, ştiam că sosise vremea să-mi caut o casă.

Nu eram nerăbdătoare să-mi caut casă, dar m-am hotărât să discut problema cu avocatul meu. Acesta a fost şocat când a aflat că am de gând să plec din actuala mea locuinţă, ceea ce mi-a dovedit că povestea decăderii mele nu era chiar atât de bine cunoscută şi nu se răspândise încă în mediile profesionale. Bineînţeles că nu aveam nevoie doar de casă, ci trebuia s-o mobilez în întregime, s-o umplu cu cărţi şi să angajez personal. Nu mă aşteptam să-i iau pe toţi servitorii reşedinţei Ashton cu mine, dar aveam de gând să mă lupt până la moarte ca să-l păstrez pe Davis. Fără el, nu mă puteam descurca. Când am plecat de la biroul avocatului, mă simţeam nefericită şi mi se părea că viaţa mea stă să se destrame fir cu fir. Am rătăcit fără ţintă o vreme şi aş fi vrut să stau în parc, dar ştiam că

nu voi întâlni acolo decât priviri de gheaţă. Aşa că m-am întors acasă.

Când am ajuns în Berkeley Square, am găsit decorul pregătit pentru următoarea scenă care se repetase de mult prea multe ori în viaţa mea: eu, agitată şi obosită, sosesc acasă şi o găsesc pe mama, care mă aşteaptă iritată şi gata să-mi ţină predici. M-am hotărât resemnată să fac faţă cel puţin unei runde – nu mai vorbisem cu ea de la ultima neînţelegere în privinţa lui Jeremy – am salutat-o cu un suspin şi m-am cufundat într-un fotoliu, surprinsă că era în bibliotecă, şi nu în salon.

— Să ştii că nu mai accept nimic, îmi spuse, bătând uşor cu vârful umbreluţei de soare în podea. Te-ai purtat foarte prost, fără îndoială, şi, după tot ce-am făcut noi pentru tine, am fi meritat altceva. N-am ştiut ce să-i răspund, dar asta nu reprezenta oricum nicio problemă. Mama prefera întotdeauna monologul. Şi mai ales, am făcut tot ce-am putut ca să-ţi asigur cea mai bună poziţie în societate şi detest să-mi văd munca distrusă de bârfe ieftine.

— Mamă, te asigur că niciodată...

— Nu mă întrerupe. Este intolerabil să vezi că fiica unui conte poate fi tratată cu dispreţ absolut şi că reputaţia ei poate fi mânjită fără motiv.

— Mamă!

Eram uluită.

— De ce să nu-ţi umple un gentleman camera cu flori? Probabil că eşti fata cea mai bogată din Anglia. Şi nu cred că e nevoie de mai mult decât o simplă atenţie acordată unui gentleman pentru a-i inspira un asemenea gest. Ideea că a făcut-o doar după... Nu avea intenţia să-şi termine gândul. Aş vrea să ştiu cine e vaca aia geloasă care a inventat aşa ceva.

Stăteam cu gura căscată şi-mi era imposibil să gândesc coerent. N-aş fi crezut niciodată c-o să apuc ziua în care mama, cel mai aspru critic al meu, va sări în apărarea mea.

— Nu suport aşa ceva şi asta-i clar. Ai şi tu partea ta de vină, destul de mare, dar poveştile astea au mers prea departe. Chiar dacă ai fi vinovată, ideea de a fi exclusă din

propria ta clasă socială depăşeşte orice decenţă, şi asta fac aceşti oameni odioşi. Am auzit şi eu destule despre multe aventuri mai grave, dar n-am dat niciodată dovadă de atâta indecenţă, încât să-i expun pe cei implicaţi.

Tăcu o clipă, sperând, cred, că-i voi cere amănunte. Când şi-a dat seama că n-am de gând, a continuat.

— Am aranjat să luăm ceaiul cu regina marţea viitoare. După asta nu se va mai îndoi nimeni de nevinovăţia ta. Majestatea Sa n-ar accepta să stea în prezenţa unei femei decăzute. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să vii în doliu.

— Dar doliul s-a încheiat de câteva luni.

— Da, dar în acest timp n-ai văzut-o pe regină. I-ai câştiga şi mai mult afecţiunea dacă va crede că preţuieşti amintirea răposatului tău soţ, cum face şi ea în memoria bietului prinţ Albert.

— Sunt sigură că se va găsi cineva care să-i spună că nu mai port doliu, şi o să creadă că nu sunt sinceră.

— S-ar putea. Şi totuşi, n-ar strica să revii, dacă nu chiar la doliu, la o rochie modernă, însă în culori stinse. Dacă ai fi avut măcar o şuviţă din părul vicontelui s-o porţi pe deget!…

— Dacă, i-am răspuns eu, reuşind să nu-mi dau ochii peste cap.

— Totul ar fi mult mai uşor dacă te-ai comporta ca orice fată raţională şi te-ai mărita cu unul dintre pretendenţii tăi. Nu-mi pasă cu care, deşi rămâne un mister pentru mine de ce nu l-ai acceptat pe Bainbridge. De parcă n-ai vrea să fii ducesă, ceea ce e, evident, absurd.

— Ce te face să crezi că m-a cerut?

— Nu te juca cu mine, Emily. Dacă ai fi vrut, l-ai fi avut pe tavă.

Auzind-o pe mama vorbind astfel, am zâmbit, apoi am râs atât de tare, că m-am înecat. S-a uitat la mine cu buzele strânse, deloc amuzată.

— Ai terminat? Există o artă prin care să prinzi în mreje un bărbat, o artă faţă de care tu simţi o aversiune inexplicabilă. Ochii i se îngustară. Şi totuşi, reuşeşti să-i atragi pe domni, în primul rând graţie numelui şi averii.

Poate că-i atrage şi caracterul tău… unic. Dar gândeşte-te bine, Emily. Chiar intenţionezi să rămâi singură tot restul vieţii? Femeile din familia noastră sunt cunoscute pentru longevitatea lor. E greu să trăieşti singură vreme de nouăzeci de ani.

M-am gândit să nu-i mai spun că, deşi femeile din neamul Bromley sunt longevive, este puţin probabil să mai trăiesc *încă* nouăzeci de ani şi, chiar dacă ar fi aşa, e practic imposibil să-mi găsesc un soţ care să reuşească acelaşi lucru.

— Voi face tot posibilul să opresc aceste zvonuri. Sunt convinsă că în spatele lor se află lady Frideswide. E furioasă că Lettice a fost dată la o parte. Îmi pare rău pentru fată, dar n-ar fi fost o bună ducesă. E anostă. Lui Bainbridge i-ar fi mult mai bine cu tine. Familia lui şi-ar mai împrospăta sângele. Cu toate greşelile tale, Emily – şi opreşte-te, că ai făcut destule – ai avut întotdeauna strălucire.

— Mulţumesc, mamă. Nu am încercat să-mi reţin lacrimile care mi-au umplut ochii. Nu-mi amintesc să-mi mai fi spus vreodată ceva atât de frumos.

— Fără îndoială că mă omori cu zile, dar n-o să las pe nimeni să-ţi distrugă şansa de a face o căsătorie reuşită. Nu trebuie să-l uiţi nici pe domnul Hargreaves. O altă opţiune foarte atrăgătoare. Şi ce gentleman! Am auzit că te-a dus la Operă.

— A fost foarte amabil.

— Aşa că fii atentă. Un asemenea bărbat nu-ţi tolerează la nesfârşit jocul. Sigur că acum te găseşte atrăgătoare, dar nici nu-ţi dai seama când…

— Da, mamă. Când nu voi mai fi aşa. Ştiu, ştiu.

Se ridică din fotoliu.

— Trebuie să-ţi schimbi comportamentul, Emily, altfel vei fi permanent subiect de bârfă. Cu cât faci asta mai repede, cu atât va fi mai bine. Îmi aranjă gulerul rochiei şi se uită încruntată la talia mea. Practic, îţi atârnă corsetul. Ce-i cu camerista ta?

— Nu-mi atârnă, dar nu vreau să-l leg strâns. Mă simt

mult mai bine dacă respir ca lumea.

— Sper din tot sufletul să-ţi găseşti un soţ care să te suporte. Păcat că Charles Berry…

— Nimic în lume nu m-ar face să mă mărit cu un asemenea bărbat.

— O femeie ar trebui să suporte orice, pentru a intra într-o familie regală.

— Iartă-mă, mamă, dar, dacă ar fi să mă mărit cu cineva dintr-o familie regală, aş prefera un prinţ cu un tron adevărat.

Ochii îi străluciră şi vedeam că deja îi trece în revistă pe toţi prinţii holtei din Europa. În cele din urmă, îşi va da seama că niciunul nu s-ar căsători cu o văduvă, dar, între timp, nu voiam să-i stric plăcerea şi să-i spun că oricum nu l-aş vrea pe niciunul.

Când a plecat, am condus-o până la uşă. După ce a închis în urma ei, Davis mi-a zâmbit fără reţinere.

— A vrut să vă aştepte în bibliotecă, doamnă.

18

Eforturile depuse de mama pentru a-mi salva reputaţia nu au fost în zadar şi a reuşit să mijlocească o oarecare pace între mine şi societate. Tot nu eram invitată la cele mai bune petreceri, dar n-a mai îndrăznit nimeni să mă ignore pe faţă, iar situaţia avea să se îmbunătăţească după ceaiul de săptămâna viitoare cu regina. Mi-am dat seama astfel că există şi avantaje în a avea o mamă ca o leoaică şi o iubeam pentru asta. Nu ştiu ce i-a spus ea lui lady Elliott, dar am primit de la aceasta o scrisoare binevoitoare cu scuze şi o invitaţie tardivă la o serată pe care o găzduia. I-am trimis şi eu o scrisoare binevoitoare, fără reproşuri, dar am declinat invitaţia. Sigur că mama vrea să-mi schimb comportamentul, dar trebuie să fie realistă. Deşi nu aveam de gând să accept toate absurdităţile impuse de societate, eram dispusă să fac orice efort pentru a mă asigura că nimeni, niciodată, nu se va simţi umilit sau ignorat de mine.

Am început să-mi petrec în parc zilele în care vremea era frumoasă, dar evitam zonele la modă. Acest lucru a supărat-o pe mama, care se înfiora la gândul că aş putea da peste locuitori din Bayswater sau, şi mai rău, peste vâslaşii de pe Serpentine, dar a reuşit să nu mă critice prea tare.

Stăteam în fiecare zi sub acelaşi platan, bucurându-mă de umbra lui şi sperând că această rutină previzibilă va atrage atenţia admiratorului meu, care tăcea de prea mult timp. Îmi aduceam cu mine cartea de greacă şi traduceam din *Odiseea,* încercând în acelaşi timp să-i observ pe toţi cei care păreau să mă privească. Dar nici măcar o dată, nici când veneam, nici când plecam din parc nu am văzut

nimic suspect. Eram foarte dezamăgită.

Într-o dimineaţă, în timp ce soarele se ascundea în spatele unui nor uriaş şi îmi strângeam cărţile pentru că nu voiam să mă prindă ploaia, a venit în fugă spre mine un băieţel foarte murdar.

— Sunteţi lady Ashton? m-a întrebat.

— Da. Şi tu cine eşti?

— Johnny. Un domn mi-a zis să vă dau astea.

Şi mi-a întins un teanc gros de scrisori legate cu o panglică albastră. Era scrisul lui Léonard.

— Ce domn?

— Uite-l colo.

Băiatul arătă în spatele meu şi m-am întors cât am putut de repede, dar n-am văzut pe nimeni. Când m-am întors din nou, copilul o luase la goană în direcţie opusă.

— Johnny, stai! am strigat şi am pornit după el.

Am reuşit să nu-l pierd din ochi câteva minute, dar din cauza botinelor cu toc şi a rochiei nu am putut ţine pasul şi m-am oprit cu respiraţia întretăiată, cu scrisorile încă în mână. M-am uitat în jur şi mi-am dat seama că e în zadar să-l caut. Băiatul dispăruse şi, la fel, şi domnul... dacă o fi fost acolo. M-am întors la bancă, dar am descoperit că totul, cărţile, caietul şi creioanele dispăruseră.

Mi s-a tăiat respiraţia. Exemplarul din *Odiseea* fusese al lui Philip. Era legat în cea mai fină piele marocană, la fel ca *Iliada.* Îşi scrisese numele pe prima pagină şi marcase fin, cu creionul, pasajele preferate. Mi s-a făcut rău. Începusem să copiez acele pasaje din textul grecesc original, aşa cum făcusem şi la *Iliada,* dar ajunsesem abia pe la jumătate. Acum n-o să mai aflu niciodată ce credea el despre restul cărţii. Iar nepotul lui, viitorul viconte, care, spera Philip, îi va împărtăşi dragostea pentru clasicism, a pierdut şi această legătură cu unchiul lui.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta şi am plecat acasă. Cel puţin, aveam scrisorile. Când am ajuns în bibliotecă, nu m-am aşezat la birou – de fapt, la biroul lui Philip – ci am luat teancul de scrisori, m-am aşezat lângă fereastră şi am început să le citesc. Am trecut repede

peste primele trei fără să mă opresc, fericită că ştiam bine franceza. Dar când am început-o pe a patra, m-au izbit două lucruri. În primul rând, că admiratorul meu, care presupuneam că mi le-a trimis, nu a lăsat nicio scrisoare pentru mine şi, în al doilea, că habar nu aveam ce speram să găsesc în ele.

Am scos scrisorile Mariei-Antoaneta din sertarul biroului, unde le pusesem – sertarul în care păstram şi jurnalul lui Philip, iar la vederea lui mi s-a încălzit deodată inima. L-am luat şi l-am deschis, dar nu am citit nici măcar o propoziţie. Paginile acelea parcă mă linişteau, ca şi cum ar fi avut puterea să mă ierte că am pierdut *Odiseea,* şi m-am decis să-mi continui lucrul la birou. Erau treizeci şi şase de scrisori cu totul: şaisprezece scrise de regină, douăzeci de Leonard. Le-am aranjat după dată ca să le citesc în ordinea scrierii, dar nici acest lucru nu m-a luminat. Nu conţineau decât o relatare banală a zilelor petrecute de regină în închisoare, fără niciun detaliu semnificativ.

Procesul lui Jane Stilleman avea să înceapă în curând şi am fost cuprinsă de furie când mi-am dat seama că citeam scrisori vechi de o sută de ani în speranţa că mă vor ajuta să-l descopăr pe ucigaşul lui David Francis. Îmi rămăsese extrem de puţin timp şi nu-mi mai permiteam să-l irosesc. Scrisorile, admiratorul şi Charles Berry nu erau decât inutile distrageri ale atenţiei. Din aceste gânduri neplăcute m-a scos Davis, care m-a anunţat că Ivy aşteaptă să mă vadă.

— Ar fi trebuit s-o aduci aici, i-am spus în timp ce treceam pe lângă el, spre hol.

— Se pare că musafirii dumneavoastră au propriile păreri despre camera în care vor să fie primiţi, doamnă. Cine sunt eu să mă opun?

Când am intrat, Ivy era în picioare.

— Bună ziua, Emily, mă salută ea foarte politicos.

— Doamne, Ivy! Ce s-a întâmplat?

— Am venit să-mi cer scuze pentru că n-am făcut nimic ca să te ajut în aceste săptămâni. Ca prietenă, am fost

foarte neatentă.

Am tras-o lângă mine, pe o canapeluţă.

— De ce este întotdeauna prea devreme pentru Porto când avem astfel de discuţii? Întrebarea mea nu i-a adus nici măcar umbra unui zâmbet pe faţă. Sunt perfect conştientă că te-am pus în multe situaţii stânjenitoare. În primul rând, eu ar trebui să-mi cer scuze.

— Meriţi o prietenă care să te înţeleagă mai bine, Emily. Colin te-a dus la Operă. Margaret şi Jeremy i-au convins pe părinţii ei să vină de asemenea. Chiar şi mama ta ţi-a sărit în ajutor. Dar eu n-am făcut decât să ascult şi să spun doar că nu cred c-ai făcut aşa ceva.

— Nu era treaba ta să dezminţi aceste zvonuri.

— Nu, dar ar fi trebuit cel puţin să-ţi apăr cu mai multă vehemenţă caracterul.

— Nu cred că mi-l poate apăra cineva, nici chiar cu vehemenţă.

Tot nu zâmbea.

— Îmi pare foarte rău, Emily. Dar sunt atât de prinsă cu propriile mele necazuri, că nu mai am timp şi pentru ale tale. Nu mi-am dat seama dacă voia să-mi dea o explicaţie sau să-mi spună la revedere. Trebuie să-ţi dau înapoi asta. Şi a întins *Muntele regal.*

— Ţi-a plăcut?

— Nu am reuşit s-o termin.

— Despre ce necazuri vorbeşti, Ivy? Tu şi Robert aveţi probleme?

— Da, dar e mai mult decât atât. Lordul Fortescue îl presează şi…

— Şi lordul Fortescue consideră că soţia unui viitor ministru nu trebuie să aibă de-a face cu o femeie decăzută.

— Ai fost întotdeauna foarte isteaţă.

— Am o părere atât de proastă despre lordul Fortescue, încât nu mă şochează nimic, indiferent ce mi-ai spune. Ce-a mai făcut?

— Vrea să te şterg de pe lista de oaspeţi de la balul meu şi i-a spus lui Robert cuvinte foarte dure despre prietenia noastră.

— Îmi pare rău, Ivy.

— Am insistat să rămâi pe listă. Robert a fost foarte înţelegător.

— Nu vin, dacă asta simplifică lucrurile pentru tine.

— Nu. Trebuie să vii. Tare aş vrea să înceteze toate astea, pentru că, Emily, în cele din urmă trebuie să-i rămân loială lui Robert.

— Bineînţeles. Îţi place munca de caritate pe care o faci cu ducesa de Petherwick?

— E absolut îngrozitoare. Cred că dacă mă mai pune să brodez încă o rochiţă de botez, o să încep să urlu. Nu mai suport să văd hăinuţe de bebeluş.

— Deci nu eşti…

— Nu, îmi răspunse repede, evitând să mă privească.

— Nu e vina ta, Ivy.

— De unde să ştiu?

— N-ai putea să-i spui lui Robert că preferi să faci fapte bune în altă parte?

— Ducele de Petherwick e un aliat politic important.

— Eşti o soţie foarte bună, Ivy. Robert e un bărbat norocos. Nu-mi plăcea s-o văd cuprinsă de melancolie. Povesteşte-mi despre ducesă. Crezi că au un mariaj fericit?

— Ea e destul de mulţumită, spuse Ivy înveselindu-se. Mă surprinde. El e cu mult mai în vârstă!

— Şi e a doua lui soţie.

— Iar el are copii de vârsta ei.

— Biata femeie!

— Dar ce pot să-ţi spun e că rămâne însărcinată chiar şi când se uită soţul ei la ea.

— Înc-o dată, biata de ea.

— Cred că ai dreptate, râse Ivy. Deşi, în clipa de faţă, mi se pare perfect.

— Dar nu de câte ori se uită la tine. Cât eşti tu de drăguţă, ai fi copleşită de o mulţime de copii.

Se înroşi.

— Aş fi mulţumită cu doi sau trei.

— Nu vrei să mai ţii *Muntele regal?* Citeşte seara, cât îl aştepţi pe Robert să vină acasă. Lasă-ţi uşa deschisă. Când

vine, cheamă-l la tine şi spune-i că nu poţi să dormi.

— Nu-i place că citesc.

— Arunc-o sub pat când îl auzi venind. Ştiu că nu ţi se pare corect să tragi de el, Ivy, şi-ţi înţeleg ezitarea. Dar nu e nimic rău în a-ţi saluta soţul când vine acasă, dacă eşti trează.

— Poate, Emily, poate. Dar nu mi-ar ajunge o carte. Vine foarte târziu.

— Îţi dau cu plăcere câte cărţi vrei. Am luat-o de braţ şi am dus-o în bibliotecă. De ce ai insistat ca Davis să te conducă în salon?

— N-am intenţii rele. Îmi place cum e decorată camera şi voiam să-ţi fur nişte idei pentru casa mea.

— Mă temeam c-ai venit pregătită să scapi de mine, i-am spus în timp ce intram în bibliotecă. Ce s-a întâmplat aici?

Scrisorile pe care le aranjasem cu grijă pe birou nu mai erau aşa cum le lăsasem. Erau aşezate în două teancuri separate şi, când m-am uitat mai bine, am văzut că ultimele două scrisori ale lui Léonard dispăruseră.

19

Davis era sigur că n-a intrat nimeni pe uşa din faţă, iar eu eram convinsă că hoţul, care, după toate probabilităţile, era şi cel care îmi dăduse scrisorile, nu se afla în spatele acestui incident. Precis le-a luat cineva din casă. Fără nicio tragere de inimă, l-am rugat pe majordom să adune toţi servitorii, ca să pot vorbi cu fiecare. N-a recunoscut niciunul c-ar fi fost în bibliotecă şi nici nu s-a purtat vreunul în vreun fel care să dea de bănuit.

Era însă o servitoare a cărei absenţă de la aceste interviuri mi-a sărit imediat în ochi: Molly, care, după spusele menajerei, plecase să-şi viziteze sora.

— Ai probleme cu ea?

— E o fată foarte competentă, deşi am observat că e destul de retrasă.

Ceea ce nu era surprinzător, dată fiind experienţa ei cu domnul Berry. Am rugat-o pe doamna Ockley s-o trimită la mine când vine.

— Mă tot întreb în legătură cu ea, spuse Ivy, care rămăsese cu mine. Eşti absolut sigură că nu e prietenă cu domnul Berry?

— Bineînţeles că nu e! Gândeşte-te ce i-a făcut!

— Cred că ai dreptate. Dar nu găseşti că e foarte convenabil pentru el să aibă în casa ta o servitoare pe care o cunoaşte?

— Nici nu cred că ştie că e aici.

— Dacă aş fi în locul tău, eu aş cerceta.

M-am uitat din fotoliul de la fereastră cum se îndepărtează Ivy, ducând cu ea patru din cele mai interesante romane pe care le aveam. Speram să recâştige atenţia lui Robert şi mai speram că nu-i voi pierde

niciodată prietenia. Dar ştiam că, dacă e atrasă şi mai mult în lumea ducesei de Petherwick şi a celor de teapa ei, nu vom mai fi atât de apropiate. Ceea ce nu m-ar deranja atât de tare dacă i-ar aduce mulţumire prietenei mele. Deşi mă temeam că loialitatea faţă de soţul ei ar putea-o împinge în cele din urmă spre o viaţă cât se poate de anostă, ştiam că nu ar alege niciodată altă cale.

Aceste gânduri m-au făcut să mă bucur şi mai mult de drumul pe care mi-l alesesem. S-ar putea să fiu nevoită să păşesc cu grijă pentru a nu mă înstrăina de societate, dar nu trebuia să-mi fac niciodată griji că m-ar paşte monotonia. Dimpotrivă.

— Mi-e greu să cred că nu ştiaţi că are un fiu, i-am spus domnului Barber, pe care l-am găsit în atelier, muncind din greu la o altă sculptură.

— Nici n-am ştiut că David avea o amantă.

— Dar ştiaţi că le oferă sprijin financiar celor despre care credea că au nevoie?

— Da.

— A mai cumpărat case şi pentru altcineva?

— Nu ştiu.

— S-ar putea să mai găsesc copii de-ai lui zburdând prin Londra?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nu l-aţi cunoscut atât de bine pe cât credeaţi?

— Nu, nu cred că a lăsat nu ştiu câţi copii şi amante. Era un soţ devotat.

— Doar dacă folosiţi o altă definiţie pentru *devotat.*

— Nu trebuie să-i spuneţi lui Beatrice nimic despre asta. Ar fi distrusă.

— Sunteţi sigur că nu ştie deja?

— Bineînţeles că nu ştie! Mi-ar fi spus.

— Adevărat? E o problemă destul de intimă pentru a-i fi spusă prietenului soţului.

— Dacă l-ar fi suspectat pe David de infidelitate, ar fi insistat să-mi ceară informaţii.

— Nu s-ar fi gândit că-i rămâneţi loial lui?

— Suntem prieteni de peste douăzeci de ani. Ştie că n-aş minţi-o.

M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de el şi am atins blocul rece de marmură pe jumătate sculptat.

— Sunteţi prieten mai bun cu ea decât aţi fost cu el? Se uită în altă parte. Aţi fost îndrăgostit de ea?

— Acum mulţi ani, dar ştiam…

— A răspuns sentimentelor dumneavoastră?

— Venitul meu nu mi-ar permite să întreţin o soţie. În orice caz, nici nu ştiu de când nu mai nutresc pentru ea gânduri romantice. E mai bine că nu ne-am căsătorit; o femeie ca ea n-ar fi fost o bună soţie pentru un artist. N-aş fi făcut-o fericită. Avem interese şi temperamente prea diferite. În plus…

După cât de mult vorbea despre Beatrice, era clar. Încă o iubea.

— La cât timp după ce v-aţi despărţit s-a măritat cu domnul Francis?

— Nu ne-am certat niciodată. David a cerut-o în căsătorie şi ea s-a hotărât să accepte.

— Aţi încercat s-o opriţi?

— Cum aş fi putut? N-aş fi reuşit să-i ofer nici jumătate din ce-i oferea el.

Mă gândeam la lordul Pembroke, care se dăduse liniştit la o parte, uitându-se cum femeia pe care o iubea se pregăteşte să se mărite cu Charles Berry. Oare bărbaţii n-au aceeaşi capacitate de a iubi ca şi femeile? Cum pot reacţiona cu atâta indiferenţă când li se zădărnicesc pasiunile?

— Nu v-aţi gândit că poate ţinea mai mult la dumneavoastră decât la bani?

— Poate că aşa e. Dar realitatea e, lady Ashton, că n-aş fi putut-o întreţine aşa cum se cuvine. Oricât de romantică ar fi, ideea unei iubiri statornice nu poate învinge toate obstacolele.

— Cred că trageţi prea repede concluzii sumbre. Doar trăiţi confortabil.

— Ceea ce este acceptabil pentru un burlac e foarte

departe de ceea ce merită o soţie.

— Aşa că noi, femeile, trebuie să ne lipsim de dragoste pentru o casă şi un venit.

— Bărbatul este dator să aibă grijă ca femeia pe care o iubeşte să aibă cele de trebuinţă. Uneori, acest lucru presupune şi să te dai, cu delicateţe, la o parte.

— Oh, domnule Barber! Tare aş vrea ca bărbaţii să le lase pe femei să hotărască ce vor. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

De la atelier m-am dus direct la Richmond, gândindu-mă, pe drum, la Beatrice şi la soţul ei. Domnul Francis mă minţise în legătură cu personalitatea soţiei sale. Beatrice, care venise la mine acuzându-mă de aventură, se prezentase drept o soţie devotată. Amintindu-mi de comportamentul ei, care la început mi s-a părut deosebit de îndrăzneţ şi de direct, am început să mă întreb dacă n-a minţit şi ea. Soţul ei i-a cerut să-mi dea mie tabachera, ceea ce a făcut-o să creadă că nu i-a fost credincios. Probabil că durerea i-a întunecat capacitatea de a gândi raţional, dar, dacă n-ar fi suspectat deja că afecţiunea lui a luat alte căi, de ce ar fi ajuns imediat la o asemenea concluzie?

— Îmi pare rău că nu mi-ai vorbit despre sentimentele tale pentru domnul Barber. Tocmai am fost la atelierul lui. Ai fost îndrăgostită de el, i-am explicat eu în timp ce stăteam amândouă în grădină.

— Michael e cel mai loial prieten pe care l-am avut vreodată.

— Mai bun prieten decât soţul tău?

— Soţii fac parte dintr-o cu totul altă categorie. Doar ştii asta. Privea florile din faţa noastră. Întotdeauna vrei să-i aduci soţului alinare, nu suferinţă, chiar dacă preferi uneori să-ţi îngropi experienţele dureroase.

— Eu credeam că tu şi domnul Francis eraţi foarte apropiaţi, partenerii perfecţi.

— Pe cât de perfecţi pot fi soţul şi soţia.

— Şi domnul Barber era confidentul tău?

— În ultimii ani, da. Era întotdeauna gata să-mi asculte

toate temerile şi anxietăţile cu care nu voiam să-l împovărez pe David.

— Iartă-mă că sunt atât de directă, dar are acest lucru de-a face cu faptul că nu puteai avea copii?

— Ce altceva mi-ar fi putut provoca o asemenea durere? Vedeam dezamăgirea din ochii lui David. Voiam să jelesc, să plâng, să ţip din cauza acestei nedreptăţi, dar dac-aş fi făcut-o, aş fi părut şi mai neajutorată.

— Şi soţul tău avea un confident?

— Adică dacă avea o amantă? Nu.

— Când ai venit la mine, te-ai gândit că s-ar fi putut.

— Eram supărată. O urmăream cu privirea în timp ce vorbea. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de el. N-a fost corect din partea mea.

Tonul îi era măsurat, prea măsurat, şi asta m-a făcut să mă îndoiesc de veridicitatea spuselor ei.

— Îmi pare rău că am deschis subiectul. A fost urât din partea mea, i-am spus. Dar mă tem că îţi voi pune şi alte întrebări dificile. Situaţia ta financiară e mulţumitoare?

— Vai de mine! Nu ştiam că eşti un detectiv atât de competent!

A zâmbit, dar nu mi-a răspuns la întrebare.

— Mi-ai spus că soţul tău nu-şi mai putea permite să cumpere un obiect precum diamantul roz. Ce s-a întâmplat?

— David avea un oarecare capital care, împreună cu dota mea, ne-a permis să trăim fără să ne facem griji din cauza banilor. Anii au trecut şi, când ne-am dat seama că nu vom avea copii, a început să cheltuiască mai mult. Nu pentru noi, ci pentru cei pe care voia să-i ajute. Ca Michael, de exemplu. Dar mi-a lăsat destul. Nu am de ce să mă plâng.

20

— Am început să-mi fac un obicei, am spus eu când Hoskins m-a condus în biblioteca lui Colin. N-ar trebui să mă vizitezi tu pe mine?

— Te-aş vizita, dacă n-ai veni tu aici atât de des. Să îndrăznesc să cred că eşti irezistibil atrasă de biblioteca mea?

L-am privit. Era un pic ciufulit, fără haină, cu mânecile suflecate, dar grozav de atrăgător.

— Da, de bibliotecă, bineînţeles. Ceea ce-mi aminteşte să trebuie să mă uit prin mult lăudata ta colecţie de beletristică. Vreau să caut ceva senzaţional pentru Ivy.

— Nu prea m-am pus la punct cu aşa ceva. La ce te gândeşti? Ţie-ţi place cel mai mult Braddon, nu?

— O ador.

— Îţi plac cărţile în care soţii sunt aruncaţi în fântână.

— Ţi-ai dat seama!

— Şi Wilkie Collins? *Femeia în alb?* Ar putea să-i placă.

— Am şi uitat de asta. Eu nu cred c-o am. Am citit-o când stăteam încă în casa părintească.

— Mă mir că mama ta ţi-a permis aşa ceva, spuse el urcându-se pe o scară să ia cartea.

— Nu mi-a permis. Am împrumutat-o de la o cameristă.

— Poftim. Mi-o dădu. Ai ceva pentru mine?

— Da. I-am dat scrisoarea pe care o adusesem. Din păcate, Cécile nu are prea multe de raportat.

Colin se sprijini de biroul mare, acoperit cu piele, ca să poată citi. Când ajunse la sfârşit, râse încet.

— Nu-mi vine să cred c-am reuşit să ascund ceva de tine.

— Ce?

— Mai citeşte o dată. Mi-a dat înapoi scrisoarea, dar tot

n-am văzut nimic interesant.

— Sunt, bineînţeles, încântată că Cécile şi-a comandat o rochie nouă şi că Cezar e mai puternic decât Brutus. M-am încruntat. Nu mai spune că Odette tânjeşte după Davis. Sper să nu-i frângă inima.

— Asta-i tot ce vezi?

M-am aplecat şi eu, sprijinindu-mă de birou, atât de aproape, încât cotul meu îi atingea mâneca.

— Este cât se poate de evident că abia aştepţi să-mi spui ce mi-a scăpat, şi ştii că nu vreau să-ţi refuz nicio plăcere.

Inspiră adânc şi-şi încrucişa mâinile peste piept.

— Mă omori cu zile.

I-am întâlnit privirea, încercând din răsputeri să par nevinovăţia întruchipată. N-a mai vorbit niciunul dintre noi până când nu am scăpat scrisoarea din mână. S-a aplecat, a luat-o şi, sprijinindu-se de umărul meu, mi-a ţinut-o în faţă.

— Rochia cea nouă se referă la lovitura de stat plănuită. Ştie că s-a pornit complotul, dar nu are nicio idee despre dată. Referirea la căţei înseamnă că are câştig de cauză cu *monsieur* Garnier.

— Acum, că mi-ai spus, e foarte evident.

— Toate codurile sunt aşa, odată ce le decodezi.

— Nu-mi spune că şi Davis şi Odette reprezintă coduri. Aş fi foarte deprimată dacă ceea ce a scris în scrisoarea precedentă n-ar avea nicio legătură cu bietul meu majordom.

— Fii liniştită. Davis şi Odette nu intră în sistemul de coduri.

— Ce uşurare!

Eram încântată să-l ştiu atât de aproape de mine şi o clipă mi-am permis să nu mă gândesc la nimic, decât la căldura braţului său lipit de mine. Nu eram totuşi atât de transpusă, încât să trec cu vederea ceea ce tocmai îmi împărtăşise. Când mi-am dat seama de implicaţii, m-am simţit copleşită.

— Ce proastă sunt!

— Nu te judeca atât de aspru. Îţi înţeleg reţinerea faţă

de căsătorie.

— Eşti îngrozitor, i-am zâmbit eu. Vorbesc de corespondenţa dintre Maria-Antoaneta şi Leonard. Sigur că au folosit şi ei un cod.

— E posibil.

— Şi cum îmi dau seama?

— Dacă scrisorile sunt codate, probabil că au folosit o cheie simplă. Regina nu avea voie să ascundă nimic în celulă, aşa că trebuia să descifreze şi să scrie fără a folosi vreo cheie.

— Temnicerii citeau tot ce scria şi primea, deci nu putea fi atât de simplu sau de evident.

Colin traversă încăperea şi se îndreptă spre un al raft, unde începu să-şi plimbe degetele pe fiecare volum până când găsi cartea pe care o căuta. După ce o răsfoi, mi-o dădu, apoi căută mai departe.

— Asta s-ar putea să-ţi ajute atât timp cât nu-ţi distrage atenţia de la problema respectivă.

Îmi dădu apoi o a doua carte, în franceză, *Les secretes de nos pères: La cryptographie; ou l'Art d'écrire en chiffres.*

M-am uitat la amândouă în timp ce el deschidea un sertar al biroului.

— Asta-i o carte de căpătâi, deşi e mai degrabă pentru criptografie militară. Fleissner von Wostrowitz este un adevărat maestru şi e posibil ca citirea articolului să-ţi dea câteva idei. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, aş zice că scrisorile tale se bazează pe steganografie combinată cu criptografie.

— Nu mai înţeleg nimic. Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Criptografia înseamnă coduri. Dacă iei un document şi vezi o serie de numere şi de litere care par fără nicio noimă, îţi dai imediat seama că trebuie descifrate. Folosind steganografia, poţi trimite un mesaj ascuns fără ca acesta să pară codat.

— Aşa cum e scrisoarea de la Cécile?

— Într-un fel, da, deşi noi folosim mai ales un cod-jargon

de substituire a cuvintelor – *Brutus* în loc de *Garnier.* Sistemul nostru e ridicol de simplu. Dacă am folosi un cifru nul, de exemplu, ar fi mult mai dificil de spart. Într-un asemenea caz, citeşti, să zicem, doar a doua literă a fiecărui cuvânt dintr-un document pentru a descifra mesajul. Este o metodă elegantă – deosebit de simplă după ce cunoşti tehnica folosită – şi nici nu are nevoie de o cheie complicată. Iar pentru un ochi neştiutor pare o scrisoare obişnuită.

— Perfect pentru regina noastră aflată în temniţă, am spus eu cuprinsă de emoţie.

— Aşa cred. E greu să le descoperi sistemul, dar nu imposibil. Trebuie să cercetezi cu mare atenţie fiecare scrisoare. Îmi strânse mâna atât de tare, încât mă duru. Te invidiez pentru treaba asta.

— Nu mi-am imaginat niciodată că un gentleman ca tine are la îndemână cărţi pentru spargerea codurilor. Încep să suspectez că munca ta e mai fascinantă decât dai de înţeles.

— Poţi să crezi ce vrei. În prezent, sarcina mea este mai ales de a sta treaz toată noaptea şi a bea într-o companie care nu-mi face deloc plăcere.

— Şi de a-ţi da seama imediat dacă apare ceva important.

Zâmbi.

— Da, trebuie să am grijă să nu-mi sacrific niciuna dintre funcţiile cognitive.

— Cred că e foarte incitant să ştii că soarta imperiului se află în mâinile tale.

— Asta-i doar o exagerare romantică. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec aşteptând şi adunând mici informaţii care, dacă am noroc, se vor dovedi în cele din urmă folositoare.

— Vino la mine. Putem lucra împreună pe scrisori.

— Astă-seară trebuie să stau cu prietenul nostru, Berry.

— Bietul de tine, am suspinat. Dar merit şi eu puţină înţelegere, nu? Sunt obligată să mă întorc într-o casă goală şi să-mi mai petrec o seară singură.

— Nu eşti chiar singură. E imposibil să ai pic de intimitate în casele astea. În orice clipă poate intra un servitor. Ai fost vreodată absolut singură?

M-am gândit puţin.

— Nu, aşa nu. Dar tu?

— De câte ori lucrez pe continent, încerc să merg în Elveţia după ce termin. Închiriez o cabană în Alpi. Nici nu-ţi imaginezi liniştea, frumuseţea. Munţii sunt uluitori, dar cel mai mult îmi doresc singurătatea. Este absolut ameţitor să intri într-o casă şi să ştii că nu mai este acolo nimeni în afară de tine.

— Nici nu-mi pot imagina, i-am răspuns. Dar cine-ţi dă de mâncare? Nu-mi spune că-ţi găteşti singur, pentru că nu te cred.

— E un sat la trei kilometri. Cobor pe jos acolo şi îmi iau pâine, brânză şi ce mai pot duce.

— Ca la picnic?

— În mare, da.

— Şi faci ce-ţi place?

— Exact. Şi de obicei fac foarte puţin. Am un sentiment de eliberare. Nu trebuie să răspunzi la întrebări, nu respecţi eticheta, n-ai nicio obligaţie.

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult, am zâmbit eu.

— Şi mie mi-ar plăcea să te duc acolo. Dar crezi că ai suporta lipsa cameristei, a majordomului şi a bucătăresei?

— Da.

Întinse mâna de parcă ar fi vrut să mă mângâie pe faţă, dar se răzgândi şi îmi cuprinse talia cu braţul, trăgându-mă spre el. Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi am rămas aşa, fericiţi şi tăcuţi, până când a intrat majordomul.

— A venit domnul Berry, domnule.

— Condu-l în sala de biliard până ce termin eu aici.

Hoskins dădu din cap, făcu o plecăciune şi plecă.

— Nu-mi pot imagina ce vrea Berry. Colin îşi scoase ceasul din buzunarul vestei. Trebuia să ne întâlnim la cină, peste două ore. Mai bine mă duc să văd.

— Eşti mult prea ciufulit pentru a apărea aşa în public, i-am spus în timp ce-şi întindea mânecile. Deşi îţi

mărturisesc că eşti foarte atrăgător.

— După ce ne căsătorim, o să mă vezi aşa mult mai des. Gândeşte-te, Emily. Ai putea să te cuibăreşti în bibliotecă şi să ai toate cărţile astea la dispoziţia ta…

— Dar tot ale tale sunt, Colin. Vreau să le am şi eu pe ale mele.

Hoskins ne întrerupse din nou.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Domnul Berry insistă să vă vadă imediat.

Colin aşteptă să plece majordomul, apoi se întoarse spre mine.

— Averea te poate constrânge mai mult decât crezi. Dar te înţeleg. Să ştii, draga mea, că dacă te măriţi cu mine, tot ceea ce-i al meu va fi şi al tău.

Suna foarte frumos, dar nu era în întregime adevărat. Dacă murea înaintea mea, m-aş fi aflat din nou la mila unui moştenitor.

— Văd că ţi-ai pus mintea la contribuţie. Adu-ţi aminte ce zice Austen: Să sperăm în lucruri mai bune. Şi să ne gândim că s-ar putea să-ţi supravieţuiesc.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Ai căutat în literatură citate menite a linişti conştiinţa unei doamne care se gândeşte la cererea în căsătorie a unui gentleman apt să-i aducă şi un domeniu? Dacă-i aşa, *Mândrie şi prejudecată* nu te prea ajută.

— Nu văd de ce nu. Se termină foarte bine.

— Pentru că tot vorbim de căsătorie, vreau să te întreb ceva. Mai multă lume mi-a sugerat că toate problemele mele legate de societate vor dispărea dacă mă mărit cu Jeremy. Eşti de acord?

— Aşa cred, dar scenariul e ridicol.

— Bine, dar pe moment nu te gândi la asta. Mă interesează doar ipotetic. Dacă aş veni la tine şi ţi-aş spune că am fost convinsă să-l accept de dragul reputaţiei mele, ce mi-ai spune? Te-ai da la o parte?

Îşi înclină uşor capul şi mă privi.

— Absolut deloc. Te-aş sălta pe umeri şi te-aş duce la Gretna Green.

Nu m-am putut abţine. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Eşti un scump.

Zâmbi, iar când îmi sărută mâna, ochii îi jucau în cap.

— O să trec în curând pe la tine să văd cum îţi merge cu spargerea codurilor.

21

Spargerea de coduri se dovedi o muncă înfiorătoare şi frustrantă. Cărţile şi articolele de la Colin erau nişte studii fascinante, dar nu am găsit în ele nimic care să mă lumineze în privinţa scrisorilor împrăştiate pe birou. Am fost obligată totuşi să las treaba la o parte, pentru că se apropia ora ceaiului cu regina. M-am îmbrăcat cu grijă, alegându-mi rochia concepută special pentru mine de domnul Worth după ce i-am dat un eşantion de mătase bleu pe care mi-l tăiase Cécile dintr-o draperie când am vizitat-o prima dată la Paris. Meg, care m-a asistat, nici n-a încercat să-şi ascundă bucuria. Mi-a strâns corsetul cu atâta entuziasm, încât abia mai puteam respira, şi m-a coafat fără să ţină deloc seama de violenţa cu care acele de păr îmi înţepau scalpul.

Dar rezultatul a fost pe măsura suferinţei. Nu puteam respira, dar strânsoarea mă făcea să am poziţia perfectă, iar părul era fără cusur. Nici chiar un monarh nu se putea lega de înfăţişarea mea. Meg se trase înapoi să-şi admire opera, dând din cap, cu palmele înfipte în şold.

— Oh, doamnă, sunteţi încântătoare! Mama dumneavoastră o să fie tare mândră. Nici nu-mi pot imagina cum e să iei ceaiul cu Maiestatea Sa.

— O să încerc să fur o prăjiturică pentru tine.

— Să nu faceţi asta, spuse ea cu voce coborâtă şi cu ochii mari. Dar îmi povestiţi cum e? Credeţi c-o să-l vedeţi şi pe prinţul George?

— Nu prea cred, Meg. Nici nu ştiu dacă prinţul e la Windsor.

— Cred că e foarte chipeş. Aşa cum ar trebui să fie un prinţ.

Părea aşa de înflăcărată, încât n-am rezistat să nu-i dau un subiect de visare. M-am aplecat spre ea şi i-am şoptit conspirativ:

— Să ştii că am dansat cu el. E un gentleman foarte curtenitor şi chiar mai frumos decât în fotografiile pe care le vezi prin ziare.

— Molly îl cunoaşte pe gentlemanul care o să fie regele Franţei. Mi-a povestit despre el.

— Da? Şi ce ţi-a spus?

— Păi, nu e ca prinţul George, dar pare destul de prietenos. Oamenii cu adevărat mari ştiu cum să se poarte şi cu cei de rând, eu întotdeauna aşa am zis.

Eram uluită că, după ce vorbisem eu cu Molly despre Charles Berry, Meg putea trage altă concluzie decât că e complet mojic. Poate că Molly nu voia să intre în detalii privind necazurile ei, dar nici nu avea cum să prezinte, deliberat, în culori favorabile, un bărbat care i-a făcut rău. Oricum, pe moment, nu aveam timp pentru aşa ceva; sosise mama.

Până când am plecat din Berkeley Square am vorbit foarte puţin, dar vedeam că e mulţumită de felul în care arăt. Venise să mă ia într-o trăsură deschisă şi îi spusese vizitiului să meargă încet pe drumul spre gara Paddington, pentru ca toţi cei care trec să ne vadă şi să ne identifice imediat. Foarte multe cunoştinţe au rămas surprinse văzându-ne împreună. Mama le-a acordat acestora cel mai rece zâmbet al ei şi a vorbit cu mine tot drumul. După ce ne-am urcat însă în tren, am rămas tăcute.

O mai văzusem pe regină de multe ori, dar de obicei la evenimente oficiale: la petreceri în grădina regală şi la prezentarea mea la Curte. Astăzi, pe măsură ce ne apropiam de palat, mi-am amintit de ultima oară în care m-am aflat în prezenţa Maiestăţii Sale, la Jubileul de Aur, când am admirat, împreună cu Ivy, focurile de artificii din grădina palatului Buckingham. Niciuna dintre noi nu era încă logodită, iar ea flirtase fără ruşine cu un membru foarte arătos al corpului diplomatic. Exploziile de lumină umpleau cerul de culori care scăldau mulţimea, dispărând

apoi şi lăsându-ne în întuneric. Într-unul din aceste intervale întunecoase, gentlemanul care era lângă mine mi-a luat mâna într-a lui. S-a întâmplat atât de repede, încât m-am îndoit că era adevărat, dar în cele din urmă, când ne-a inundat din nou lumina, am reuşit să zăresc faţa lui Philip şi zâmbetul întrebător din ochii lui.

— Sunt convinsă că nu e nevoie să-ţi mai spun să nu menţionezi deloc excentricităţile tale când vom fi cu Maiestatea Sa, mi se adresă mama, aducându-mă înapoi, în prezent.

Înainte de a mă naşte eu, fusese una dintre doamnele de onoare ale reginei şi de atunci se aflau în relaţii de prietenie. Doar datorită acestui lucru reuşise să aranjeze întâlnirea de azi. Mă îndoiam foarte mult că regina Victoria avea obiceiul să invite la ceai doamne pentru a le reface reputaţia.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ceea ce faci, mamă. Nu te îngrijora. O să fiu amabilitatea întruchipată.

Un servitor ne-a condus într-un salon mare din apartamentele private ale reginei, unde ne-a întâmpinat lady Antrim, una dintre doamnele de onoare.

— Catherine, draga mea, îmi pare foarte bine că te văd. Şi pe tine, Emily. Arăţi foarte bine.

S-a deschis o uşă şi scaunul cu rotile al reginei a fost împins în cameră. Am fost uimită, ca de fiecare dată când o vedeam, că o persoană aşa de micuţă poate fi atât de impunătoare. Ne-am salutat şi am schimbat formalităţile de rigoare, apoi ne-am aşezat la masa de ceai încărcată.

— Suporţi destul de bine pierderea soţului, lady Ashton, spuse regina, acceptând de la un lacheu o farfurie plină cu sandviciuri mititele.

— Da, Maiestatea Voastră. Fac tot ce pot.

N-ar fi trebuit oare s-o ascult pe mama şi să-mi pun o rochie într-o culoare mai neutră?

— Durerea unei văduve nu dispare niciodată.

— Da, aşa e.

— Dar mama nu te-a adus aici pentru consolare, deşi soţul dumitale a fost un om extraordinar. Mi-a spus că ai

căzut victimă unor zvonuri dintre cele mai perfide.

— Da, Maiestate.

— Nu-ţi pun la îndoială virtutea. Mama dumitale n-ar fi crescut o fată cu moralitate îndoielnică. Dar e foarte important să-ţi păzeşti reputaţia ca pe cea mai de preţ comoară.

— Vă asigur, Maiestate, că aşa procedez. Nu am făcut nimic pentru a isca asemenea zvonuri.

Mama s-a albit puţin la faţă.

— Nici n-ai fi aici, lady Ashton, dacă aş avea vreun motiv să mă îndoiesc de dumneata. Ca regină, am fost de mai multe ori ţinta diverselor bârfe. Sper ca întâlnirea cu mine să le potolească.

— Vă mulţumesc, Maiestate. Vă sunt profund recunoscătoare.

Mi-am dat seama de îndată că se referea la poveştile de scandal care au circulat despre relaţia ei cu domnul Brown, scoţianul. Unii au mers până acolo încât au susţinut că s-au şi căsătorit în secret. Mama m-a asigurat că e o prostie, dar eu m-am întrebat mereu care erau adevăratele sentimente ale reginei. O femeie în poziţia ei e foarte singură; şi cine altcineva, dacă nu un soţ, i-ar putea ţine tovărăşie?

Fără să-mi mai spună altceva, şi-a îndreptat atenţia spre mama.

— Şi acum, Catherine, te-ai mai gândit la potenţiale mirese pentru Eddy? Nu mai pot tolera să rămână atât timp necăsătorit.

Fiul cel mai mare al prinţului de Wales, prinţul Eddy, era implicat într-o mulţime de scandaluri şi suferea întotdeauna în comparaţiile făcute cu fratele său, prinţul George. Aşa că nu surprindea pe nimeni că regina voia să-şi ştie nepotul căsătorit.

— Dintre toate numele despre care am discutat, cel mai mult mă gândesc la prinţesa May. Este o fată cu judecată, bine educată şi cu un puternic simţ al datoriei.

— Şi e foarte drăguţă, interveni lady Antrim.

— Şi ce preocupări are? am întrebat. N-o cunosc prea

bine.

— Ce preocupări? întrebă uimită lady Antrim. Eram gata să întreb dacă preocupările domnişoarei erau compatibile cu cele al prinţului, dar m-am oprit la timp. Adică, n-am mai spus nimic. Dar mă tot întrebam cum s-ar simţi biata fată dacă prinţul i-ar fi băgat pe gât.

— După cum spuneam, răspunse mama, e o fată cu multă judecată. Fără prostii şi idei romantice.

— O s-o invit la Balmoral, la toamnă, spuse regina. Îţi apreciez întotdeauna eforturile în această direcţie.

Cred că n-am văzut-o niciodată pe mama atât de încântată. Dar, de fapt, cred că nici n-am văzut-o vreodată, cu adevărat, în elementul ei. Aici, măiestria ei de peţitoare era apreciată, pe când mie mi se părea un adevărat blestem. Îmi părea bine că avea prietene care-i apreciau talentul.

— Bainbridge este un bărbat decent, spuse regina. S-ar potrivi foarte bine cu fiica ta.

Am stat liniştită, sperând să-mi ţin şi gura.

— S-ar putea. Deşi averea lui Hargreaves e mai mare.

— El este de nepreţuit pentru palat, adăugă regina.

— Şi e atât de frumos! exclamă lady Antrim.

— Din cauza muncii, soţia lui va trebui să-şi petreacă mult timp singură, fu de părere regina.

— Dacă nu vrea să călătorească împreună cu el, am intervenit eu.

— O idee romantică, dar nu prea potrivită, copilă. E mai bine ca femeile să stea departe de treburile politice. Bineînţeles că există momente în care nu le putem evita cu desăvârşire, dar e un lucru dezagreabil, care nu e pentru noi.

Ce-aş mai fi vrut să-i arăt cât e de ipocrită! Cum putea ea, regină şi împărătească, să spună aşa ceva? Eram fericită că, din cauza corsetului, nu puteam suspina. Mama îngheţase şi se uita la mine. I-am zâmbit.

— Nu cred c-am mai mâncat asemenea castraveţi, Maiestate, am spus eu luând încă un sandvici de pe o farfurie de argint. Sunt din grădina dumneavoastră?

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse ea. Eşti foarte diplomată. Poate că te potriveşti totuşi cu Hargreaves.

— Vă mulţumesc, Maiestate.

— Sper că te vei hotărî în curând. Eu nu te mai invit încă o dată la ceai ca să te salvez. Nu uita că noi, femeile, avem nevoie de protecţie masculină, şi asta îţi trebuie şi dumitale.

Înainte de a pleca, am luat o prăjiturică de pe masă şi, atentă să nu fiu văzută, am înfăşurat-o în batistă şi am ascuns-o în punguţă. Meg se va bucura şi ea de trataţia de la palat.

Invitaţiile au început să curgă aproape din clipa în care am plecat de la Windsor. Reputaţia nu-mi fusese însă restabilită pe deplin; mamele tinerelor influenţabile mă considerau încă periculoasă, iar marile doamne din societate nu aveau de gând să *mă placă* imediat, dar niciuna n-a mai îndrăznit să mă excludă de pe lista de invitaţi atât timp cât mă susţinea regina întregii Britanii. Iar propria-mi mamă mă manipulase cu o dexteritate mentală genială. Îi eram profund îndatorată pentru sprijin, dar, ca urmare, însăşi regina îmi poruncise să mă mărit. Mama era cu adevărat strălucită.

Eram nerăbdătoare să mă întorc la scrisorile din birou, dar simţeam că-i datorez ceva pentru că-mi venise în ajutor. În săptămâna care a urmat, am interpretat perfect rolul de doamnă din înalta societate, mutându-mă din parc la dejun, apoi la ceai, şi înapoi în parc, la petreceri în grădină, la cină, la Operă, la bal după bal şi după alt bal. Era istovitor, dar exista şi o parte veselă. Inima îmi bătea mai repede doar la gândul că voi dansa cu Colin şi m-am bucurat din plin de câte ori am valsat împreună.

În ultima zi a acestui vârtej, am luat cina la lady Elinor, dar, în loc să mă duc apoi la un bal sau la o petrecere, am plecat acasă şi am preferat să merg pe jos, pentru că era o seară frumoasă. Colin m-a însoţit şi mi-am amintit de o noapte la Paris, când ne-am plimbat de-a lungul Senei, înainte ca faţa lui atât de dragă mie acum să-mi fie prea

familiară. Am traversat parcul şi am ieşit în Berkeley Square. Chiar în clipa în care am pus piciorul în stradă, a apărut ca din senin o trăsură închisă, cu caii în galop, care s-a îndreptat exact spre noi, pe lângă marginea trotuarului. Colin m-a tras înapoi, iar eu mi-am pierdut echilibrul şi am căzut, lovindu-mă de pavaj. S-a aplecat spre mine să vadă dacă nu sunt rănită.

— Fugi! Vezi cine e! i-am strigat nevrând să piardă niciun moment.

Bineînţeles că nu avea cum să ajungă din urmă caii, dar a încercat. Între timp, eu m-am ridicat în picioare şi am fost preluată de Davis, care nici n-a încercat să-şi ascundă expresia îngrozită.

— Doamnă! Trebuie să vă aşezaţi imediat.

L-am suspectat dintotdeauna pe Davis că are puteri supranaturale. Viteza cu care m-a aşezat în bibliotecă, mi-a oferit brandy şi le-a poruncit lacheilor să asigure paza casei era, fără îndoială, ceva ieşit din comun. Când s-a întors Colin, majordomul se ocupa de o julitură destul de urâtă pe care o aveam pe obraz. S-a tras imediat la o parte şi i-a dat lui şervetul cu care mă curăţa, iar Colin a îngenuncheat lângă mine, cu o expresie cât se poate de calmă.

— Trăsura nu avea niciun fel de însemne, îmi spuse el, ducând la bun sfârşit ceea ce începuse Davis. Mai ai şi alte răni?

— Nu cred.

Luă un bandaj din mâna întinsă a lui Davis.

— Ţine-ţi ăsta pe obraz până se opreşte sângerarea. Îmi pare rău că te-am tras atât de tare.

— Prefer să am o zgârietură decât să fi fost călcată în picioare de cai, i-am răspuns şi am golit paharul cu brandy, nefiind dispusă să recunosc cât eram de tulburată.

Davis a plecat ca să-i supravegheze pe servitori şi de îndată ce am rămas singuri, Colin m-a luat în braţe, lipindu-mi obrazul rănit de pieptul său. Am început să plâng, iar lacrimile mă usturau. N-a spus nimic până când nu mi s-a potolit respiraţia, iar când a început să vorbească

era calm şi serios.

— Trebuie să fie ceva foarte important în acele scrisori, Emily. Este imperativ să le descifrezi cât mai repede şi sunt dispus să te ajut. Mai ştii ceva despre celelalte două care ţi-au fost furate de pe birou?

— Nu, am recunoscut eu şi ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi.

— Să nu crezi că sunt distant, dar nu te poţi lăsa pradă emoţiilor acum. Eşti în pericol şi singurul mod de a scăpa este să afli cine se simte ameninţat de acţiunile tale. Am deschis gura să-i răspund, dar m-a oprit. Şi nu-mi spune că e Charles Berry. Nu fără dovezi, Emily.

— Dar m-a ameninţat, Colin.

— Ştiu. Eşti unul dintre subiectele lui preferate de conversaţie, după Versailles, bineînţeles. Ceea ce vrea de la tine nu e deloc onorabil, dar asta înseamnă… îşi drese glasul. E suficient să-ţi spun că, dacă dă cu trăsura peste tine, i se năruie toate speranţele.

— Dar l-am respins.

— E convins că va reuşi să te supună voinţei lui după ce ajunge rege. Are o capacitate imensă de autoamăgire.

— Şi îţi spune toate astea deşi îţi cunoaşte ataşamentul faţă de mine?

— Din principiu, nu las emoţiile să-mi influenţeze munca.

— Adică îl laşi să creadă că nu eşti îndrăgostit de mine?

— Îl las să creadă ce vrea.

— Nu prea-mi place asta.

— Iartă-mă, dar n-am de gând să-mi dezvălui sentimentele în faţa unui asemenea om.

— Dar ştie toată lumea… M-am oprit.

— Ceea ce acceptă societatea ca pe un adevăr dat nu corespunde întotdeauna informaţiilor care circulă printre domni.

— E îngrozitor!

— Nu mai mult decât doamnele care, atunci când văd un domn cu amanta, se supără dacă sunt băgate în seamă.

— Un alt obicei reprobabil. Dacă l-aş vedea pe Robert cu amanta, eu nu m-aş preface că nu-l cunosc.

— Robert Brandon are o amantă?

— Nu are? l-am întrebat eu nevinovată.

— Nu încerca să mă tragi de limbă, Emily. Îşi turnă whisky. Unde sunt scrisorile?

Le-am scos din seif, unde le ţineam de la furt, şi le-am împrăştiat pe birou.

— Când mă uit la ele, am senzaţia că îmi scapă ceva evident, i-am spus.

— Asta înseamnă spargerea codului, draga mea. Vrei să rămân şi să te ajut?

— Nu, mă descurc eu. Ştiu c-o să reuşesc.

— Atunci, dacă n-ai nicio obiecţie, aş vrea să vorbesc cu servitorii tăi. Trebuie să ştie cineva cine a intrat în bibliotecă atunci când au fost furate scrisorile. Poate că preferă să discute cu mine, decât cu Davis.

Bineînţeles că l-am lăsat, mulţumită că mie îmi revenea sarcina cea mai interesantă. După ce a ieşit din cameră, am luat prima pereche de scrisori şi am început să caut cuvintele care se repetau în amândouă. Nimic. Am scris prima literă a fiecărui cuvânt şi n-am obţinut nimic. Nici nu era de mirare: ar fi fost prea evident. Nici a doua pereche de scrisori nu mi-a oferit nimic. Singurul lucru care mi s-a părut oarecum important era faptul că niciunul dintre cei doi corespondenţi nu părea să se refere la precedenta scrisoare primită. Acest lucru m-a frapat, pentru că este nefiresc într-o corespondenţă obişnuită.

Colin s-a întors după mai bine de o oră.

— Ai servitori foarte devotaţi.

— Bineînţeles, i-am răspuns zâmbind.

— Dar câţiva mi-au stârnit suspiciuni. Ai un ajutor de grădinar cu o mulţime de datorii şi o servitoare căreia îi place Charles Berry mai mult decât ar trebui.

— Molly!

— Mi-ai povestit cum ai angajat-o, dar e încă în legătură cu acest om.

— Cum e posibil?

— S-ar putea să nu fie decât o coincidenţă, dar mi-a spus că s-a întâlnit cu el întâmplător de mai multe ori după ce a

început să lucreze la tine.

— Crezi că mă spionează?

— Nu ştiu, dar n-o voi scăpa din ochi.

— Şi ajutorul de grădinar?

— Nu e rău, dar e cartofor.

— Ce datorii are?

— Destul de mari pentru a nu fi tentat să mai câştige nişte bani.

— Dar el nu are acces în casă, ca Molly.

— Aşa e. Mai este încă o fată, Lizzie, care e nouă. Ai probleme cu ea?

— Nu e prea harnică, dar nici nu pot spune că am probleme. Ţi se pare suspectă?

— Nu neapărat, dar cred că e mai înţelept să fii atentă la cei care au intrat de atât de puţin timp în serviciul tău. Stătea în picioare în spatele scaunului meu. Ai avut noroc cu scrisorile?

— Mă apropii.

— Nu mă miră. M-am uitat în sus, spre el. Mi-a trasat cu degetul conturul rănii de pe obraz. Nu-i mai dau voie să te rănească, Emily, indiferent cine e.

Cât de uşor ar fi fost să mă arunc la pieptul lui în clipa aceea, să-l rog să descifreze codul, să găsească hoţul, să mă apere de pericol. Am rezistat însă şi mi-am dat seama că nu fac asta pentru a-mi oferi mie satisfacţie, ci pentru ca el să nu-şi schimbe părerea despre mine. Mi-ar fi oferit protecţie, dar ştiam că nici el nu vrea alături o tovarăşă de viaţă neajutorată, la fel cum nu voiam nici eu.

22

— Nu merge, Emily. Ivy îmi dădu înapoi cărţile pe care i le împrumutasem. Am încercat patru nopţi la rând şi Robert mi-a spus să-i cer doctorului ceva de dormit.

— N-a stat cu tine?

— A stat pe marginea patului până când am adormit.

— Oh, Doamne!

— Nu ştiu ce să fac.

— Ce i-ai spus mai exact?

— Am făcut ce mi-ai recomandat tu. Am lăsat uşa deschisă şi, când a venit, l-am strigat. A fost îngrijorat că eram trează şi i-am spus că, deşi sunt îngrozitor de obosită, nu pot dormi.

— Poate că te-a crezut. Şi nu te puteai aştepta să… să… ştii tu… Credea că vrei să te odihneşti. Data viitoare uită-te la el cu dragoste în timp ce-i vorbeşti, fă-l să înţeleagă că n-ai de gând să dormi, că vrei… compania lui.

— Fii serioasă, Emily.

— Sunt foarte serioasă. Colin mi-a dat asta pentru tine. Am pus pe masă, lângă ea, *Femeia în alb.* Ţi-o recomandă.

— Nu ştiu cât mai suport. Sunt istovită.

— Sunt sigură că Robert vrea să fie delicat cu tine.

— Ar trebui să ştie că delicateţea asta nu-i va asigura un moştenitor.

— Ivy, sunt şocată.

— N-ar trebui să fii! Ai fost măritată.

— Nu sunt şocată în acest fel. Sunt şocată că te aud vorbind aşa. Aş fi vrut s-o întreb dacă nu bănuieşte că soţul ei ar avea o amantă, dar nu voiam să-i mai dau încă un motiv de îngrijorare. Păreţi foarte fericiţi când vă văd la petreceri.

— Atunci când e nevoie, e plin de atenţii.

— Vrei să mă ajuţi la investigaţia pe care o fac?

— Cum?

I-am arătat scrisorile şi i-am explicat principiile generale ale steganografiei. Timp de o oră ne-am ocupat de ele, dar n-am găsit nimic.

— Am o idee, Emily, spuse ea. Probabil că e o prostie…

— Nu, spune-mi.

— Te-ai detaşat puţin de ele? Le-ai privit de la distanţă? Mă gândesc la picturile impresioniştilor care, privite de aproape, arată cu totul altfel; nici nu-ţi dai seama ce reprezintă. Bine, sigur că nu poţi citi literele de la depărtare, dar…

— Ivy, eşti grozavă. Îndepărtându-mă cu un pas de birou, am cuprins cu privirea mai mult de o singură scrisoare şi, dacă e posibil să te simţi iluminat instantaneu, aşa am fost eu în acel moment.

— Am fost o proastă. Nu se vede nimic, spuse Ivy înainte de a apuca eu să zic ceva.

— Nu! Ivy, nu vezi? Bineînţeles că nu. Tu n-ai citit scrisorile de o mie de ori aşa cum am făcut eu. Uită-te… uită-te la numere.

— La numere?

— În fiecare este scris un număr, cu litere. *Il y a dix ans que j'ai lui parlé.* Zece. *J'ai quatre livres.* Patru.

— Da, da, văd.

— Am luat o bucată albă de hârtie. Asta trebuie să fie cheia.

Toată după-amiaza ne-am jucat cu numerele, dar tot nu i-am dat de capăt. Ştiam însă că suntem pe drumul cel bun. În cele din urmă, vom face o permutare care să ne dezvăluie şi altceva decât un şir de litere puse la întâmplare.

— Ai descoperit cine ţi le-a dat? m-a întrebat Ivy.

— Presupun că cel care a furat lucrurile Mariei-Antoaneta. Nu-mi imaginez cine altcineva.

— Şi n-ai idee cine e?

— Nu. Din păcate, nu.

I-am povestit despre ideile pe care le aveam pentru a-l face să iasă la lumină.

— Se pare că nu este omul pe care să-l scoţi la lumină iritându-l. Şi dacă l-ai momi?

— Ivy, mă uimeşti! Mai spune-mi.

— Dacă ai avea ceva care i-a aparţinut reginei Franţei?

— Nu ştiu cum ar mai reuşi să intre în casă. E prea bine păzită.

— Dar a mea nu este. Şi soţul meu e foarte rar acasă. Ai putea veni să stai cu mine ca să-mi ţii de urât.

— Robert nu m-ar lăsa să vin în casă cu un obiect ce ar putea atrage un hoţ la uşa lui.

— Cred că ai dreptate.

Ştiam că nu e bine să-i sugerez că Robert nu trebuie să ştie de planul nostru.

— Ce-ar fi să jucăm puţin teatru? Să zicem că aş avea un colier de-al Mariei-Antoaneta, despre care să spun peste tot că nu mi-e frică să-l port. Ar putea să mi-l ia la un bal. La balul dat de tine.

— Asta pare şi mai periculos decât dacă l-am atrage în casă. Nu-mi place să te ştiu purtându-l când va veni să-l ia.

— S-ar putea totuşi să meargă, şi nu cred că-mi va face rău. Cum ar putea într-o sală de bal plină de lume?

— Ar fi cu totul altceva decât obişnuitul lui *modus operandi.* El întotdeauna intră pe furiş în case. Şi, oricum, nu ai niciun obiect a cărui provenienţă să-l atragă.

— Nu, dar aş putea cumpăra ceva. Sau să spun c-am cumpărat. Cécile pretinde că pietrele din celebrul colier de diamante există încă. Aş putea să aflu cine le deţine.

— Şi să convingi proprietara să se despartă de ele?

— Cred că oricine are obiecte de-ale Mariei-Antoaneta se gândeşte acum la ele ca la o pacoste.

— Doar londonezii. Şi de unde ştii că diamantele sunt aici?

— Poate că ai dreptate. Aş putea face o copie şi aş ruga-o pe proprietara adevăratului colier să spună că mi l-a vândut.

— Ce i-ai spune acestui om dacă l-ai vedea?

— Nu ştiu. Aş vrea să aflu de ce e atât de fixat pe Maria-Antoaneta.

— Eşti absolut sigură că niciunul dintre obiectele pe care le-a furat nu a fost dat spre vânzare pe piaţa neagră?

— E greu de apreciat aşa ceva, dar, după câte ştiu eu, nu.

— Sau că nu i l-a dat lui Charles Berry? Cine altcineva dacă nu moştenitorul Casei de Bourbon ar fi atât de interesat?

— O observaţie excelentă, şi nu trebuie să uităm de lista pe care am găsit-o la Savoy. Aş vrea să ştiu mai multe despre dovezile pe care domnul Berry îşi bazează pretenţiile. Nu e primul care s-a declarat descendentul direct al lui Ludovic al XVI-lea şi al Mariei-Antoaneta. Se pare că pe la începutul secolului au mai existat patruzeci de pretendenţi care s-au luptat pentru drepturile princiare.

— Crezi că Delfinul a scăpat?

— Sunt multe poveşti care spun că da. Se pare că una dintre femeile care au avut grijă de copil la început, când a fost închis, l-a îndrăgit foarte tare. Stătuse în casa ei înainte de a fi mutat la închisoare. Se spune că l-a scos pe furiş din temniţă, într-un coş.

— Dar în închisoare a murit un copil, spuse Ivy.

— Da, dar poate că era altcineva. Doctorul Desault, care l-a îngrijit pe băiat când s-a îmbolnăvit, a murit şi el în împrejurări misterioase imediat după ce a intrat în închisoare. Mai îngrijise copilul şi cu câteva luni înainte şi l-ar fi recunoscut, fără îndoială. După doar o săptămână a fost anunţată moartea lui Ludovic-Carol.

— Domnul Berry are sprijinul familiei Bourbon. Sunt convinsă că ei îi cred povestea.

— Da, dar gândeşte-te puţin, Ivy. Întreaga familie Bourbon aşteaptă ca situaţia lor să se schimbe în bine dacă în Franţa va fi reinstaurată monarhia. Poate că nici n-a fost prea greu să se lase convinşi să-l accepte pe Berry.

— Aş fi mai înclinată să fiu de acord cu tine dacă Charles Berry ar fi genul de om capabil să determine Franţa să îmbrăţişeze monarhia. Dar n-o să cred niciodată că

Bourbonii vor fi extaziaţi când vor vedea că moştenitorul Delfinului lor e un asemenea… în sfârşit…

— În afară de asta, sunt convinsă că nu ştim o mulţime de lucruri despre domnul Berry. Nu trebuie să facem greşeala de a-l subestima, Ivy. Probabil că în viitorul apropiat se aşteaptă la câştiguri uriaşe şi, la asemenea aspiraţii, există şi riscul de eşec.

— Dar ce contează, dacă nu ajunge rege? Face un mariaj excelent şi câştigă bunăvoinţa societăţii. Nu văd ce ar avea de pierdut.

— Recunosc că, logic, ai dreptate, deşi nu-mi face plăcere, am suspinat eu. Şi Colin are dreptate. Sunt prea înclinată să cred că domnul Berry se face vinovat de ceva.

— Se face vinovat de a fi un om plicticos, arogant şi lipsit de maniere. Nu-i destul?

— Poate c-ar trebui să fie.

— Sunt de-a dreptul încântată că problemele dumitale sociale par să se fi risipit, îmi spuse lady Elinor în timp ce ne plimbam prin Hyde Park. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că am şi un oarecare interes în această direcţie.

— Adică?

— Isabelle este foarte agitată din cauza nunţii şi m-am gândit c-ai putea s-o mai linişteşti. Iartă-mă, dar m-am temut s-o las să petreacă prea mult timp cu dumneata când… Închise ochii şi suspină. N-am dat deloc crezare zvonurilor, dar ştii cât sunt oamenii de îngrozitori când e vorba de asemenea de lucruri, iar reputaţia lui Isabelle trebuie să rămână fără pată.

— Nu-i nevoie să vă cereţi scuze. Aţi fost una dintre puţinele persoane care nu mi-a întors spatele. Şi, chiar dacă sunt inclusă din nou pe listele de invitaţi, să nu credeţi că, în particular, nu se vorbeşte încă despre mine.

— Este cumplit, dar oamenii au memoria scurtă. Într-o lună vor avea cu totul alt subiect de discuţie.

— Am auzit o mulţime de lucruri despre domnul Berry. Din câte îmi dau seama, se pare că există şanse ca monarhia să revină în Franţa.

— Oh, Emily, ce bine ar fi să fie aşa, dar mă tem că nu trebuie să ne facem speranţe atât de mari.

— Când e nunta?

— Totul va fi gata până la sfârşitul lunii.

— Aşa de repede?

Şi-a ridicat capul spre mine şi mi-a vorbit cu blândeţe.

— Dacă evenimentele politice la care te referi vor avea loc, e mai bine ca nunta să se facă înainte de asta. În fond, Isabelle nu provine dintr-o familie regală.

Lady Elinor era foarte înţeleaptă. Nu aveam nicio îndoială că domnul Berry, în cazul în care ar deveni rege înainte de nuntă, ar da-o pe Isabelle la o parte şi şi-ar lua o mireasă de sânge regal, cu o avere mult mai impresionantă. După părerea mea însă, acesta ar fi fost un lucru bun pentru Isabelle. Îmi plăcea fata şi n-aş fi vrut deloc s-o văd măritată cu un bărbat indezirabil.

— Şi Isabelle e de acord să se mărite aşa de repede?

— E o fată bună, deşi este evident îngrozită. Ştiu că aşa e cel mai bine pentru ea, dar nu-mi place deloc s-o văd atât de neliniştită. Vrei, te rog, să vorbeşti cu ea? Bineînţeles că am încercat şi eu, dar câteodată accepţi mai uşor astfel de lucruri de la o prietenă decât de la mamă. Ţi-aş fi recunoscătoare. Nu vreau s-o văd roasă de griji.

— Isabelle e norocoasă. Pe cele mai multe mame nu le preocupă aşa ceva. Mi-am amintit de discuţia pe care am avut-o cu propria-mi mamă înainte de nuntă: foarte puţin încurajatoare. În esenţă, trebuia să învăţ să suport inconvenientele cerute de căsătorie. *Inconvenientele.* Spuneţi-i să vină pe la mine mâine. O să fac tot ce pot ca să-i micşorez temerile.

Brusc, se ciocni de mine un domn care era aproape să mă răstoarne. Îmi apucă mana să mă susţină, mormăi o scuză rapidă şi dispăru înainte de a apuca să spun ceva.

— Ce mitocan! exclamă lady Elinor. Parcul e mult prea aglomerat în ultimul timp şi sunt prea mulţi domni fără maniere. Cred…

— Lady Elinor, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă duc acasă.

Bărbatul îmi îndesase în mână o bucată împăturită de hârtie, pe care era un pasaj scris în limba greacă, urmat de o singură propoziţie în engleză: „Nu primesc nicio mulţumire pentru darul meu?”

În sfârşit, admiratorul meu îşi arătase faţa! Dacă aş fi avut prezenţa de spirit să mă uit bine la el! Aveam vaga impresie că are ochi albaştri, dar nici măcar de asta nu eram sigură.

— Nu te simţi bine?

— Doar puţin ameţită. Iertaţi-mă. Trimiteţi-o pe Isabelle la mine mâine.

M-am grăbit în direcţia în care o luase bărbatul, fără a mai aştepta răspunsul.

Toată înalta societate era în Hyde Park şi îmi era greu să mă strecor cu viteză prin această aglomeraţie. Prietenul meu avea un avans bun şi avantajul anonimatului; nu prea aveam şanse să-l găsesc. Am încercat totuşi şi nu am renunţat decât când am ajuns la statuia lui Ahile. Eram gata să-mi recunosc înfrângerea şi m-am uitat de jur împrejur după o bancă goală, dar n-am văzut niciuna. Am stat un moment şi m-am întrebat dacă mă urmăreşte, ascuns pe undeva prin apropiere. De unde să ştiu?

Apoi ceva mi-a atras privirea. Nu admiratorul meu, ci o figură familiară: Robert Brandon, care se plimba la braţ cu doamna pe care o cunoscusem la balul lui lady Elinor. Vorbeau şi râdeau de ceva, iar capetele le erau atât de apropiate, încât mai că se atingeau. Robert nu putea fi atât de indiscret, încât să apară cu amanta în Hyde Park. Am reuşit să-mi pun picioarele în mişcare şi m-am luat după ei. Nu aveam de gând să rămân nepăsătoare.

— Bună ziua, Robert, i-am spus când m-am apropiat.

— Oh, Emily, sunt încântat să te văd. Expresia însă nu i se potrivea deloc cu vorbele.

— Ce bine îmi pare că vă văd, doamnă Reynold-Plympton, i-am zâmbit eu tovarăşei lui.

— Şi mie, lady Ashton, îmi răspunse, atentă la fiecare detaliu al rochiei mele.

— Şi Ivy unde este în după-amiaza asta, Robert?
— Cu ducesa de Petherwick, cred.
— Desigur. Am reuşit să zâmbesc din nou, dar bănuiam că-şi dă seama că fierb de furie. Sunteţi prietenă cu doamna Brandon? am întrebat-o pe însoţitoarea lui.
— Nu o cunosc, răspunse doamna. Ceea ce nu m-a mirat.
— Ce păcat! Îmi pare bine că v-am văzut. Vă las să vă plimbaţi mai departe.
Am încercat din răsputeri să nu „scuip” cuvintele, dar nu sunt sigură c-am reuşit. După ce s-au îndepărtat, m-am uitat la bucata de hârtie pe care o ţineam încă în mână.

Ὀφθαλοί, τέο μέχρις άφύσσετε νέκταρ
Ὲρώτων κάλλεος άκρήτου ξωροπόται θραέες;

Deşi mesajul era scurt, îmi era greu să-l descifrez la prima vedere, aşa că m-am dus acasă şi l-am tradus cu ajutorul lexiconului: „Ochilor, câtă vreme mai secaţi nectarul dragostei, băutori nechibzuiţi ai vinului cel pur al frumuseţii?”

23

Nu ştiam ce să fac mai departe. Decodarea scrisorilor era categoric urgentă. Găsirea admiratorului meu mi-ar fi dat şi alte răspunsuri decât cele pe care le voiam din motive personale. Apoi rămânea problema legată de Robert şi de doamna Reynold-Plympton. Şi mai trebuiau rezolvate şi crimele din Richmond.

Salvarea lui Jane Stilleman şi dovedirea nevinovăţiei ei erau foarte importante, iar scrisorile şi admiratorul meu puteau avea legătură cu aceasta. Dar greşeam oare dacă voiam s-o ajut mai întâi pe Ivy? Am pus pe hârtie o scrisoare către acea persoană din Londra care mi-ar fi putut oferi informaţii despre prietena lui Robert, cu speranţa că răspunsul ei nu va întârzia.

Apoi am trimis un anunţ la *Times:*

> Ce întâlnire veselă! Mi-ar plăcea ca data viitoare să şi discutăm puţin. Multe, multe mulţumiri pentru scrisori.

Mă gândeam să încerc să stabilesc o întâlnire, dar am respins ideea. Mai bine să-l surprind când mă urmăreşte. Dac-aş găsi o modalitate simplă de a-l atrage! O să mă gândesc mai târziu la asta. Pe moment, trebuia să mă dedic dezlegării secretelor corespondenţei dintre Maria-Antoaneta şi Leonard, dar abia mi-am aşezat scrisorile, că am şi fost întreruptă.

— Munceşti din greu? m-a întrebat Colin după ce Davis l-a anunţat şi a ieşit, închizând uşa în urma lui.

— Ca întotdeauna, i-am răspuns în timp ce îmi săruta mâna.

— L-am verificat pe Berry şi sunt convins că n-are nicio

legătură cu trăsura buclucaşă.

— Adică?

— Pentru că de la lady Elinor s-a dus direct la un… ăă… un fel de club, cu Bertie.

— Şi-l crezi?

— Îl cred pe prinţul de Wales.

— Nu era nevoie ca domnul Berry să fie în trăsură, doar ştii asta. Poate că a angajat pe cineva s-o facă.

— Un punct de vedere corect, dar nu ştiu cum l-ar fi putut anunţa pe cel care o conducea când am plecat de la bal. Prinţul l-a luat de la reşedinţa din Routledge şi au plecat împreună la mai bine de o oră după noi.

— Şi în ora aceea domnul Berry n-a dispărut deloc?

— Lady Elinor o urmăreşte pe Isabelle ca un şoim – n-a scăpat-o din ochi toată seara. În această privinţă, e aproape la fel de aprigă ca mama ta.

— Tu n-ai fost nevoit s-o suporţi pe mama în această calitate.

— Mi-a povestit Ashton.

— Oh! M-a încercat un sentiment de vagă nelinişte, dar m-am străduit să-l ignor. Poate c-a pus totul la cale cu mult timp în urmă.

— Se poate, dar sunt sigur că trăsura nu ne-a urmărit.

— Poate că era ascuns şi aştepta să ne vadă plecând de la lady Elinor. Iar după ce am plecat, a pornit în goană spre Berkeley Square unde a ajuns înaintea noastră şi ne-a aşteptat.

— Nu exclud această posibilitate.

I-am dat una dintre scrisorile la care lucram.

— Mă ajuţi? Aproape că i-am dat de capăt.

— Cred că eşti pe drumul bun, mi-a spus el după ce i-am prezentat teoria mea despre posibilitatea ca numerele scrise cu litere să reprezinte cheia. Eu ţin evidenţa tuturor sistemelor pe care le-am încercat şi lista e îngrozitor de lungă.

— Am ignorat paragrafele, am remarcat eu aplecată peste scrisoarea din faţa mea. Bineînţeles. Nu e pur şi simplu a treia literă din fiecare cuvânt. Codul începe cu

paragraful trei.

Am notat repede literele. Nimic. Am aruncat creionul şi am luat o altă scrisoare.

— E teribil de frustrant, nu? Am un coleg care refuză să irosească mai mult de treizeci de minute cu un cod. Susţine că, dacă nu-l poate sparge în acest timp, nu-l mai sparge niciodată.

— Treizeci de minute?

— Da, e foarte bun. Sunt prea puţine cele cărora nu le dă de capăt.

— Unde-i acum?

— La Viena.

— Ce ghinion!

— Ai încercat să aplici numerele la scrisoarea următoare?

— Da, dar degeaba.

— Şi datele? Sunt singurele locuri unde mai apar numere.

— Adică să le combin cu celelalte?

— Da.

M-am uitat la documentul din faţa mea.

— Da, cred că asta e. Uită-te, aici e numărul *vingt,* iar data e *vingt-trois Juillet.* Dacă scad din ea douăzeci, rămâne trei. Am notat literele corespunzătoare. Rezultatul părea a fi un alt şir de litere fără nicio legătură şi atunci m-am hotărât să sar la a treia propoziţie, dar tot fără noroc. Apoi am luat tot a treia literă din fiecare al treilea cuvânt. La ultima încercare au rămas prea puţin litere, dar eram convinsă că trebuie să mă concentrez asupra fiecărui al treilea cuvânt. Poate o literă da, una nu din fiecare al treilea cuvânt.

Şi, în sfârşit, a apărut ceva cu sens şi i-am citit lui Colin, traducând din franceză:

Găsit casă sigură. B va călători cu LC.

— Ludovic-Carol. Delfinul. Draga mea!

M-a ridicat de pe scaun, mi-a cuprins talia cu braţele, m-

a săltat şi a început să se învârtească cu mine. Era fascinant. Dar nu ne puteam permite să ne savurăm succesul şi am aplicat imediat sistemul la cea de-a doua scrisoare:

> Vă înţeleg. Poate ajuta la evadare. Voiajul cel mai devreme la toamnă. LC e sănătos, întreabă de MT.

— Nu mai ai nevoie de ajutorul meu, îmi spuse Colin cu ochi strălucitori. Genială treabă, Emily!

„MT” era fără îndoială Maria-Tereza, sora Delfinului, dar nu aveam idee cine ar putea fi „B” sau „S”. Poate că ştie domnul Wainwright, de la British Library. Cele două scrisori pe care le decodasem erau de la Léonard. Aşa că mi-am concentrat atenţia pe una scrisă de regină.

> Mi-e dor de *mon chou d'amour.* Am încredere în B, dar mă îngrijorează S. Promite-mi c-o să-l trimită unde am stabilit.

Abia aşteptam să citesc şi restul. Dar trebuia să am răbdare, pentru că abia începusem să cercetez cea de-a treia scrisoare, că a şi venit mama.

— Domnule Hargreaves! Ce surpriză plăcută!

— Sunt încântat să vă văd, lady Bromley, spuse el sărind în picioare şi sărutându-i mâna. Arătaţi foarte bine. Păreţi imună la trecerea anilor.

Era prea mult, dar mi-am reţinut impulsul de a-l străfulgera din priviri.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, îi răspunse mama cu o expresie de satisfacţie pe figură şi se aşeză. Vă mărturisesc că nici nu ştiam cât de mult depinde Maiestatea Sa de dumneavoastră. Când am luat ceaiul la Windsor cu Emily…

Dialogul putea continua şi fără mine, aşa că mi-am văzut de treabă, prea puţin atentă la ceea ce vorbeau. Colin era desăvârşit în conversaţia cu mama, flatând-o sau cerându-i sfaturi legate de probleme gospodăreşti banale. N-ar fi

avut nevoie să-şi piardă vremea; fără îndoială că ea ar fi fost de acord cu mariajul nostru. Era însă amuzant să-l vezi jucând rolul de ginere aspirant.

— Şi tu ce lucrezi acolo, Emily? mă întrebă ea, gata să mă atragă în discuţie.

— Oh, nimic important. Cu greaca mea, ca de obicei.

— Să ştii că e o fată foarte inteligentă, şopti ea pe un ton melodramatic.

— E doar unul dintre farmecele ei, îi răspunse Colin şi atunci am decis că am înghiţit destule prostii, aşa că m-am dus la ei şi m-am aşezat lângă mama, pe canapea.

— Ai primit biletul meu?

— L-am primit şi m-am gândit că e mai bine să discut cu tine personal decât să-ţi răspund în scris. Nu am încredere deplină în servitorii tăi. Discreţia este principala mea preocupare.

Ultima frază îi fusese adresată lui Colin.

— Aşa şi trebuie să fie, lady Bromley. Să vă las singură cu fiica dumneavoastră?

— Ar fi cel mai bine, domnule.

— Perfect. Pot să vă vizitez din nou mâine, lady Ashton?

Ochii îi râdeau jucăuşi.

— Bineînţeles.

— E atât de politicos! exclamă mama îndată ce Colin ieşi din cameră. Cu greu poţi găsi un bărbat mai bun, deşi mi-aş fi dorit să fie pair.

— E destul de bogat ca să îndrepte asta.

Nu putea să nu-şi dea seama de tonul meu ironic, dar n-a comentat.

— Familia lui e una dintre cele mai bune din Anglia încă de pe vremea lui William Cuceritorul şi se spune că doi dintre strămoşii lui au refuzat ofertele de a deveni pairi. E puţin ciudat, dar bogaţii sunt adesea excentrici. Şi după cât îl apreciază regina, nici nu m-ar mira să-i acorde un titlu.

— Mă întreb dacă el l-ar accepta.

— Bineînţeles că da! Cum să crezi altceva?

— Poate că urmează exemplul strămoşilor.

— Hm! Spune-mi, l-ai mai văzut pe Bainbridge?

— Mai puţin, în ultimul timp.

— Te rog să-l încurajezi, Emily. Nu trebuie să-l dai deoparte până nu ai aranjat ceva cu altcineva.

M-am hotărât să schimb subiectul.

— Ce mai ştii despre doamna Reynold-Plympton?

— Biletul tău a fost foarte interesant, Emily. Te interesează, în sfârşit, societatea?

— Doar doamna Reynold-Plympton.

— Soţul ei este ambasador pensionar. Au petrecut ani de zile în regiunile cele mai îndepărtate ale imperiului, iar ea a fost întotdeauna destul de… nestăpânită.

— E mult mai tânără decât soţul ei, nu?

— El e cu cel puţin treizeci de ani mai în vârstă. Au opt copii; cel mai mare va moşteni o avere însemnată. Dacă e prietenă cu domnul Hargreaves, n-ar trebui să-ţi baţi prea mult capul. E foarte discretă. Dar insist că trebuie să încheie relaţia înainte de căsătorie.

— De ce crezi că-i amanta lui?

— După ce s-au întors în Anglia, acum şapte ani, doamna Reynold-Plympton a avut mai multe aventuri cu tineri holtei. De câtăva vreme, sănătatea soţului ei e şubredă. El trebuie să aibă cel puţin şaptezeci şi cinci de ani, iar doamna Hamilton – o cunoşti? — are grijă de el. Au fost foarte apropiaţi în tinereţe, dar părinţii lui nu i-au dat voie să se însoare cu ea. Era săracă.

— Şi acum şi-a părăsit soţia pentru ea?

— Nu face pe naiva, Emily. Nu se cade. Există o modalitate de a face faţă unei căsătorii aranjate. E o necesitate a vieţii.

— Mie mi se pare că sună mai degrabă a ipocrizie.

— E foarte urât din partea domnului Hargreaves că te-a lăsat să afli aşa ceva. Poate c-ar trebui să-l alegi mai bine pe Bainbridge. El e discreţia întruchipată.

— Colin n-are nicio legătură cu doamna Reynold-Plympton. M-am interesat de ea pentru c-am văzut-o în parc cu alt domn.

— Adevărat? Cu cine?

— Prefer să nu-ţi spun.

— Nu mă plictisi.

— Nu am de gând să încep să împrăştii bârfe nefondate.

— Bine. Nici nu mă interesează să joc jocuri prosteşti cu tine. Se ridică în picioare. Dar sper că te vei hotărî repede în privinţa căsătoriei. Regina aşteaptă veşti înainte de sfârşitul sezonului.

— Poate că până atunci va trebui să fug în Grecia.

— Nici să nu te gândeşti.

Ieşi fără alte cuvinte. După ce i-am văzut trăsura plecând, am revenit la birou, dar abia am pus mâna pe creion, că fereastra din faţă a camerei s-a făcut ţăndări, lovită de ceva. Proiectilul a aterizat pe măsuţa lângă care se afla scaunul preferat al lui Colin. Legat de o cărămidă, era un bilet cu următorul mesaj simplu:

Puţină cunoaştere poate fi periculoasă. Opreşte-te acum.

24

Chiar înainte de a apuca să-l sun pe Davis, poliţiştii care îmi supravegheau casa s-au mobilizat şi au pornit după cel care aruncase cărămida. Deşi niciunul nu văzuse de fapt nimic: cu o clipă înainte de a auzi zgomotul de sticlă spartă, un ofiţer vigilent a observat un bărbat alergând cu toată viteza, iar strigătul lui a atras imediat atenţia poliţistului în civil din piaţă.

Davis şi trei lachei au apărut aproape în acelaşi timp în bibliotecă, evident bucuroşi să mă vadă nevătămată. Noroc că nu stăteam lângă fereastră, ca de obicei. Julitura de pe faţă, de când era să mă calce trăsura, trecuse, dar neliniştea provocată de faptul că mă ştiam ţinta unui atac nu dispăruse odată cu rana. Iar acest ultim incident mi-a sporit şi mai mult sentimentul de nesiguranţă.

Din nefericire, ticălosul a scăpat, iar poliţia nu a reuşit să-i afle identitatea. Nu prea mai aveau ce să facă. Inspectorul Manning a fost chemat la faţa locului şi a cercetat biletul, împreună cu Colin, după care trimisese Davis. Aşa cum se aşteptau de altfel, nu avea niciun element de identificare. Singurul lucru pe care am reuşit să-l stabilim a fost faptul că scrisul era foarte diferit de cel de pe misivele pe care le primisem de la admiratorul meu. Ceea ce nu m-a surprins. Nici nu mă aşteptam să se apuce să arunce cu pietre în geam. Nu era stilul lui.

— Ne luăm toate măsurile de precauţie necesare pentru siguranţa dumneavoastră, lady Ashton, îmi spuse inspectorul Manning. Dar v-aş sugera să luaţi în seamă mesajul. Nu are niciun rost să vă expuneţi pericolului.

— Singura modalitate de a înlătura pericolul este soluţionarea crimei, domnule inspector, spuse Colin. Şi

constat că lady Ashton are o importantă contribuţie în această direcţie. Presupun că şi infractorul ştie acest lucru, pentru că altfel nu s-ar simţi atât de ameninţat.

— Credeţi, aşadar, că toate astea au de-a face cu crimele din Richmond? întrebă inspectorul.

— Sunt sigură, i-am răspuns.

— Eu nu, interveni Colin. S-ar putea ca scrisorile pe care le descifrezi să n-aibă nicio legătură, dar să fie ele însele periculoase.

— Poliţia e sigură de acuzaţia împotriva cameristei, spuse inspectorul Manning.

— Asta nu înseamnă că are şi dreptate, mi-am spus eu părerea.

Probabil că lucrul cel mai greu de explicat pentru mine în acel moment era legătura dintre crime şi jafuri. Dacă Beatrice era vinovată, atunci ce legătură să fi existat între articolele din presă despre diamantul roz şi moartea soţului ei? S-ar fi putut ca, aflând despre piatră, să fi vrut să-l ucidă pe omul pe care pretindea că-l iubeşte?

Aşteptam balul mascat dat de Ivy ca pe un bine-venit respiro în toată această agitaţie. Când a sosit în sfârşit seara cu pricina, toată Londra părea să se fi adunat în Belgrave Square. Trăsurile au umplut strada şi au paralizat circulaţia pe o lungime de câteva intersecţii, iar veselia cuprinsese toată zona. Ivy, o gazdă plină de atenţie ca întotdeauna, şi-a trimis servitorii cu cidru şi prăjituri la vizitiii care aşteptau. Am sosit mai devreme ca să-mi ajut prietena să rezolve orice catastrofă s-ar fi ivit, dar n-am avut nimic de făcut. Ivy era mult prea bine organizată pentru a permite să se întâmple aşa ceva.

Se hotărâse să nu le impună oaspeţilor o anumită temă, iar rezultatul era că întreaga casă era plină de costume de toate felurile. Am văzut cel puţin două regine din Saba, trei Cleopatre şi, deloc surprinzător dată fiind prezenta situaţie din oraş, opt variante de Maria-Antoaneta. Lordul Fortescue se costumase în cardinalul Richelieu. Eu eram îmbrăcată ca Elena din Troia, într-o tunică lungă făcută de domnul Worth din cea mai fină mătase albă, susţinută

artistic pe umeri de broşe din aur. Meg a stat aproape o oră să-mi aranjeze părul într-o succesiune complicată de cozi şi cârlionţi, iar rezultatul a fost uluitor. Iar toaleta era completată de o pereche de sandale elegante, aurii.

Concepusem costumaţia înainte de a mă hotărî să port la bal ceva care să-i fi aparţinut Mariei-Antoaneta, iar atunci când m-am gândit, era prea târziu să-mi mai comand altceva. Aşa că Elena mea avea un colier anacronic la gât, confecţionat din pietrele implicate în scandaloasa poveste a colierului de diamante. De fapt, diamantele nu erau cele veritabile, pentru că nu reuşisem s-o conving pe cea care le deţinea să se despartă de ele. A fost însă de acord să spună că mi-a vândut colierul şi să-mi împrumute o copie făcută cu ani în urmă, la care se uita ori de câte ori avea chef, fără a se teme c-ar putea pierde originalul.

— Cred că n-ai arătat niciodată atât de bine, îmi spuse Ivy care a venit la mine imediat după ce au sosit majoritatea invitaţilor.

— O să-mi fie bine atât timp cât stau departe de tine, i-am răspuns zâmbind. Era splendidă în costum de Britannia, cu obrajii roşii şi ochi strălucitori care atrăgeau atenţia tuturor gentlemenilor aflaţi în apropiere. Lângă tine nu mai are nimeni nicio şansă.

— Te subestimezi. L-ai văzut pe Colin?

— Nu. A sosit?

— Da. E îmbrăcat în curtean din epoca elisabetană şi arată năucitor de frumos.

Robert, îmbrăcat în împăratul Carol al V-lea, veni lângă soţia sa.

— Cine e năucitor de frumos?

— Tu, bineînţeles, iubitule, îi răspunse ea cu cel mai dulce zâmbet.

El o sărută uşor pe obraz şi, am constatat cu bucurie, nu părea deloc nepăsător. Cu toate acestea, m-am întrebat dacă doamna Reynold-Plympton era pe lista de oaspeţi.

În sala de bal începuse dansul. Isabelle, ca păstoriţă, avea cel mai dulce costum dintre toate şi îi zâmbea gentlemanului cu care dansa: lordul Pembroke. M-am

întristat pentru biata fată, sperând că mama ei n-o să observe pe cine şi-a ales ca partener.

Charles Berry, dând dovadă o dată în plus de lipsă de imaginaţie, a apărut ca Ludovic al XIV-lea şi se învârtea lasciv pe lângă o fată drăguţă pe care n-o cunoşteam. Nu l-am găsit pe Colin, dar îi promisesem următorul dans lui Jeremy, care se îmbrăcase în soldat roman, cu armură cu tot. Şi chiar dacă dansa cu mai puţină graţie decât Colin, era un partener bun şi ne-am simţit excelent pe ringul de dans.

— Oare n-o să fie toată lumea scandalizată dacă te afişezi din nou cu mine? mă întrebă el când se opri muzica.

— Nu cred. Din cinci persoane, trei s-ar putea să ridice din sprânceană, dar două precis n-o să spună nimic.

Am acceptat şampania oferită de un servitor îndatoritor şi am băut-o, trăgându-ne sufletul în aşteptarea următorului dans. Când muzica a reînceput, m-a condus din nou pe ringul de dans, dar aproape imediat ne-a întrerupt un domn drapat în veşminte de beduin.

— Dacă-mi daţi voie, înălţimea Voastră, vă răpesc partenera.

— Ştiam că n-o pot ţine prea mult, râse Jeremy, făcând o plecăciune şi lăsându-mă cu străinul.

— Sunteţi prieten cu ducele? l-am întrebat eu în timp ce-şi punea mâna pe talia mea şi începeam să dansăm.

— Să zicem că da.

— Mă simt uşor stânjenită că nu vă recunosc.

— M-am gândit că n-o să mă recunoaşteţi, deşi trebuie să vă mărturisesc că sunt cam dezamăgit.

— Cum vă numiţi?

— Sebastian Capet. Am încercat, dar n-am reuşit să-mi amintesc de nicio cunoştinţă cu numele Sebastian. Partenerul meu începu să râdă, văzându-mă derutată.

— Nu vă daţi deloc seama cine aş putea fi?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Nu-i vedeam absolut deloc faţa, în afară de ochii albaştri cu gene lungi şi negre.

— Poate că acest lucru vă va împrospăta memoria, spuse

el şi mă trase mai aproape, recitându-mi cu glas încet, dar intens ceva în greaca veche.

— Speram să veniţi astă-seară, i-am spus, cuprinsă de un fior de plăcere care-mi străbătu tot corpul.

— Aţi fost foarte nechibzuită când aţi anunţat în dreapta şi în stânga că veţi purta diamantele din colierul reginei. Deşi ştiţi că, de fapt, nu i-a aparţinut niciodată. A insistat că nu ea l-a comandat.

— Mi-am făcut griji din această cauză, dar e evident că acest lucru nu v-a descurajat. Înseamnă oare că nu mi-l veţi fura?

— Draga mea Kallista, asta rămâne de văzut. Îţi plac scrisorile lui Léonard?

— Foarte mult. De la cine le-aţi luat?

— De ce crezi că sunt furate?

— Domnule Capet, oare răspunsul nu e evident?

— Sunt de acord că acţiunile mele nu sunt întotdeauna foarte legale, dar legile nu fac întotdeauna dreptate.

— Şi ce dreptate căutaţi dumneavoastră?

— Nu mă las deconspirat atât de uşor.

— Nu mă puteţi acuza că nu încerc.

— Nu vă acuz niciodată de nimic. Sunteţi realmente încântătoare. Mi-am pierdut inima în clipa în care v-am văzut în pat, dormind.

— N-aş putea spune că sunt foarte încântată să mă ştiu privită de un gentleman în timp ce dorm.

— Atunci nu voi mai face aşa ceva.

— Şi vreau înapoi cerceii lui Cécile.

S-a oprit din dans.

— Vreţi să ieşim împreună?

Nu aveam timp de ezitări. Putea să dispară la fel de repede cum apăruse. L-am urmat în grădina plină de cuplurile ce ieşiseră să ia o gură de aer şi să se bucure de intimitatea pe care n-o găseau în sala de bal. În fiecare copac se clătinau felinare japoneze, care împrăştiau o lumină romantică. M-a apucat mai degrabă de mână decât de braţ şi n-am încercat să mă opun. Eram destul de surescitată să mă ştiu escortată la un bal de societate de

un hoţ atât de abil. S-a oprit să ia două pahare cu şampanie de pe tava dusă de un servitor, apoi ne-am aşezat pe o bancă, într-un colţ liniştit.

— Dumneavoastră l-aţi omorât pe David Francis?

— Sunt ultima persoană de pe pământ care ar fi făcut aşa ceva, râse el.

— De fapt, nici nu v-am suspectat cu adevărat. Dacă dumneavoastră aţi fi fost ucigaşul, n-aţi fi plecat fără tabacheră.

— Nu, precis că nu.

— Deşi, dată fiind cauza morţii, nu am niciun motiv să cred că ucigaşul mai era acolo când a murit domnul Francis.

— Presupun.

— De ce nu aţi luat şi tabachera atunci când aţi furat diamantele?

— Nu ştiam că e la Francis.

— Aşa că v-aţi întors după ce aţi citit articolul în ziar?

— Nu, draga mea, nu m-am întors. A luat-o altcineva.

— Cine?

— Nu credeţi oare că, dacă aş şti, aş păstra informaţia pentru mine?

— Şi cum aveţi de gând s-o găsiţi?

— Doar n-o să vă dezvălui secretele profesionale.

— Ce faceţi cu lucrurile pe care le furaţi? Se pare că nu le vindeţi.

— Aha, aţi făcut cercetări? Nu, nu vând ceea ce fur.

— Le daţi altcuiva?

— Nu.

— Mai lucraţi cu cineva?

— Chiar credeţi c-am să vă spun? Oh, draga mea, aş fi încântat să vă mărturisesc, dar mă tem că nu mi-aţi câştigat încă încrederea.

M-a cuprins o stare ciudată, de greutate, şi mi-am dat seama că abia îmi ţin ochii deschişi.

— Şi ce să fac ca să vă câştig încrederea?

Abia îmi mai puteam ţine capul.

— Iartă-mă, draga mea.

M-a prins când era gata să mă prăbuşesc şi, deşi îmi amintesc foarte vag ce s-a întâmplat mai departe, aş putea să jur că, înainte de a mă întinde pe bancă, m-a sărutat.

Nici nu e nevoie să mai spun că mi-a luat colierul. Când m-am trezit, eram sus, într-un dormitor, iar Ivy, Robert, Colin, Jeremy şi Margaret se învârteau în jurul meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat, mi-a răspuns Ivy. Margaret şi Jeremy te-au găsit în grădină. Nu au reuşit să te trezească şi s-au gândit că cel mai bine e să te aducă în casă.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus Bainbridge în braţe, îmi răspunse Colin.

— Oh, Doamne! Iar o să înceapă bârfele.

— Nu te gândi la asta acum, mă linişti Ivy.

— Nu am leşinat. Doar ştiţi că eu nu leşin. Mi s-a pus ceva în şampanie.

Şi le-am spus despre discuţia cu Sebastian.

— Doamne Dumnezeule, Emily! exclamă Jeremy. N-ar fi trebuit să te las cu el. Credeam că-l cunoşti.

— Iar eu am crezut că-l cunoşti tu. Nu-i nimic, Jeremy. N-ai nicio vină.

— Să trimitem după un doctor? întrebă Robert.

— Cred că da, fu de părere Jeremy. Nu ştim ce i-a dat.

— Mă simt mult mai bine.

— Chem doctorul, hotărî Robert şi ieşi din cameră.

— Am găsit asta lângă tine, îmi spuse Margaret şi-mi întinse o carte.

— *Odiseea* mea! Când am răsfoit-o, dintre paginile ei a căzut o scrisoare. Mi-a lăsat un mesaj: „Nu ai destulă grijă, Kallista dragă. Mi-a fost foarte uşor să-ţi iau cartea şi la fel de uşor să te fac să mă urmezi astă-seară. Gândeşte-te ce ţi-ar putea face cineva cu intenţii mult mai puţin onorabile."

— Emily, nu cred că mai trebuie să-l urmăreşti pe omul acesta, fu de părere Ivy. E hoţ şi acum vedem că e şi periculos.

— Dimpotrivă. Îl interesează siguranţa mea. Păcat că nu

mi-a înapoiat şi carnetul.

— Ţi-a dat un somnifer, nu se lăsă Ivy. Nu-ţi dai seama cât de serios a devenit totul?

— Eu l-am momit cu colierul. N-ar fi trebuit să beau cu el.

— Dacă nu ar fi scăpat de tine cu şampanie, sunt sigur că ar fi găsit altceva. Iar să ieşi cu un asemenea individ în grădină nu a fost, cred, cea mai bună decizie, spuse Colin, iar ochii îi erau parcă şi mai negri decât de obicei.

— Uşor de zis, acum, i-am răspuns. Dar nu cred că mi-ar fi divulgat nimic pe ringul de dans.

— Se pare că nu ţi-a divulgat nimic nici în grădină, ripostă Colin.

M-am ridicat pe coate.

— Dar trebuia să încerc. Şi mi-a dezvăluit ceva, totuşi: îl cheamă Sebastian Capet. Vă spune ceva acest nume?

— Nu, răspunse Margaret, dar ceilalţi tăcură.

— A fost numele dat familiei regale franceze în timpul revoluţiei. Fără titlu, regele a devenit Ludovic Capet.

— Doar nu crezi…, începu Ivy.

— Delfinul şi-a schimbat precis numele, spuse Margaret.

M-am înfiorat.

— Poate. Dar e foarte probabil ca, mai târziu, moştenitorii lui să-l fi adoptat.

25

Nu ştiu ce-mi pusese Sebastian în şampanie, dar a fost ceva destul de inofensiv şi am răsuflat cu toţii uşuraţi când medicul lui Robert ne-a confirmat că nu avem de ce să ne facem griji. În afară de faptul că am dormit până foarte târziu, a doua zi n-am mai simţit nimic. Lady Elinor a trimis-o pe Isabelle la mine după-amiaza şi am făcut tot ce-am putut ca să o liniştesc pe biata fată în privinţa nenumăratelor griji pe care şi le făcea în legătură cu căsătoria ei cu Charles Berry. Ceea ce n-a fost uşor. Era evident că are sufletul sfâşiat între dorinţa de a-şi mulţumi mama şi dragostea pe care o simţea încă pentru lordul Pembroke, sentiment care s-a intensificat la balul dat de Ivy.

— E un dansator desăvârşit, îmi spunea ea. N-a dansat decât de două ori cu mine, dar, oh, Emily, aş fi dat orice să dansez cu el toată noaptea.

— Domnul Berry ţi se pare un partener plăcut?

— E acceptabil. Înţeleg de ce crede mama că e o partidă bună şi ştiu că ea nu-mi vrea decât binele. Crezi că are dreptate? Sunt eu prea îndrăgostită ca să mai fiu şi practică? Aş fi mai fericită cu domnul Berry?

— Doar tu poţi răspunde la asta, Isabelle. Mama ta are cele mai bune intenţii. Dar numai tu poţi decide ce fel de mariaj vrei.

— Mama susţine că tinerii se îndrăgostesc adesea înainte de a-şi da seama ce îi face cu adevărat fericiţi.

— Probabil că aşa e. Mi-am amintit de primul nostru sezon, când Ivy era aproape convinsă că e îndrăgostită de un ofiţer foarte chipeş. S-a dovedit însă că nu era decât un nemernic de cea mai joasă speţă, ceea ce mama ei

suspectase încă de la început. Nu neg că mamele fac uneori bine că vor să afle mai multe despre admiratorii noştri. Dar ea nu a avut niciodată obiecţii faţă de lordul Pembroke, nu?

— Nu, dar e sigură că voi fi mai fericită cu domnul Berry. Charles. Trebuie să-i spun Charles. Se încruntă. E aşa de îngrozitor să fii măritată? Se spun tot felul de poveşti oribile.

— Nu, Isabelle, nu e deloc oribil. Cei mai mulţi oameni sunt foarte mulţumiţi, chiar şi în mariajele aranjate. Când m-am măritat cu Philip nu eram îndrăgostită de el, dar experienţa n-a fost deloc neplăcută.

— Poate că atunci există speranţe şi pentru mine.

Dacă aş fi avut un pic de curaj, aş fi convins-o să termine cu domnul Berry şi să fugă cu lordul Pembroke. Mi-e ruşine că n-am făcut-o. Cum puteam să stau şi s-o liniştesc când ştiam că viitorul ei soţ nu e decât un ticălos?

— Cred că cea mai admirată dintre calităţile domnului Berry este apropierea sa de tronul Franţei. Se zvoneşte că va fi în curând rege. Acest lucru îl ridică în ochii tăi?

— Dacă vreau să fiu regină? Ar trebui să spun da, dar de fapt această perspectivă mă îngrozeşte.

— Un răspuns care arată destul de multă înţelepciune.

— Pentru Maria-Antoaneta n-a fost prea bine, nu?

Am mai vorbit aproape trei sferturi de oră şi pot să spun că, deşi era cât se poate de evident că inima îi era dăruită încă lordului Pembroke, când a plecat părea mai puţin nefericită în privinţa căsătoriei. Aş fi vrut să pot spune acelaşi lucru şi despre mine, pentru că eram mai convinsă ca oricând că cineva trebuia să găsească o cale de a o ajuta să scape.

M-am uitat peste corespondenţa care venise în dimineaţa respectivă, aşteptându-mă oarecum să găsesc ceva de la Sebastian, dar nu-mi trimisese nimic. Era o scrisoare de la Cécile şi, când am citit-o, mi-am dat imediat seama că trebuie să i-o arăt lui Colin. Nu a fost însă nevoie să merg la el pentru că, înainte chiar de a apuca să pun scrisoarea la loc în plic, a şi intrat pe uşă, cu privirea

pătrunzătoare şi trăsăturile marcate de o severitate pe care nu i-o cunoşteam.

— Ai primit ceva de la Cécile? mă întrebă fără să mă salute.

— Da, tocmai voiam…

Mi-a luat scrisoarea din mâna întinsă.

— Bun. Îmi pare bine că avem o dată. Nu bănuiam că au de gând să acţioneze atât de rapid.

— Şi ce vrei să faci?

— Berry mi-a spus acum mai puţin de o oră că a aranjat trecerea în Franţa. Foloseşte acte false ca să nu afle nimeni că e acolo.

— Nu poţi să-l opreşti?

— Plec cu el.

— Când?

— Mâine după-masă.

— Aha. M-am uitat la faţa lui frumoasă. Există vreo şansă ca acest complot să reuşească? O să cadă republica?

— Nu, dacă am şi eu un cuvânt de spus.

— Şi Cécile?

— Rolul ei ar putea fi mai important decât al meu, dar sunt îngrijorat din cauza ta. Nu-mi place să te las singură în mijlocul propriei tale intrigi.

— N-o să păţesc nimic.

— Nu mai bei şampanie cu somnifere? Data viitoare ţi-ar putea pune ceva mult mai periculos.

— Oricum, am câştigat pariul, aşa că poţi să stai liniştit pentru că ştii că vreau să trăiesc şi să-mi primesc premiul.

— Ce vrei să spui? Cum adică ai câştigat pariul?

— Mi-am identificat admiratorul: Sebastian Capet.

— L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea pe stradă? Ştii unde stă? Sau cum să-l contactezi fără să apelezi la *Times?* Nu cred că poţi pretinde că l-ai identificat.

— Ochii lui au o nuanţă unică de albastru. Ca safirul. I-aş recunoaşte.

— Un beduin cu ochi de safir. Eu mai am vreo speranţă?

Eram bucuroasă că privirea i s-a mai luminat puţin, dar mă tot gândeam la sărutul lui Sebastian. Oare fusese real?

Aproape că mi-l aminteam, era o imagine înceţoşată, dar amintirea buzelor moi era de necontestat.

— Mă mai asculţi? întrebă Colin.

— Da, scuză-mă.

— Am discutat cu Manning. E de acord să te ajute dacă ai nevoie, în ceea ce priveşte situaţia de la Richmond. Iar dacă se întâmplă ceva, telegrafiază-mi îndată la Paris. Stau la Meurice.

Molly intră în încăpere.

— Scuzaţi-mă, lady Ashton. Vreţi să fac focul?

Era mult prea cald pentru a fi nevoie de foc şi nici nu mi-am încurajat vreodată servitoarele să dea buzna peste mine şi să mă întrebe dacă n-am nevoie de ajutorul lor.

— Nu, Molly. Avea ochii încercănaţi, iar faţa mai palidă decât de obicei. S-a întâmplat ceva?

S-a uitat la Colin, apoi din nou la mine.

— Nu, doamnă. Voiam să văd dacă n-aveţi nevoie de ceva.

Apoi a murmurat o scuză şi s-a retras înainte de a mai apuca eu să zic ceva.

— O supraveghezi? mă întrebă Colin.

— Am vorbit cu ea de mai multe ori. Şi îmi repetă mereu că nu ştie ce s-a întâmplat cu scrisorile care au dispărut din bibliotecă.

— Şi o crezi?

— Mă tem că s-ar putea să fie încă în legătură cu domnul Berry, dar, dacă el pleacă în Franţa, nu mă mai îngrijorează asta.

— Cineva e foarte preocupat de acele scrisori. Dacă e Berry, s-ar putea ca pericolul să fie acum mai mare decât oricând. Şi chiar dacă nu e în ţară, poate să-ţi facă mult rău.

— Dar tu ai fost mereu convins că nu vrea să-mi facă rău.

— Eu nu am întotdeauna dreptate, Emily.

— Te aştepţi la violenţă la Paris?

— Sper foarte tare că vom reuşi să oprim totul înainte de a începe.

Apoi mă trase spre el şi se aplecă, lipindu-şi obrazul de al meu.

— Nu m-aş opune dacă ai vrea să mă săruţi. Pleci într-o ţară în care se pregăteşte o lovitură de stat. Cine ştie când te întorci? Mă simt de parcă te-aş trimite la război.

— Frumoasă încercare, îmi răspunse îndepărtându-se. Dar nu mă las sedus atât de uşor. Ţi-am spus că am găsit inelul ideal pentru logodna noastră? E din Creta antică şi e în formă de nod plat, din aur încrustat cu lapislazuli.

— Pare minunat.

— Îl port tot timpul în buzunar, pentru orice eventualitate, în cazul în care m-ai accepta. Nu vreau să fiu nepregătit.

— Mi-l arăţi?

— Categoric nu. Când, în cele din urmă, vei fi de acord să te măriţi cu mine, vreau să fiu sigur că faci asta pentru că nu-mi mai poţi rezista, nu pentru inel.

— Eşti o bestie. În după-amiaza asta vreau să termin scrisorile. Dacă găsesc ceva important în ele, te anunţ.

— Ai grijă, Emily. O să fiu foarte supărat dacă te expui la riscuri inutile.

— Dar pentru cele utile mă ierţi?

— N-am încotro.

Îmi sărută ambele mâini şi plecă fără să se uite înapoi. Iar odată cu el a ieşit şi toată căldura din cărţile şi statuetele antice din bibliotecă, lăsându-mă într-o încăpere pe care o simţeam goală.

Mi-am reluat munca la scrisori şi această ocupaţie s-a dovedit excelentă pentru a-mi alunga melancolia: cu cât mă cufundam mai mult în corespondenţa Mariei-Antoaneta, cu atât mi se părea mai fascinantă. Leonard îi furniza informaţii concentrate privind evadarea Delfinului, iar regina nu ezita să le critice. Era foarte preocupată de loialitatea lui „S”, pe care l-am identificat a fi Antoine Simon, un cavaf care a avut grijă de Ludovic-Carol după ce băiatul a fost luat din celula mamei sale de la Temple.

Citisem că Simon a fost deosebit de crud cu copilul, dar unele relatări susţineau că soţia lui l-a iubit foarte mult.

Ceea ce mă făcea să cred că ea, şi nu soţul ei, era „S”. Despre identitatea lui „B” nu ştiam însă nimic. Dacă „B” era persoana care călătorea cu Delfinul, ar fi trebuit menţionat undeva, în vreo relatare. Era puţin probabil ca o figură cunoscută să fi putut organiza evadarea.

Temerile reginei cu privire la „S” nu au încetat, dar până la sfârşitul lui august 1793, se împăcase cu gândul că nu era nimeni altcineva în stare să-l scoată pe Ludovic-Carol din închisoare. Acum se concentra să pună la punct detaliile legate de locul unde urma să fie dus. Un lucru era însă evident: Maria-Antoaneta a repetat de mai multe ori că nu trebuia dus în America. Nu voia ca fiul ei să facă o călătorie atât de lungă după ce sănătatea îi fusese şubrezită în timpul detenţiei. Leonard a asigurat-o de fiecare dată că nu plănuiseră să-l trimită acolo şi că era pregătită pentru el o casă sigură, în Anglia.

Ultimele două scrisori din această serie erau cele care-mi fuseseră furate şi am presupus că ofereau şi mai multe detalii. Cu toate acestea, informaţia pe care o aveam în faţa ochilor nu se potrivea deloc cu povestea Delfinului relatată de Charles Berry, care pretindea că, de la bun început, planul era de a-l trimite pe băiat în Statele Unite. Şi eram mai dispusă să accept aceste scrisori drept corecte, decât cuvântul unui om care avea de câştigat un regat dacă reuşea să convingă lumea că versiunea lui era cea adevărată.

A doua zi dimineaţă, mi-am reluat lucrul la scrisori, dar mi-am amintit de un schimb de misive între domnul Berry şi domnul Francis înainte de moartea acestuia din urmă. Am căutat prin hârtiile de pe birou până când am dat de scrisoarea pe care o găsisem la Richmond: „Vă mulţumesc că m-aţi alertat în legătură cu situaţia pe care mi-aţi menţionat-o şi vă asigur că totul se află sub control.” Ştia domnul Francis despre scrisorile lui Léonard? Şi dacă da, era de acord cu poziţia domnului Berry?

M-am întrebat dacă nu am trecut cu vederea ceva, în scrisorile sau obiectele domnului Francis, care să aibă

legătură cu Maria-Antoaneta ori cu Charles Berry şi m-am hotărât să merg din nou la Richmond. Mai întâi i-am scris însă un bilet lui Colin pentru a-l informa că într-adevăr codul conţine informaţii extrem de importante şi l-am lăsat pe tăviţa de corespondenţă din hol, rugându-l pe Davis să trimită un servitor în Park Lane înainte de plecarea lui Colin în Franţa.

De la ultima mea vizită se schimbaseră multe în casa Francis. Draperiile din salon nu mai erau trase şi lumina pătrundea prin ferestre. Beatrice cânta la pian, iar domnul Barber stătea lângă ea pe banchetă şi-i întorcea paginile.

— Emily! Nu ştiam c-o să vii azi. Şi sări imediat în picioare când mă introduse camerista în cameră. Betsy, te rog să nu mai uiţi să anunţi musafirii *înainte* de a intra.

Fata se scuză cam fără convingere, iar când ieşi închise uşa destul de tare.

— Scuză-mă că te deranjez.

— Michael m-a convins să cânt.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii, i-am răspuns. N-am fost niciodată de părere că viaţa trebuie să înceteze după moartea celui iubit.

— Ar trebui să plec, spuse domnul Barber.

— Nu, răspunse Beatrice fără să-l privească.

— Am venit doar să văd dacă nu aş putea să mă uit încă o dată prin biroul soţului tău. Sper să mai găsesc ceva în legătură cu Charles Berry.

— N-ai putea să vii mai târziu? Mâine, poate? Acum nu e momentul.

— Sigur, am spus eu uimită de răspuns.

— Tot ce găseşti azi vei găsi şi mâine, îmi spuse încercând să zâmbească.

Nu aveam încotro: trebuia să plec. N-o invidiam pe Beatrice pentru fericirea pe care ar fi putut-o găsi alături de domnul Barber şi nici nu credeam că ritualul doliului ajută pe cineva să-şi ostoiască durerea. Dar interzicându-mi accesul în birou, nu se comporta deloc ca o femeie disperată să-l afle pe ucigaşul soţului ei.

Înainte de a pleca de la Richmond m-am hotărât să-i mai

fac o vizită doamnei Sinclair. Din fericire, am găsit-o acasă şi m-a întâmpinat cu toată căldura pe care n-o găsisem la Beatrice.

— Ce surpriză plăcută, lady Ashton! Sunt foarte bucuroasă că aţi venit. Holul meu arată mult mai bine fără statuia aia oribilă pe care l-aţi convins pe domnul Sinclair s-o doneze muzeului. N-o să reuşesc niciodată să vă mulţumesc îndeajuns.

— Iar eu sunt bucuroasă că nu suferiţi din cauza pierderii.

— Am auzit că dumneavoastră vă plac asemenea lucruri şi vă rog să nu credeţi că vă critic gusturile, dar eu prefer ceva mai modern în casa mea.

— Nu mă supăr deloc, doamnă Sinclair, i-am răspuns zâmbind.

— Mă gândesc să vă arăt şi restul casei, să vedeţi dacă nu mai există ceva care ar putea merge la muzeu. Bunicul domnului Sinclair a călătorit foarte mult şi a colecţionat tot felul de lucruri sordide de pe unde a umblat. Iar eu aş fi foarte fericită să scap de cele mai multe dintre ele.

Judecând după calitatea artistică a obiectelor aflate în puţinele locuri din casă pe care le văzusem, ideea mi se părea foarte interesantă. Dar, pe moment, trebuia să mai aştepte.

— Îmi pare rău că nu am mai mult timp astăzi. Dar aş putea să vin săptămâna viitoare? Deocamdată aş vrea să vă mai întreb ceva despre Jeanne Dunston. Ştiţi cumva dacă i-a lăsat fiului ei vreun obiect personal?

— Menajera a pus undeva ceea ce era în camera ei, dar mă îndoiesc că Joseph va veni să ia cutia.

— Îmi daţi voie să mă uit puţin prin ea?

— Nu văd de ce să nu vă uitaţi, deşi nu-mi imaginez că aţi putea găsi ceva interesant. Probabil că e tot în legătură cu tabachera?

Am dat din cap şi i-am zâmbit, hotărâtă să nu-i spun mai multe. Cu cât ştia mai puţină lume ce fac, cu atât era mai bine. Doamna Sinclair a sunat şi, în timp ce mâncam nişte sandviciuri delicioase cu creson, menajera a urcat în pod.

A apărut după un sfert de oră cu o cutie din lemn care fusese probabil plină de praful care i se aşezase acum pe rochie.

Am deschis-o îndată şi am găsit înăuntru amintirile umile ale unei vieţi de servitoare: două batiste brodate foarte frumos, o pereche de mănuşi lucrate cu grijă, fotografia unui băieţel, o carte poştală de la Jubileul reginei, un rozariu din fildeş şi o Biblie foarte veche. Cartea poştală era de la o femeie pe care o chema Sarah şi nu dezvăluia nimic, nici despre expeditor, nici despre destinatar. Biblia era singura mea speranţă. Pe pagina de gardă scria: „Lui Bernadette Capet, cu ocazia primului Crăciun petrecut în Anglia, 1794.”

26

Îmi tremurau mâinile.

— Ştiţi cine fost Bernadette Capet? am întrebat-o.

— Ia să văd… Bernadette… trebuie să fi fost bunica lui Jeanne.

— E cea care a plecat din Franţa în timpul revoluţiei? Îmi amintesc că mi-aţi spus ceva despre asta când v-am vizitat data trecută.

— Da.

— A venit singură în Anglia?

— Cu fiul ei, care nu ştiu cât era de mare.

— A lucrat şi el aici?

— Da. Nu ştiu prea multe despre el, ci doar că-i plăceau foarte mult caii şi a lucrat toată viaţa la grajduri. E tare bine să ai în serviciu aceeaşi familie timp de mai multe generaţii, nu?

— Aşa e. Şi Jeanne mai avea pe altcineva în afară de fiul ei?

— Avea doi fraţi, dar au murit amândoi cu mult înaintea ei.

— Joseph a fost mai apropiat de cineva din casă? A avut prieteni?

— Nu ştiu, lady Ashton. Puteţi să-l întrebaţi pe majordom, dar sunt sigură că nu ştie nici el unde poate fi găsit. După cum v-am spus, soţul meu a încercat.

— Îmi puteţi împrumuta asta, doamnă Sinclair? am întrebat-o arătându-i Biblia. Cred c-aş putea eu să iau legătura cu Joseph. V-o înapoiez, bineînţeles.

— Aş fi încântată dacă l-aţi găsi şi m-aţi scăpa de toată cutia. Nu e deloc plăcut să ai în grijă moştenirile altora.

În trăsură, abia mi-am stăpânit emoţia. Sebastian Capet

trebuie să fie nestăpânitul fiu al lui Jeanne şi dacă, după cum bănuiam, el era adevăratul moştenitor al Casei de Bourbon, atunci era cât se poate de clar de ce furase acele lucruri. Şi mai credeam şi că domnul Francis ştia acest lucru. Asta ar fi putut explica şi ezitarea sa în a raporta furtul diamantului roz. Jeanne avea încredere în el, iar el nu voia să-i trimită fiul, un om care în alte împrejurări ar fi fost rege, la închisoare. Dar îmi puneam întrebări în legătură cu scrisoarea trimisă lui Charles Berry. Oare să-l fi prevenit pe Berry că era posibil să fie demascat? Şi dacă da, de ce?

Probabil că drumul era prost, pentru că trăsura s-a hurducat atât de tare, încât mi-a fost imposibil să-mi adun gândurile. M-am uitat afară şi am văzut că vizitiul se dăduse la o parte pentru a lăsa să fim depăşiţi de un călăreţ ce se apropia cu mare viteză din spate. După ce a trecut, drumul a devenit mai lin, dar pentru scurt timp. La un moment dat, l-am auzit pe Waters strigând la cai. Unul a nechezat, iar trăsura s-a înclinat tare şi am fost aruncată în uşă. Închizătoarea a cedat şi am căzut afară.

Waters a reuşit să oprească caii şi a sărit de pe capră. Lacheii care stăteau în spatele trăsurii au sărit şi ei imediat şi m-au ajutat să mă ridic.

— Vă simţiţi bine, doamnă? mă întrebă Waters, străduindu-se să pară calm.

— Da, cred că da. Ce s-a întâmplat?

— Am văzut un om pe marginea drumului. Când ne-am apropiat, a scos un bici şi a lovit-o pe Aziza peste cap. Şi ea s-a ridicat pe picioarele din spate şi a speriat-o şi pe Hadia. Abia le-am ţinut.

— Şi unde-i omul? Inima îmi bătea atât de tare, încât abia mai puteam respira.

— Era cu calul, coniţă. Cred că era domnu' care a trecut adineauri pe lângă noi. Aş pune rămăşag c-a luat-o prin pădure.

— Te-ai descurcat minunat, Waters. Mă mir că nu ne-am răsturnat.

În timp ce vizitiul şi servitorii cercetau trăsura, m-am

uitat să văd dacă nu sunt rănită. Eram julită şi murdară, dar se pare că nu aveam nimic rupt; şi totuşi nu mă puteam opri din tremurat. Waters a constatat că totul era în ordine şi ne-am continuat drumul spre Londra. Am ajuns acasă şi am trecut semeaţă pe lângă Davis, care-mi ţinea uşa deschisă să trec.

— Văd că vrei să mă cerţi, Davis. Sunt sigură că domnul Hargreaves n-o să-mi reproşeze nimic de această dată.

Am urcat apoi şi am chemat-o pe Meg să mă ajute să mă dezbrac. S-a cutremurat când a văzut în ce hal mi-era rochia şi s-a îngrozit de-a dreptul când i-am spus ce am păţit, dar asta n-a constituit un obstacol în calea eficienţei ei. A cerut să mi se aducă ceai şi mi-a pregătit o baie fierbinte, în care am stat o jumătate de oră. Ştiam că a doua zi avea să fie şi mai rău, iar juliturile mai dureroase.

Vestea celor păţite de mine s-a răspândit repede în toată casa. Când a sosit tava de la bucătărie, pe ea nu se afla doar ceai, ci şi supă de pui, flori proaspete din grădină, un pahar de Porto şi un exemplar din *Marile speranţe,* despre care mi-am imaginat că a fost luat la întâmplare din bibliotecă de un membru bine intenţionat al personalului. Mai întâi am mâncat supa, nu pentru că-mi era neapărat foame, dar nu voiam să-i rănesc sentimentele bucătăresei, trimiţând-o înapoi neatinsă. Meg bătu la uşă.

— A venit doamna Brandon, doamnă. Vreţi s-o trimit sus?

— Te rog.

Îmi terminasem supa şi mă dusesem în pat, unde stăteam peste cuvertură, sprijinită de perne. După expresia lui Ivy mi-am dat imediat seama că aflase despre accident. S-a repezit spre mine, s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a muşcat atât de tare buza, încât mă temeam c-o să-i dea sângele.

— Ce naiba se-ntâmplă? Trebuie să te opreşti, Emily. Trebuie să ai grijă şi să nu te mai expui aşa.

— Nu e atât de simplu, Ivy. Miza e foarte mare.

— Da, dar asta nu-i treaba ta. Anunţă poliţia şi retrage-te.

— Nu ştiu încă suficient pentru a-i pune pe drumul cel bun.

— Şi vrei să fii omorâtă? Pentru ce?

— Pentru a scăpa de la spânzurătoare o femeie nevinovată. Să împiedic un mincinos să răstoarne un guvern paşnic.

— Atunci, las-o pe seama lui Colin. De ce insişti să faci tu totul?

I-am privit faţa chinuită şi derutată.

— Pentru că este important, Ivy, pentru că-mi place şi pentru că eu cred că mă pricep. O să fie bine.

— Eşti egoistă, Emily. Egoistă. Sunt înnebunită de groază din cauza ta şi tu-mi ignori îngrijorarea. De ce nu laşi lucrurile astea în seama celor care ar trebui să se ocupe de ele? N-o să-ţi placă ce-ţi spun, dar… dar… o lady nu face aşa ceva.

— Sunt convinsă că reputaţia mea de lady o va alina foarte tare pe Jane Stilleman înainte de execuţie.

— Nu eşti singura persoană care poate rezolva lucrurile astea, Emily. N-ai păţit destule, ca să-ţi dai seama cât e de periculos?

— I-am promis lui Colin că n-o să mă expun la riscuri inutile şi n-a încercat să mă oprească.

— Probabil că nu sunt aşa de deşteaptă ca voi doi, pentru că nu văd de ce e atât de importantă implicarea ta. Înţeleg că îţi place aventura, dar nu mai e deloc amuzant. Cineva vrea să te omoare.

— Cred că exagerezi puţin, Ivy.

— Poate că da, Emily, dar se poate să am dreptate. Ştiu că nu m-ai asculta chiar dac-aş avea. Mă întreb cum ai reacţiona dacă în locul meu ar fi Margaret.

Era rândul meu să-mi muşc buza. Aş fi vrut să-i spun că Margaret nu ar încerca să mă oprească şi că m-ar ajuta să rezolv problema, indiferent de pericol. Dar nu voiam s-o rănesc pe Ivy, mai ales acum, când era atât de agitată. Speram doar ca lucrurile dintre ea şi Robert să se rezolve.

— Îmi pare rău, Ivy. Nu vreau să-ţi ignor îngrijorarea.

— Ştiu că nici tu, nici Margaret nu mă luaţi în serios.

Probabil c-ar trebui să încerc să fiu ca ea, dar nu vreau. Vreau doar ca lucrurile să fie aşa cum erau înainte de a ne mărita, când voiai să fii fericită. Cred că acum preferi provocarea, în locul mulţumirii.

— Şi asta-i aşa de rău?

— Este, atunci când le ceri prietenelor să se dea la o parte şi să se uite la tine cum te arunci în calea pericolului.

— Dar nu ţi-am cerut să te dai la o parte.

— Ştii foarte bine că nu pot să fac altceva. Îşi încleşta mâinile în poală şi-şi fixă privirea asupra lor. Scuză-mă că m-am certat cu tine după ce ai avut o asemenea experienţă groaznică. Am greşit.

— Ivy…

— Trebuie să plec. Robert e la Westminster şi se aşteaptă să fiu acasă când se întoarce.

— Cum mai merg lucrurile între voi?

— Robert e foarte atent. Sunt foarte norocoasă că am un asemenea soţ.

Şi prin acest răspuns, impersonal şi cât se poate de adecvat, mi-am dat seama că am încetat să mai fiu confidenta ei. Mi-a zâmbit rece, cu buzele aproape imobile, şi mi-a urat numai bine. Mi-era greu s-o văd plecând aşa, iar când am auzit uşa grea a dormitorului închizându-se, am început să plâng. Vieţile noastre urmau căi diferite şi nu doream deloc să mă ştiu pierdută şi singură, fără mângâierea prieteniei ei.

Când am deschis ochii, era întuneric şi mi-am dat seama că adormisem. Eram dezamăgită că am pierdut atâtea ore. Capul îmi bubuia, dar am aprins o lampă şi am sunat pentru ceai, cerând să-mi fie dus în bibliotecă. Am coborât încet, mult mai înţepenită decât fusesem cu câteva ore în urmă. M-am lăsat cu greu pe scaunul de la birou şi am deschis un sertar în care soţul meu îşi ţinea carnetele goale cu coperte negre din piele, pe care le folosea ca jurnal. Când a murit Philip, erau cinci. Pe unul îl foloseam pentru lecţiile de greacă. Un altul, care cuprindea şi exerciţii de greacă, dar şi notiţele asupra investigaţiilor

mele, mi-l furase Sebastian în parc, atunci când îmi luase şi *Odiseea.* Acum aveam de gând să-l încep pe al treilea. Am ezitat o clipă, întrebându-mă dacă să nu le folosesc totuşi la altceva, poate să le rezerv pentru greacă sau să-mi încep propriul jurnal. Odată folosite, va mai dispărea încă un lucru care mă lega de Philip, iar această descoperire m-a întristat foarte tare. Îmi plăcea să le ştiu acolo unde le lăsase el, aşteptându-şi întrebuinţarea.

— Bucătăreasa v-a trimis ceaiul şi un grog fierbinte, doamnă, mă anunţă Davis punând tava pe birou.

— Are mare grijă de mine.

— Sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de îngrijiri medicale?

— Categoric. Am zâmbit. Lacheii m-au asigurat că n-au fost răniţi nici ei, nici Waters. E adevărat?

— Sunt foarte bine, doamnă.

— Perfect. Am sorbit din grog. Şi caii?

— N-au fost vătămaţi deloc. Îmi daţi voie, doamnă?

— Te rog, spune.

— Mi-am permis să-l informez pe inspectorul Manning în legătură cu cele întâmplate în această după-amiază. Domnul Hargreaves m-a întrebat… şi-a dres vocea… adică…

— Te-a întrebat dacă inspectorul ştie ce s-a întâmplat.

— Da, doamnă. N-am nicio îndoială că l-aţi fi informat chiar dumneavoastră, dacă nu ar fi trebuit să vă reveniţi după accident.

— Bineînţeles. Nu mi-am putut opri un zâmbet. Am găsit la mine în cameră punguţa pe care o aveam, dar n-am văzut Biblia. Ştii unde e?

— Biblia? N-am văzut-o. O să-l întreb pe Baines.

S-a întors cu servitorul după câteva minute.

— I-am dat geanta şi Biblia unei cameriste, doamnă, spuse Baines. Nu ştiu ce-a făcut cu ele.

— Care cameristă?

— Nu ştiu cum o cheamă. E mai nouă.

Davis s-a pus imediat pe treabă. După o scurtă cercetare, a constatat că Molly dispăruse cu toate lucrurile

ei.

27

— Nu trebuia să ai încredere în ea, îmi spuse Margaret a doua zi, după-amiaza.

Se plimba prin bibliotecă, dar se ţinea departe de ferestre.

— Cred că ai dreptate, dar tot nu-mi vine să cred că mai ţine legătura cu Berry după tot ce i-a făcut.

— Nu vreau să par cinică, dar e posibil să n-o fi obligat deloc. Cred că i-a făcut plăcere să se bucure de atenţia lui şi s-a supărat când şi-a dat seama că nu înseamnă nimic pentru el.

— Teoretic, e posibil, dar e puţin probabil.

— Şi acum ce faci?

— Cred că e timpul să-i mai trimit un mesaj lui Sebastian. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Margaret ar fi vrut să-i trimit un citat din Homer, dar am ales o abordare mai simplă:

> Sebastian, am văzut Biblia mamei tale şi-ţi cunosc adevărata identitate. Te rog să vii imediat la mine.

— N-are niciun motiv să se mai ascundă de tine, acum că ştii adevărul, fu de părere Margaret. Capet este moştenitorul Bourbonilor. Francis ştia acest lucru. Probabil că i-a spus şi lui Berry. Dar cum se leagă toate astea de infidelitatea lui Francis? Berry avea motive să-l ucidă, dar acelaşi lucru se poate spune şi despre Beatrice.

— E foarte posibil ca crima să n-aibă nicio legătură cu tronul Franţei. Dacă Beatrice ştia că soţul ei avea o amantă şi un copil – am suspinat – atunci se poate ca în spatele morţii domnului Francis să stea o cu totul altă

motivaţie.

— Există vreo motivaţie mai puternică decât trădarea dragostei? Deşi… Margaret făcu o mică pauză. Dacă Beatrice l-a iubit mereu pe domnul Barber, mai poate ea pretinde că a fost înşelată?

— Ia gândeşte-te: ea îl iubeşte pe Barber, dar îl preferă pe Francis. Ani şi ani de zile îşi ascunde sentimentele şi-şi tratează soţul cu respect şi afecţiune, ajungând, în sfârşit, să-l iubească. Acum, să presupunem că află că acest bărbat, pentru care a renunţat la dragostea ei, a dat-o fără milă la o parte pentru o altă femeie. O trădare care poate stârni sentimente aprige.

— Poate. Cred că acum are ocazia să-l readucă pe Barber în viaţa ei. Dacă soţul şi-a luat o amantă, de ce să nu-şi ia şi ea un iubit? Eu aşa aş face.

— Da? Am privit-o cu atenţie. Vrei să-mi spui cumva pe ocolite că te-ai hotărât să te măriţi cu Jeremy?

— Doamne fereşte, nu! În primul rând, mama lui n-ar accepta niciodată aşa ceva, iar în al doilea, sunt convinsă că Jeremy e capabil de o mare pasiune. Nu-mi fac iluzii în privinţa fidelităţii în majoritatea mariajelor, dar nu mi-ar plăcea să am un soţ care să aibă o mare pasiune pentru altcineva.

— Nu te subestima, Margaret. Poate că tu vei fi marea lui pasiune.

— Nicio şansă. Până acum câteva săptămâni îl consideram cel mai frivol gentleman, dar s-a petrecut o schimbare în el, o seriozitate care apare mai ales când se uită la o anumită femeie.

— Nu-mi spune că e Lettice.

— Nu, Emily, eşti tu.

— Jeremy mi-e foarte bun prieten şi sunt convinsă că nu m-ar privi niciodată altfel.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Eu îţi spun doar ceea ce văd. E un fel de adorare în felul lui de a-ţi vorbi. Nu e linguşeală, nu. E pasiune. Ăsta-i cuvântul.

— Un foc de paie, poate, i-am răspuns, deşi nu-mi venea să cred că e nici chiar asta. Eram prietenă cu Jeremy de

atât de mult timp, încât orice alt fel de relaţie între noi era de neconceput.

— Poţi să crezi ce vrei. Sunt însă convinsă că dacă afecţiunea ta nu-şi schimbă cursul, ducele de Bainbridge o să rămână burlac încă multă vreme.

— Jeremy e capricios şi orice sentiment al lui faţă de mine e generat de faptul că nu sunt accesibilă. În curând îşi va muta însă pasiunea asupra alteia, la fel de inaccesibilă. Domnul Hargreaves mi-a răspuns la scrisoarea de ieri? l-am întrebat pe Davis, care a intrat în cameră.

— Nu ştiu nimic. Voi întreba îndată, doamnă.

S-a întors după vreo jumătate de oră, neştiind cum să-şi mai ceară scuze. Îi spusese lui Baines să ducă scrisoarea, dar, când lacheul s-a dus s-o ia, n-a mai găsit-o. O cameristă – aceeaşi căreia îi dăduse mai târziu lucrurile pe care le avusesem în trăsură – trecea prin hol şi i-a spus că m-a văzut cu câteva clipe înainte luând o scrisoare de pe tăviţă. Şi-a zis că m-am răzgândit. Nu aveam nicio îndoială asupra celor întâmplate. O luase Molly, care luase şi Biblia lui Bernadette Capet, şi i le dăduse lui Charles Berry.

— Trebuie s-o găsesc pe Molly, i-am spus majordomului. Fă tot ce ştii, dar adu-mi-o.

În timp ce-l aşteptam pe Davis cu veşti despre fugară şi răspunsul lui Sebastian la ultima mea scrisoare, m-am gândit să vizitez două doamne care mi-ar fi putut da informaţii importante pentru prietenele mele. Am mers mai întâi la Eaton Place, unde am petrecut o jumătate de oră foarte plăcută cu contesa Anders, mama lordului Pembroke. După ce am discutat despre vizita de stat germană (toată lumea era uşurată datorită bunei purtări a kaizerului), căsătoria prinţesei Louise cu prinţul Aribert de Anhalt (contesa era convinsă că mariajul nu va dura), şi greutatea de a găsi şi păstra o bucătăreasă bună (mi-am zis că trebuie să-i măresc salariul bucătăresei mele), am orientat discuţia în altă direcţie.

— Ce mai face fiul dumneavoastră, lady Anders? Ştiu că

era destul de apropiat de domnişoara Routledge înainte de logodna ei.

— Oh, săracul Tommy, i-a frânt inima când l-a părăsit, dar trebuie să-ţi mărturisesc că eu n-am fost prea dezamăgită. O înţeleg pe Elinor că-l vrea pe Berry pentru fiica ei. Sângele regesc ademeneşte foarte tare. Chiar dacă Charles Berry n-are avere, dar zvonurile se adeveresc, acest lucru se va schimba în curând şi Elinor merită toate laudele pentru c-a riscat.

— Sper că va avea parte şi Isabelle de puţină fericire.

— Presupun că are tot atâtea şanse cu Berry cum ar avea cu oricine altcineva. E foarte dulce. În alte împrejurări, i-ar fi fost foarte bine cu Tommy, dar acum el e liber să găsească o fată care să-i aducă o zestre considerabilă. Familia Routledge nu mai are averea de odinioară. Nu vreau să spun că acest lucru ar conta foarte mult pentru noi – zâmbi ea graţioasă – dar dacă ai şansa să-ţi îmbunătăţeşti situaţia financiară, de ce să n-o faci?

— Lordul Pembroke e în oraş? Nu l-am mai văzut de la balul dat de doamna Brandon.

— L-a trimis tatăl lui în Yorkshire, cu treburi la moşie. Asta o să-i facă bine.

Eram mulţumită să ştiu că lordul Pembroke suferea într-adevăr după pierderea lui Isabelle. Chiar o iubea. Poate că într-o zi o să fie foarte fericită ştiind acest lucru. După ce mi-am luat rămas-bun de la lady Anders, am pornit pe jos până la Grosvenor Crescent, am traversat Piccadilly şi m-am întors în Mayfair. Acum, că durerea pricinuită de accidentul cu trăsura începuse să-mi mai treacă, mi-am dat seama că mersul pe jos îmi face bine şi-mi mai reduce din înţepeneală. Când am ajuns însă în Park Street, mi-am încetinit pasul, temându-mă că următoarea mea vizită nu va mai fi la fel de plăcută.

Mă simţeam îngrozitor din cauza răcelii intervenite între Ivy şi mine şi ştiam că vina este mai mult a mea. Poate că n-o să mai fim niciodată la fel de apropiate ca în trecut, dar măcar puteam încerca s-o opresc pe femeia care distrugea căsătoria prietenei mele. Am inspirat adânc şi am bătut la

uşa din faţa mea.

Reşedinţa Reynold-Plympton era un bun exemplu de prost-gust. În măsura în care îmi dădeam eu seama, totul era poleit acolo şi fiecare locşor din salonul în care am fost primită era acoperit cu hidoase păsări împăiate, etalate în diverse stadii de zbor. Cred că voiau să creeze impresia că te afli afară, în grădină, dar efectul era, de fapt, că eşti închis într-o colivie bizară. Decorul a încetat însă să mă mai intereseze îndată ce am văzut că stăpâna casei avea deja un musafir. Robert a sărit în picioare când a dat cu ochii de mine şi şi-a luat repede pălăria şi bastonul.

— Nu vreau să vă deranjez, a spus el şi s-a repezit afară aproape imediat după ce m-a salutat în fugă. Iar eu n-am făcut niciun gest pentru a-i uşura situaţia.

— Ce plăcere, lady Ashton, susură doamna Reynold-Plympton, privindu-mă cu un ochi critic. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

— Nu vreau să mă ascund după cuvinte. Sunt îngrijorată din cauza prieteniei dumneavoastră cu domnul Brandon.

— Îngrijorată? Şi de ce sunteţi dumneavoastră îngrijorată? Robert nu e cel mai interesant bărbat pe care-l cunosc, dar nu e nici aşa de îngrozitor.

— Îmi fac griji pentru el, nu pentru dumneavoastră.

— Da?

A început să râdă şi atunci mi-am dat imediat seama de ce-i atrage pe domnii plictisiţi şi căsătoriţi. Râsul îi suna ca niște clopoţei de argint, era ca o melodie încântătoare în cascade, captivant.

— Nu-mi dau seama ce e de râs aici.

— Atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră.

— Vă asigur că n-are de ce să vă pară rău.

— Aşadar, aţi venit să-mi faceţi morală. Ce plictiseală!

Femeia asta n-avea pic de ruşine! Nici nu încerca să-şi nege relaţia nelegitimă. Tocmai voiam să mă lansez într-un atac energic asupra imoralităţii, când mi-a trecut prin minte un gând care m-a paralizat: nu aveam nicio dovadă concretă că e amanta lui Robert. A dansat cu el de două ori la rând, s-au plimbat în parc şi l-a primit în vizită. Ceea ce

nu constituia chiar o dovadă de adulter. Eram oare mai bună decât cei care mă bârfiseră, atentând la reputaţia mea? Aşa că am ales o altă strategie.

— Sunt foarte bună prietenă cu soţia lui Robert.

— Aşa am înţeles când ne-am întâlnit în parc.

— Vreau s-o văd fericită.

— Sunteţi foarte impetuoasă, nu? Aveţi obiceiul să vă pripiţi întotdeauna şi să judecaţi oamenii?

— Mă străduiesc să nu fac asta.

— Cred că trebuie să vă străduiţi mai mult. Nu am nicio aventură cu bietul dumneavoastră Robert. Râse din nou. Şi mai muzical. Cât sunteţi de naivă! Credeţi că mi-aş pierde vremea cu un gentleman cu o poziţie politică atât de neînsemnată? Chiar m-aţi amuzat foarte tare.

Neştiind ce să-i răspund, am păstrat tăcerea.

— Lady Ashton, îmi petrec timpul cu mulţi dintre prietenii lui Basil, mai ales cu cei pe care îi pregăteşte pentru poziţii înalte. Ştiu anumite detalii despre *toată lumea* – şi vă imaginaţi cât de important e acest lucru în politică. Iar Basil vrea să le împărtăşesc protejaţilor lui aceste cunoştinţe.

— Basil? Lordul Fortescue?

— Mai e şi altul? Depinde destul de mult de mine.

— Lordul Fortescue. Sunt… sunt… uluită.

— Există o artă în a-ţi alege amantul, lady Ashton. Iar varianta cea mai evidentă nu e întotdeauna şi cea mai… valabilă, dacă pot să mă exprim astfel.

— Deci dumneavoastră sunteţi…

— Cea care-i face lui Robert un serviciu inestimabil. Dar acum mi-aţi pricinuit dumneavoastră îngrijorare. Sunt probleme în viaţa lui privată? Basil nu tolerează aşa ceva. Discreţia e foarte importantă.

— Nu, nu ştiu să fie probleme, dar m-am gândit că…

— Dacă aţi tras atât de repede concluzia că avem o legătură, atunci precis sunt probleme. Soţia lui e mai fragilă cumva?

— Oh, nu pot…

— Nu e loc pentru falsă modestie, lady Ashton.

Fortescue vrea ca Robert să intre în următorul guvern. Trebuie să aibă garanţia că există măcar aparenţa unui cămin fericit.

— Dar n-am spus că n-ar fi fericit…

— Nu rămâne însărcinată, nu? Doamna Reynold-Plympton se încruntă. Trebuie să vorbesc imediat cu el despre acest lucru. Credeţi că există vreo problemă medicală?

Conversaţia o luase rapid pe această pantă şi nu mai puteam face nimic ca s-o opresc. Ivy ar muri de o mie de ori dacă ar afla că am vorbit cu altcineva despre ea.

— Nu, nu cred.

— Oh, draga mea. Te-ai înroşit toată. Nu e deloc plăcut. De ce eşti aşa de stânjenită?

— Ar fi trebuit să tac.

— Bineînţeles. O să mă ocup eu de asta.

— Doar n-o să-i spuneţi lui Robert…

Râse din nou.

— Draga mea, chiar eşti atât de naivă? Basil o să-i spună lui Robert.

Mi se părea şi mai rău.

— Nu cred…

— Basil se ocupă întotdeauna de asta. Robert nu are amantă, nici nu merge la… mai bine să nu vorbim despre asta. Dar, precis că din cauza orelor până la care lucrează îşi neglijează îndatoririle conjugale. Cu câteva cuvinte bine alese din partea mentorului său, care îi va arăta beneficiul adus de un copilaş încântător în întregirea tabloului familiei engleze perfecte, se va rezolva. Sunt bucuroasă c-aţi venit la mine, lady Ashton. Basil îşi pune mari speranţe în Robert. Şi e bine ca acesta să nu aibă probleme acasă.

— Vă rog, doamnă Reynold-Plympton, nu cred că e cazul…

— Niciun cuvânt mai mult. Sunt discreţia întruchipată. Nimeni în afara celor direct interesaţi nu va auzi un cuvânt despre ce am discutat noi aici.

N-aş putea spune că eram total sigură pe discreţia ei. Şi cine considera ea că sunt „cei direct interesaţi”? Mergeam

spre casă, cuprinsă de deznădejde. Aveam febră musculară şi îmi părea rău că nu luasem trăsura. De ce oi fi crezut c-o pot ajuta pe Ivy confruntându-mă cu această femeie? Cu ce drept mă amestecam eu în căsnicia prietenei mele? Poate că intenţiile îmi erau curate, dar ar fi trebuit să am bunul-simţ să nu discut cu nimeni despre problemele lui Ivy. Trebuia să-i spun ce am făcut; nu puteam risca să afle din altă parte şi ştiam că acest lucru va pune capăt prieteniei noastre. Ivy nu mă va ierta niciodată c-am rănit-o atât de tare.

28

Davis, dovedindu-mi încă o dată că nu este numai nepreţuit, ci şi de o eficienţă ieşită din comun, a localizat-o pe Molly în câteva zile. Îşi găsise de lucru în apropiere de strada Fleet, unde împăturea ziare timp douăsprezece ore pe zi pentru bani foarte puţini. M-am hotărât s-o aştept seara în faţa clădirii unde lucra şi am prins-o în clipa în care ieşea pe uşă.

— Molly! Când m-a văzut, s-a crispat. Să nu încerci să fugi, i-am spus apucând-o de braţ.

— Îmi pare rău, lady Ashton. N-ar fi trebuit să plec aşa. Trebuia să vă dau preaviz. Aţi fost bună cu mine.

— Cu cât te-a plătit domnul Berry să furi de la mine, Molly?

— Ce?

— Ştiu despre scrisori, despre Biblie şi despre mesajul care trebuia trimis domnului Hargreaves.

Fata izbucni în lacrimi.

— Eu nu fur, coniţă, niciodată nu fur. Mai ales de la dumneavoastră. Am vrut să vă spun că plec, da' n-am știut că domnu' Hargreaves e cu dumneavoastră. Nu puteam să zic în faţa dumnealui, coniţă.

— Ai vorbit vreodată cu domnul Berry de când ai plecat de la Savoy?

— Niciodată. De ce să vorbesc cu nenorocitu' ăla? Şi nici el n-ar vrea să vorbească cu mine.

Suspina aşa de amarnic încât îmi era greu să înţeleg ce spune.

— Şi atunci, de ce ai plecat? N-am înţeles nimic din ce mi-a răspuns. Trebuie să te controlezi. Vino cu mine.

Am pus-o să se aşeze în trăsură şi i-am dat o batistă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu m-aşteptam să mă mai ţineţi în… ăăă… starea asta. Da' nici nu voiam să mă daţi afară. Nu ştiam ce să fac. Gabby mi-a zis că aici au nevoie de fete şi mi-am luat slujba asta. Nu mi-au cerut recomandare, dar cred că mă dau afară de cum află.

Atunci am înţeles.

— Domnul Berry?

Dădu din cap. Nu eram convinsă că la mine caută ea alinare, dar nu m-am putut stăpâni. Am îmbrăţişat-o şi i-am vorbit răspicat.

— Nu te-aş fi dat niciodată afară din casa mea pentru un lucru care nu depinde de tine. Vrei să te întorci cu mine?

— Nu… nu ştiu. E îngrozitor. Toţi o să creadă numai rele despre mine.

— Mai multă lume mi-a spus că vorbeşti foarte frumos despre domnul Berry. De ce, după ce s-a purtat aşa de urât cu tine?

— M-a ameninţat, lady Ashton. Mi-a zis că dacă zic vreodată ceva împotriva lui, mă nenoroceşte. L-am văzut de la depărtare de câteva ori, în parc, şi m-am gândit că mă pândeşte. Mi-a fost frică.

M-am gândit la câteva scenarii. Cel mai bine ar fi, poate, s-o scot din Londra şi s-o trimit undeva unde n-o cunoaşte nimeni. Aş putea s-o trimit la Ashton Hall, dar asta i-ar crea mai târziu probleme cu familia lui Philip. În fond, casa aceea nu va fi a mea întotdeauna.

— Ai vrea să lucrezi pe moşia domnului Hargreaves? Sunt convinsă că aş putea aranja ceva pentru tine acolo. O să spunem că ţi-a murit soţul. Nu trebuie să afle nimeni despre asta, Molly.

— Faceţi asta pentru mine?

— Aş vrea să fac şi mai mult. Şterge-ţi faţa, apoi du-te şi dă-le preavizul. Vii cu mine acasă.

Am privit-o îndepărtându-se şi am auzit un ciocănit în fereastra trăsurii.

— Bună treabă, Emily. Îmi dai voie să urc?

Waters şi lacheii au coborât imediat şi l-au înconjurat.

— Nu-i nimic. E un prieten, le-am spus şi i-am deschis.

— Să salvezi o biată fată de la pierzanie! Mi-e imposibil să nu te ador tot mai mult. Cred că suntem amândoi la fel de romantici.

— Sebastian, ştiu cine eşti.

— Felicitări. Pălăria îi era trasă atât de tare pe ochi, încât îmi era greu să-i văd faţa. Mi-a dat o punguţă de catifea. N-am nevoie de bijuterii false. Şi a dispărut înainte de a apuca să spun ceva despre Biblia care i-a aparţinut mamei sale.

M-am luat după el cât am putut de repede, strigându-l să se oprească, dar nici nu m-a băgat în seamă. Şi, cu toate că m-au ajutat şi lacheii în urmărire, a reuşit să scape. Molly s-a întors în toată această nebunie şi Waters a aşezat-o lângă el, pe capră. Părea mulţumită acolo, aşa că am lăsat-o să se întoarcă în Berkeley Square cu el.

După ce am rămas singură, am deschis săculeţul de la Sebastian şi am găsit, după cum mă aşteptam de altfel, colierul din diamante false şi un bileţel.

Κϋμα τό πικρον Έρωος άκοίμηοί τε πνέοντες
Ζήλοι χαί χώμων χειμον χειμέριον πέλαγος
Ποϊ φέρομαι;

Talazurile amare ale Iubirii, şi Geloziile fremătătoare, şi marea rece a desfătării, încotro mă poartă oare?

Dacă Molly era nevinovată de acuzaţiile pe care i le adusesem – şi nu m-am îndoit de asta nicio clipă – atunci vinovat era altcineva din casă. Nu după mult timp, suspiciunile mele s-au îndreptat asupra lui Lizzie. Şi ea era nouă, îşi făcea apariţia când nu era cazul, era destul de înceată la treabă şi se interesa mai mult decât trebuia de musafirii mei. Doamna Ockley, menajera, mai angajase încă două fete în acelaşi timp cu Lizzie, aşa că le-am luat pe toate la întrebări, ca să fiu mai sigură. În ziua în care fuseseră furate scrisorile din bibliotecă, una plecase în vizită la fratele ei, în Brighton, iar cealaltă era atât de

candidă şi de sinceră, încât mi s-a părut imposibil s-o acuz de ceva.

Lizzie, în schimb, a fost bătăioasă, ceea ce m-a surprins foarte tare. Întotdeauna mi-am tratat servitorii cu respect şi mi-am amintit că, atunci când a venit prima dată la mine, era foarte neliniştită, iar eu am făcut tot ce am putut s-o calmez. Aşa că a fost un adevărat şoc s-o văd acum atât de nepoliticoasă.

— Nu ştiu de ce mă aflu aici, spuse ea privindu-mă drept în ochi. Am auzit ce s-a întâmplat în casă, dar nu puteţi crede c-ar avea asta vreo legătură cu mine.

— De ce, Lizzie?

— Pentru că ştiu că n-aveţi nicio dovadă împotriva mea.

— Ai avut grijă, nu?

— N-a fost nevoie. N-am făcut nimic.

— Aş vrea să te cred. E foarte neplăcut să ai un spion printre ai tăi. Acum două zile, a fost luată o scrisoare din hol. Doamna Ockley mi-a spus că făceai curăţenie acolo şi pe scară când a dispărut. Ai văzut cine a luat-o?

— N-am fost atentă. Eu îmi vedeam de treabă.

— Dar dacă ar fi trecut cineva pe acolo, ar fi vorbit cu tine, nu?

— Poate că da, poate că nu.

— Mai ştiu că în ziua în care au fost luate scrisorile din bibliotecă, ştergeai praful acolo. Nici atunci n-ai văzut nimic?

— Nici nu-mi mai aduc aminte de ziua aia.

— Chiar nimic, nimic? A fost jefuită casa. Davis a interogat imediat tot personalul. Chiar nu-ţi aduci aminte de nimic?

— Ba da, da' pentru mine a fost o zi ca toate celelalte. N-am ştiut că trebuie să găsesc hoţu'.

— Când ştergeai praful, n-ai văzut scrisorile pe biroul meu?

— Ba da, da' de unde să ştiu eu că lipsesc două? Nici n-am ştiut câte erau.

— Bun răspuns, Lizzie. Din păcate, intenţionat Davis nu a spus nimănui câte scrisori au fost luate. Dacă eşti

nevinovată, de unde ştii că e vorba de două? Şi-a supt obrajii şi n-a spus nimic. Am tăcut şi eu mai mult timp. Apoi, urmând unul dintre sfaturile lui Colin, am continuat cât am putut de calmă: Dacă tu ai făcut-o, Lizzie, ar fi mai bine să-mi spui. Mă interesează mai mult să aflu cine te-a pus, decât să te pedepsesc.

Nu mi-a răspuns.

— Pot, bineînţeles, să chem poliţia, dar e mai bine să rămână totul între noi. În ultimul timp, această casă a suferit prea mult din cauza scandalului. Sunt convinsă că şi tu preferi s-o rezolvăm în particular.

— Ca să mă daţi afară fără recomandare?

— Chiar nu eşti în măsură să pui condiţii, Lizzie.

— Ba cred că da.

Mi-era foarte greu să rămân calmă. O să-l întreb pe Colin ce ar fi făcut el în locul meu.

— Bine, cum vrei. Am sunat şi a intrat Davis. Cred că avem nevoie de inspectorul Manning.

— Foarte bine, doamnă. S-a întors foarte încet, a pornit spre uşă şi apoi s-a întors. Ai văzut vreodată o închisoare, Lizzie? E un loc îngrozitor. Nici nu-ţi poţi imagina. Mai ales când eşti obişnuită cu o cameră drăguţă, în una dintre cele mai bune case din Londra.

Ea se uita încă fix la mine, iar Davis, stând în spatele ei, mi-a făcut practic cu ochiul. Era să cad de pe scaun.

— Lady Ashton e generozitatea întruchipată, a continuat el. Nu cred c-ar vrea ca vreuna dintre fetele care lucrează aici să ajungă într-un asemenea loc. Şobolani. Foarte mulţi şobolani. Mizerie cât încape. Mirosul e de nesuportat. Cred că în foarte scurt timp o să te îmbolnăveşti şi o să mori de tânără.

— Destul! ţipă Lizzie. Recunosc că eu am luat scrisorile.

— De ce? am întrebat-o.

— Nu m-am gândit că fac ceva rău.

— Şi tot tu ai transmis informaţia despre mine şi ducele de Bainbridge?

Acum, că se ştia prinsă, i s-a evaporat toată încrederea în sine. Era agitată şi a început să vorbească foarte

repede.

— N-a fost chiar aşa, doamnă. Eu numai am confirmat că a fost aici de multe ori, şi singur cu dumneavoastră. Şi că a trimis florile cu bileţelul.

— Ai citit bileţelul?

— Da, îmi pare rău.

— De unde ai ştiut că doamna Francis a venit în vizită în ziua în care te-ai oferit să ne aduci ceai?

— Nu-mi mai aduc aminte, doamnă. Pe cinstea mea.

— Şi cum ai transmis informaţia?

— Am lăsat bileţele într-un copac din Berkeley Square.

— Nu te cred, Lizzie. Ştii să citeşti?

— Da.

— Şi ai citit biletul de la ducele de Bainbridge?

— Da. A înghiţit puternic în sec.

— Cum l-a semnat?

— Nu-mi mai aduc aminte exact. Ăăă… cred că l-a semnat *Bainbridge.* Sau poate că *Jeremy?*

— Ce ţi-a cerut exact să faci cel care te plăteşte?

— La început mi-a zis să fiu atentă şi să văd dacă aveţi vreo aventură cu domnu' Berry, da' eu n-am văzut nimic, şi atunci mi-a zis că trebuie să fiu atentă la duce.

— Şi când ai văzut biletul, te-ai gândit că e de la duce?

A aprobat din cap.

— Nu ştii să citeşti, nu-i aşa? Nu se uita la mine. Problema e, Lizzie, că biletul nu era de la el. Nici măcar nu era semnat.

— Oh.

— Nu-i nicio ruşine că nu ştii carte. Nu ai avut ocazia să înveţi şi nu e vina ta. De ce ai furat scrisorile?

— Credeam că şi ele-s de la duce şi-mi era teamă că cel care mă plăteşte o să-şi dea seama că nu ştiu să citesc şi nu-mi mai dă bani.

— Şi cine te plăteşte?

— Nu ştiu.

— Lizzie, nu mai minţi.

— Nu mint. Nu ştiu cine e.

— E clar că nu laşi biletele în piaţă. Cum comunici cu

acea persoană? Şi cum te-a contactat prima dată?

Fata s-a făcut galbenă ca ceara.

— Am avut probleme unde am lucrat ultima oară şi n-am primit recomandare.

— Şi ce-ai făcut?

Am încercat să mi-l imaginez pe Colin. Un Colin calm, capabil să convingă pe oricine să recunoască orice.

— Am… flirtat cu fiul stăpânului.

— Ai flirtat doar?

— Da.

— Eşti sigură? Speram să nu mă trezesc în aceeaşi seară cu două servitoare aflate în situaţii delicate.

— Da, lady Ashton. Tatăl lui m-a alungat în clipa în care a văzut că fiul lui vorbeşte cu mine.

— La cine ai lucrat?

— Vă rog, nu mă obligaţi să spun.

— Trebuie, Lizzie. Trebuie să-ţi verific povestea.

— La lordul Grantham, coniţă.

Lordul Grantham, cel de la care Sebastian furase caseta de Limoges!

— Aşa că ai fost dată afară.

— Mama lucrează la Richmond şi a rugat-o pe menajera de acolo să mă lase să stau cu ea până când îmi găsesc altceva de lucru, dar vă daţi seama că fără recomandare n-am găsit nimic.

— La Richmond? La cine?

Inima îmi bătea cu putere. Oare era chiar aşa de simplu?

— La doamna Sophie Hargreaves, coniţă. O stăpână foarte cumsecade.

Nu era chiar aşa de simplu. Sophie era măritată cu fratele lui Colin, William.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Renunţasem şi voiam să-mi iau o slujbă la fabrica de nasturi, când a venit la mine un bărbat şi mi-a spus că mă poate ajuta. Şi el e servitor şi m-a văzut când îmi căutam de lucru. Mi-a spus că-mi poate face rost de o recomandare dacă sunt de acord să-l ajut pe stăpânul lui şi că-mi mai dă şi bani pe deasupra. N-am văzut nimic rău în asta. Am zis

că mă şi distrez un pic.

— O distracţie care m-ar fi putut nenoroci. Şi dacă ai fi reuşit, Lizzie, nici nu te-aş mai fi putut ajuta.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Cine a scris recomandarea falsă?

— Nu ştiu.

— Precis ştii din ce casă provine. Altfel, cum i-ai fi putut răspunde doamnei Ockley când ţi-a luat interviul?

— Am vrut să zic că nu ştiu cine a scris-o exact. Era din partea unei doamne, David Francis. Şi ea stă la Richmond.

Vestea era foarte proastă, dar mi-am păstrat firea.

— Şi... bărbatul cu care ai vorbit? Cine e?

— Nu mi-a zis cum îl cheamă. Era prea riscant. Dacă am fi fost prinşi?!

— Şi cum ai comunicat cu el?

— Ne întâlneam în parc în ziua mea liberă.

— Şi în săptămâna asta trebuie să te întâlneşti cu el?

— L-am văzut acum câteva zile şi mi-a zis că nu mai are nevoie de mine.

— Lui i-ai dat Biblia care era în trăsura mea?

— Da, doamnă.

— Doar nu ţi-ai închipuit că are vreo legătură cu ducele de Bainbridge?

— Nu, da' după ce i-am dus scrisorile, în săptămâna următoare mi-a zis că, dacă dau peste vreun lucru mai neobişnuit, ar fi bine să i-l dau. Când am auzit că trăsura a fost scoasă de pe drum, am ştiut că-i ceva neobişnuit şi când mi-a dat Baines lucrurile dumneavoastră, m-am uitat prin ele.

— Te-ai uitat şi prin săculeţul meu?

— Da, doamnă. M-am gândit că-i ciudat să aveţi Biblia în loc de cartea aia grecească şi m-am gândit să i-o dau lui.

— Tot tu ai luat şi scrisoarea care trebuia trimisă domnului Hargreaves?

— Da.

— Şi i-ai spus lui Baines că am luat-o eu de pe tăviţa de corespondenţă?

— Da, doamnă.

— Mai este ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu cred.

Se foia în faţa mea şi mi-am dat seama că ar vrea să-i dau voie să se aşeze.

— După cum îţi dai seama, mi-e foarte greu să te cred.

— Îmi pare rău.

— Sunt nedumerită că acum eşti aşa spăşită, după ce ai fost atât de vehementă când am început să-ţi pun întrebări.

— N-ar fi trebuit să fac aşa ceva, doamnă, ştiu. Mi-a spus că, dacă sunt prinsă, să neg tot, cât pot de tare. Zicea că, dacă o ţin pe-a mea, nu puteţi să dovediţi c-am făcut ceva rău.

— Lizzie, când cineva face ceva rău, până la urmă se poate dovedi. Întotdeauna.

— Da, doamnă.

Se vedea că se simte foarte rău. M-am uitat atunci la Davis, care rămăsese lângă uşă.

— Du-o la doamna Ockley şi spune-i să n-o scape din ochi până când nu lămuresc toate astea.

Imediat după ce au plecat, m-am gândit la ce posibilităţi am. Puteam să le trimit scrisori lui Sophie Hargreaves şi lordului Grantham, dar era mai bine să vorbesc cu Beatrice personal. Voiam să-i văd reacţia la povestea lui Lizzie.

29

Beatrice nu era acasă; plecase la închisoare, s-o vadă pe Jane Stilleman. Am vorbit cu doamna Fenwick, care a negat violent că ar fi auzit vreodată numele lui Lizzie; fata nu lucrase niciodată acolo. Ceea ce nu era, bineînţeles, o surpriză. Adevărata problemă era dacă Beatrice scrisese sau nu recomandarea falsă, iar acest lucru nu era treaba menajerei. Tocmai mă pregăteam să-mi iau rămas-bun, când l-am văzut pe Thomkins în grădină şi m-am gândit să discut şi cu el.

— Înţeleg că doamna Francis s-a dus azi s-o vadă pe Jane. Ai fost şi dumneata la ea?

— Nu, doamnă, mi-a răspuns el în timp ce se ocupa de trandafiri.

— Mă tem că va fi condamnată pentru crimă.

Tăcere.

— Domnule Thomkins, nu e de glumit. Jane, femeia pe care se presupune c-o iubeşti, ar putea fi spânzurată. Nu ai nimic de zis?

— Ce aş putea zice? Nu ştiu cine a făcut-o.

— Ai încercat să-i aduci puţină alinare?

— Ce să-i spun? Că-mi pare rău pentru ea?

— Sunt sigură că i-ar fi părut bine. Ai putea măcar să-i trimiţi o scrisoare.

— Nu mă prea pricep la scris.

— Cine crezi – dintre cei din casă – că ar fi dorit moartea domnului Francis? S-a întâmplat ceva neobişnuit în ultimele luni? Vreun oaspete mai deosebit, vreun…

— Credeţi că nu m-am gândit şi eu de o mie de ori? Poliţia m-a luat la întrebări de nu ştiu câte ori, de dimineaţa până seara. Am fost şi eu suspectat, doar

nicotină provenea din magazia mea.

— Cum adică?

— O folosesc la trandafiri; omoară afidele.

Oare de ce nu mi-a spus Beatrice asta?

— Şi cum ai reuşit să scapi de închisoare?

— În săptămâna de dinainte de crimă am fost la sora mea. Şi Jane i-a adus lu' domnu´ Francis loţiunea când eram plecat.

— Dar ai fi putut pune nicotină înainte.

— Se poate, da' n-am pus-o. Tăcu. Şi de ce să fi vrut eu moartea domnului Francis? Sau pe a lui Stilleman? Chiar dumneavoastră aţi zis că puteam să mă însor cu Jane, şi nu m-am însurat.

— Asta nu înţeleg. Dacă Jane ar fi vrut să-şi omoare soţul, de ce să-l fi omorât înainte pe domnul Francis? Să fi vrut oare să-l omoare pe domnul Francis? În fond, a ameninţat-o c-o dă afară. Ea n-avea cum să ştie că doamna Francis o să-i dea voie lui Stilleman să ia loţiunea de bărbierit şi celelalte obiecte de toaletă.

— Nu ştiu.

— Dar dacă Jane ştia că loţiunea e otrăvită, nu l-ar fi împiedicat s-o folosească?

Se opri din lucru şi se întoarse spre mine.

— Nu, dacă i-ar fi dorit moartea.

— Dacă voia să scape de soţ, l-ar fi omorât doar pe Stilleman. N-ar fi părut aşa de suspect şi ar fi fost o singură crimă.

— Poate că nu s-a gândit la asta. Poate că domnul Francis îi spusese deja că o s-o dea afară şi ea a intrat în panică.

— Înseamnă că o crezi vinovată.

— Se poate.

— O crezi în stare să ucidă doi oameni?

— Tot ce ştiu e că m-a ajutat de mai multe ori la trandafiri. Ştia despre nicotină. Asta n-am spus la poliţie, da' vedeţi că nu pot să fiu sigur?

Vedeam, bineînţeles. Şi totuşi, mi se părea puţin probabil ca aceste crime să fi fost înfăptuite de o

servitoare prinsă într-o aventură ilicită. Mai ales că erau atâtea alte lucruri suspecte. Cum să cred că legătura dintre domnul Francis şi Charles Berry era, în fond, lipsită de importanţă? Desigur, teama de a pierde tronul la care el aspira era un motiv mult mai puternic decât cele pe care le-ar fi avut Jane Stilleman. Şi ea, şi Berry ar fi fost în pericol să piardă totul; în această privinţă cel puţin, servitoarea şi gentlemanul erau pe picior de egalitate. Şi totuşi, aş fi vrut ca explicaţia mai complicată să fie şi cea corectă.

Aveam nevoie de gândire, dar eram tot mai derutată. Ar fi fost mai bine să mă detaşez, să mă concentrez pe altceva şi să las ca totul să se aşeze în mintea mea. După ce m-am întors la Londra, m-am dus să-l caut pe domnul Wainwright la British Library. L-am găsit foarte uşor: era la biroul lui din camera de lectură, în pericol de a fi îngropat de teancurile de cărţi ce-l înconjurau.

— Lady Ashton!

— Vă rog, nu vă ridicaţi. Mi-e teamă că, dacă faceţi o mişcare bruscă, o să cadă ceva peste dumneavoastră.

Nu m-a ascultat şi, când s-a sculat în picioare, a răsturnat vreo zece cărţi.

— Îmi pare foarte rău, mi-a spus el aplecându-se să le ridice.

Aş fi vrut să-l ajut, dar corsetul, chiar şi strâns mai lejer, mă împiedica să mă aplec.

— Nu trebuie să vă scuzaţi. De cărţi trebuie să vă ocupaţi mai întâi. Le-a aranjat, dar într-o poziţie la fel de nesigură ca şi mai înainte. De câteva săptămâni mă tot gândesc la fuga Delfinului din Franţa, în timpul revoluţiei, şi am ajuns la concluzia că trebuie să fi venit în Anglia.

— Da, e o teorie populară, mi-a răspuns domnul Wainwright. Se bazează, în mod categoric, pe legendă. Circulă numeroase poveşti cu familii engleze care i-au ajutat pe francezi să fugă de Teroare.

— Susţine vreuna că l-a ajutat pe Delfin?

— Nu avem nicio dovadă, dar eu cred că, dacă l-a ajutat cineva, nu s-ar fi lăudat cu asta. Băiatul ar fi fost în mare

pericol, chiar şi în Anglia, dacă revoluţionarii ar fi aflat ce s-a întâmplat cu el.

— Şi mai târziu? După înfrângerea lui Napoleon, a fost reinstaurată monarhia.

— Aşa e. Dar Ludovic al XVIII-lea n-ar mai fi ajuns rege dacă ar fi apărut Delfinul, moştenitorul tronului. Ar fi fost oare Ludovic-Carol în siguranţă dacă s-ar fi făcut cunoscut? Dacă a supravieţuit, a trăit în anonimat. Nu avea susţinători, armată, anturaj.

— Mă întreb dacă, după ce a fost martor, la o vârstă atât de fragedă, la brutalitatea revoluţiei, ar mai fi vrut să devină rege.

— Nu ştiu, a dat din umeri domnul Wainwright. Regii gândesc altfel decât noi.

— Dar dacă a fost crescut ca un copil oarecare, atunci cu siguranţă că ar fi gândit aproape ca noi. Cunoaşteţi nume de familii engleze care i-au ajutat pe aristocraţi?

— William Wickham a ajutat mii de oameni să scape, dar, din ordinul celor de la Foreign Office[5], stătea în Elveţia. În secret, bineînţeles. Vicontele de Torrington din Sevenoaks a adăpostit refugiaţi, iar mai mulţi clerici exilaţi au stat la King's House, în Winchester.

— Sevenoaks? În Kent?

— Da.

— Vă mulţumesc, domnule Wainwright. Mi-aţi fost de mare ajutor.

M-am dus în grabă acasă, dar nu am intrat în bibliotecă, ci în salonul pe care mama lui Philip îl folosea când era stăpâna casei. M-am uitat prin toate sertarele, dar nu am găsit ce căutam. Davis a intrat în încăpere când răscolirea era în toi şi a rămas aşa, uitându-se mai amuzat decât s-ar fi cuvenit, aşteptând să-i vorbesc.

— Ce s-a întâmplat, Davis?

— Pot să vă ajut, doamnă?

— Burke's Peerage[6]*,* Davis. Îmi trebuie *Burke's Peerage.*

— Nu cred că vicontele o avea.

---

[5] Ministerul de Externe din Marea Britanie (n. tr.).

[6] Ghidul familiilor nobiliare din Marea Britanie (n. tr.).

— Nici eu nu cred. Dar mă gândeam că mama lui…

— Şi-a luat toate lucrurile la casa din Derbyshire, doamnă. Dar, dacă-mi permiteţi, doamna Ockley are un exemplar.

— Adevărat?

— I-a fost foarte devotată vicontelui şi, când s-a anunţat logodna lui, a vrut să vadă care vă sunt strămoşii.

— Crezi c-o să mi-l împrumute? l-am întrebat eu şi am rămas uluită, aşteptându-l. S-a întors destul de repede, cu un volum foarte uzat.

— Este o ediţie mai veche. Nu era nou când l-a cumpărat.

Am căutat familia Torrington şi mi-am plimbat degetul pe pagină până am dat de copiii celui de-al patrulea viconte: Sarah Elizabeth, Caherine Jane şi Elinor Constance. Moşia era în Kent, lângă Sevenoaks, acolo unde mi-a spus lady Elinor că şi-a petrecut copilăria.

Şi dacă familia Torrington ştia despre fuga Delfinului? Oare l-a ajutat? Şi dacă da, ce ştie lady Elinor despre asta? Trebuia să-mi calculez cu mare grijă următoarea mişcare.

30

De când mi-a spus Sebastian că nu el a furat cutia de prizat, mi-am spus să văd dacă nu e scoasă la vânzare pe undeva, dar m-am luat cu alte lucruri şi nu m-am ocupat de asta. Astăzi, în sfârşit, eram hotărâtă s-o caut şi până la ora două am vizitat şapte magazine, dintre care multe cu o reputaţie dubioasă. Nu eram atât de naivă încât să-mi închipui că o voi găsi expusă. Speram însă ca unul dintre proprietarii magazinelor să poată fi convins să-mi dezvăluie dacă n-a auzit cumva de un astfel de obiect care să fi fost dat spre vânzare pe piaţa neagră.

Încă nu aflasem nimic, deşi cumpărasem două vaze roşii, ambele din secolul al V-lea, una care ilustra mitul lui Zeus şi al lui Io, cealaltă naşterea lui Apollo şi a lui Artemis. Şi cu toate că nu mi s-a părut moral, am mai cumpărat şi un fragment dintr-o friză încântătoare cu cele trei Graţii, cu braţele înlănţuite, cu părul şi veşmintele fluturând. Proprietarul magazinului era celebru pentru lipsa sa de scrupule, iar provenienţa obiectului era cusută cu aţă albă. Detestam să am de-a face cu cei implicaţi în traficul ilegal de antichităţi, dar piesa era desăvârşită, aşa încât nu m-am îndurat să n-o iau. Dacă era a mea, ajungea la British Museum; în mâinile altcuiva, ar fi fost definitiv pierdută pentru oamenii de ştiinţă. Slabă consolare pentru a mă împăca cu o astfel de achiziţie, mai ales că ştiam, teoretic, că singura modalitate de a opri tranzacţiile de pe piaţa neagră era eliminarea cererii pentru obiectele ale căror achiziţie şi proprietate nu puteau fi verificate.

Mă uitam prin cel de-al optulea magazin şi cugetam dacă aşa ceva ar avea şanse de împlinire în timpul vieţii mele, fiind pe punctul de a mă apropia de proprietar să

văd dacă nu are şi altceva prin spatele magazinului, când ceva mi-a atras privirea: un ac delicat, în formă de pasărea paradisului, din aur, în care erau montate safire, rubine şi smaralde. L-am recunoscut imediat ca fiind cel pe care-l purta lady Elinor în ziua în care l-am întâlnit, Margaret şi cu mine, pe Jeremy la British Museum. Mi-am schimbat imediat strategia.

— Ce broşa superbă! am exclamat.

Proprietarul, care mă urmărea de la distanţă, mi-a zâmbit larg şi s-a apropiat de tejghea, în faţa mea.

— Aur de optsprezece carate, doamnă, şi pietre de cea mai bună calitate.

— De unde o aveţi?

— De unde am cele mai multe bijuterii. Scuzaţi-mă că vă spun asta, dar dumneavoastră, doamnele, vă cam depăşiţi uneori banii de buzunar.

— Mi-ar plăcea s-o cumpăr, dar mi-e foarte cunoscută. Mă tem c-a fost a unei prietene şi ar fi destul de penibil să apar cu ceva care i-a aparţinut. Aţi putea să verificaţi?

— Nu pot face asta, doamnă. Le ofer clienţilor confidenţialitate absolută.

Se pare că această confidenţialitate absolută era evaluată pe undeva pe la şase şilingi. Am plecat din magazin cu acul şi cu confirmarea faptului că lady Elinor o vânduse, împreună cu alte piese valoroase, în ultimele şase luni. Chiar dacă nu am reuşit să găsesc tabachera, începeam să bănuiesc la cine ar fi.

Dacă ar fi fost Colin în oraş, l-aş fi rugat pe el să facă nişte investigaţii discrete la avocatul familiei Routledge, pentru a afla cât e de gravă situaţia financiară a lui lady Elinor. Legăturile lui cu palatul ar fi fost de nepreţuit în acest caz. Trebuia însă să mă bazez pe metode mai imaginative şi m-am hotărât s-o vizitez pe mama lordului Pembroke, unica persoană despre care credeam că ar putea şti ceva.

— Iertaţi-mă că intru direct în subiect, lady Anders, dar aţi început tratative cu lady Elinor atunci când fiul dumneavoastră a vrut să se însoare cu Isabelle?

— Nu în mod oficial. Am discutat puţin cu ea, aşa informal, când a devenit evident că Tommy avea intenţii serioase în privinţa fetei. După cum v-am spus, nu prea mai au bani, aşa că zestrea trebuie să fie destul de mică.

— Cât de mică?

— Practic, inexistentă. O să fiu sinceră cu dumneavoastră, lady Ashton. Eu şi lordul Pembroke nu i-am fi permis lui Tommy să se însoare cu ea, indiferent cât de mult ar fi iubit-o. Şi am lăsat-o şi pe Elinor să înţeleagă acest lucru. Mi-e prietenă, după cum ştiţi, şi nu voiam ca fiica ei să-şi facă speranţe prea mari.

— E chiar aşa de rău? Credeam că domnul Routledge a fost destul de înstărit.

— A lăsat-o pe Elinor cu o situaţie destul de bună, dar banii s-au dus. Isabelle a avut noroc cu Charles Berry. Nu cred că s-ar fi găsit mulţi domni care s-o accepte cu atât de puţini bani.

— Şi Berry de ce o ia? El n-are bani.

— Înseamnă că există un puternic ataşament din partea lui. Sau pentru că vrea o soţie dintr-o familie engleză nobilă. Excelent pentru cineva cu sânge regal, nu? Cred că nu există nicio monarhie în Europa care să nu se înrudească cu draga noastră regină.

Ceea ce putea fi adevărat, dar diferenţa dintre o căsătorie cu nepoata fără bani a unui viconte şi o alianţă cu cea mai neînsemnată prinţesă din Casa de Saxa-Coburg-Gotha era ca aceea de la cer la pământ. El avea nevoie de o soţie cu avere. Şi nu ar fi fost de acord să se însoare cu Isabelle, dacă lady Elinor nu l-ar fi convins şi cu altceva. Sau să-l fi prins că nu era cine pretindea că e? Poate că-l şantaja.

I-am mulţumit lui lady Anders şi, în drum spre casă, mi-am cântărit opţiunile. Trebuia să vorbesc cu Sebastian. Sigur putea dovedi că este adevăratul descendent al lui Ludovic al XVI-lea şi era capabil să-l oprească pe domnul Berry. Trebuia să merg din nou la *Times,* ceea ce începea să mă cam irite. De ce face atât de dificilă stabilirea contactului cu el? Mi-am scos capul pe fereastra trăsurii şi

i-am strigat lui Waters să oprească.

Sebastian mă mai urmărise de multe ori şi m-am gândit c-ar putea-o face şi acum. Am coborât din trăsură, am traversat Knightsbridge şi am intrat în parc. Iar trăsura am trimis-o acasă, după ce l-am asigurat pe Waters că n-o să păţesc nimic. Mi-a fost destul de greu să-l conving, dar în cele din urmă am reuşit, spunându-i că nu-mi serveşte la nimic dacă-şi pierde vremea pe lângă parc şi refuzând să fiu însoţită de un lacheu. Apreciam grija servitorilor mei, dar voiam să fiu singură.

M-am plimbat încet pe lângă lacul Serpentine, atentă tot timpul să văd dacă nu sunt cumva urmărită. Niciun semn. Am mers mai departe şi am intrat în Kensington Gardens, unde m-am aşezat pe o bancă în cel mai izolat loc pe care l-am găsit. Am aşteptat acolo trei sferturi de oră, revăzând datele cazului, făcând liste cu întrebări şi cu răspunsurile pe care trebuia să le descopăr şi uitându-mă, mult prea des, la ceasul prins în corsaj. În cele din urmă am renunţat, m-am ridicat în picioare şi m-am uitat în jur. Se făcea târziu şi în grădină mai era puţină lume. N-am văzut pe nimeni, dar eram sigură că Sebastian era acolo, pândind ascuns pe undeva.

— Sebastian? am strigat. Ştiu că eşti aici. Nu vrei să vorbeşti cu mine?

Frunzele foşneau în vânt şi am auzit undeva, în depărtare, lătratul unui câine, dar admiratorul meu nu a apărut.

— Te rog! Trebuie să mă ajuţi! Sebastian!

Am bătut nemulţumită din picior şi m-am aşezat din nou.

— N-ar trebui să te pierzi aşa cu firea, Kallista, draga mea.

A apărut din senin şi s-a aşezat lângă mine.

— De ce te încăpăţânezi să te strecori aşa? E foarte enervant.

— Eşti încântătoare când te enervezi.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu vreau să te scap din ochi. Crezi că e bine să te învârți pe aici, neînsoţită, după tot ce ţi s-a întâmplat?

— Sunt capabilă să am grijă de mine.

— Da? Uite, acum aş putea să-ţi fac orice. Să te iau prizonieră; să te duc în bârlogul meu de nelegiuit. Nu e nimeni care să mă vadă şi să mă oprească.

— Dacă ţip, tot vine cineva. Şi îmi imaginez că bârlogul tău e destul de departe şi e greu să mă duci până acolo fără să fim văzuţi.

— Poate, dădu el din umeri. Nici nu trebuie să te temi. Cu mine, nu eşti în pericol.

Era prima oară când îi vedeam faţa. Ochii, după cum ştiam, erau de un albastru şocant, dar altfel, trăsăturile nu aveau nimic neobişnuit. Deşi nu l-aş fi putut descrie drept chipeş, avea un soi de energie care îl făcea foarte atrăgător.

— Am pierdut Biblia mamei tale. Îmi pare foarte rău.

— Pentru mine, n-are nicio importanţă. Dacă o voiam, aş fi luat-o când a vrut să mi-o dea.

— Cred că e la Charles Berry.

— Ei, sper să-l amuze.

— Cum poţi glumi cu aşa ceva? Nu vrei să-l opreşti?

— Pe Berry? E un bădăran nenorocit. N-am treabă cu el.

— Dar îţi fură moştenirea!

Cuvintele mele l-au făcut să râdă din toată inima.

— Iubito, te ador. Ce dramă! Cât entuziasm! Tηλε διαθρέζωμεν οπη σθέωος.

— Chiar dacă reuşesc să citesc la prima vedere, mă descurc mai greu când aud vorbindu-se în greacă. Îmi traduci?

— „Hai să fugim departe, cât de departe ne ţin puterile.”

— Cum de eşti atât de instruit, dacă ai fost crescut ca servitor?

— Am fost trimis la şcoală de un binefăcător.

— Aha. Mă întreb dacă n-ai avut cumva vreun fond secret?

— Un fond secret? Ridică din sprâncene. De unde ţi-a venit o asemenea idee? Să mă fi înşelat eu oare cu privire la caracterul tău? Spune-mi că nu citeşti literatură proastă. Credeam că îi eşti credincioasă lui Homer.

— Nu încerca să schimbi vorba. Doar n-o să stai deoparte câtă vreme Charles Berry încearcă să ocupe tronul Franţei.

— Ce treabă am eu? Familia mea a făcut şi aşa destul.

Aceste cuvinte mi-au mers la inimă. Durerea pe care a suferit-o, bietul de el! Îmi imaginam oroarea pe care trebuie s-o fi simţit când a aflat de brutalitatea cu care i-au fost executate rudele. Ideea că trebuie să-şi ducă viaţa negându-şi identitatea, făcând pe servitorul când, prin naştere, ar fi trebuit să trăiască în lux şi confort! Fără să-mi dau seama, i-am luat mâna înmănuşată şi i-am strâns-o.

— Ai dreptate. Dar nu-l poţi lăsa să pretindă ceea ce-ţi revine de drept. Chiar dacă monarhia nu va mai fi reinstaurată, n-ar trebui să spună că el e adevăratul moştenitor al Casei de Bourbon.

— Şi crezi că *eu* sunt? Ah, minunat! Nu, nu draga mea. N-am nicio legătură cu sărmanul Delfin. Ba chiar m-am săturat să tot aud vorbindu-se despre el.

— Şi Biblia? Bernadette Capet? Ştiu că a venit în Anglia cu Delfinul.

— Da.

— Iar fiica lui a fost mama ta.

— Nu, nu ştii deloc povestea. Bernadette şi fiul ei, bunicul meu, l-au adus pe Ludovic-Carol în Anglia, dar n-au rămas cu el. Era extrem de important ca identitatea lui să rămână secretă, aşa că băiatul a fost dat în grija unui cuplu fără copii.

— Care ştiau cine e?

— Bineînţeles, dar n-au suflat o vorbă.

— Dar Capet e numele care s-a dat familiei regale.

— Şi exact din acest motiv l-a şi adoptat draga de Bernadette. Familia mea e cât se poate de încântată să onoreze monarhia franceză. Nici n-ai idee cât e de plicticos.

— Dacă astea-ţi sunt sentimentele, de ce furi obiectele care i-au aparţinut Mariei-Antoaneta?

— Da, asta-i chiar o enigmă, nu? Mama mea avea o fixaţie pentru Bourboni şi pentru serviciul pe care li-l

făcuse Bernadette. De când am început să vorbesc, m-a învăţat istoria Franţei.

— Şi e aşa de îngrozitor?

— Dacă se face în detrimentul altor lucruri, da. Avea un pomelnic al tuturor lucrurilor furate Bourbonilor. Nu mai suportam să-l aud. Când am plecat la şcoală, am ştiut că nu mă mai întorc la Richmond. A fost îngrozită când m-am hotărât să stau în altă parte. A insistat să nu plec.

— N-a mai avut alţi copii?

— Nu. Doar pe mine.

— Poate că voia să te aibă lângă ea la bătrâneţe.

— Nu. Era convinsă că trebuie să rămân, pentru că, scumpa mea, aşa ar fi vrut Maria-Antoaneta. Bernadette a jurat că va rămâne lângă Ludovic-Carol şi lângă moştenitorii lui pentru a se asigura că sunt bine. Fiul ei a făcut la fel, iar eu ar fi trebuit să fac acelaşi lucru.

— Adică trebuia să veghezi asupra moştenitorului Delfinului?

— Da. Îţi imaginezi? Au trecut o sută de ani de la revoluţie. Nu se întâmplă nimic dacă mai plecăm şi noi. Luă o pietricică de jos şi o azvârli destul de tare, peste stratul de flori din faţa noastră. Ne-am certat foarte tare şi am plecat. Am venit la Londra, mi-am schimbat numele şi am luat-o de la început.

— Dar ţi-ai luat numele Capet?

— De dragul ironiei, n-am reuşit să rezist în faţa unei asemenea ocazii. Înainte de a veni la Londra, a încercat să-mi dea pacostea aia de tabacheră, dar n-am vrut s-o iau. Era cel mai preţios lucru pe care-l avea. I-o dăduse Delfinul lui Bernadette şi de atunci a rămas la noi. Când eram mic, mama mi-o arăta, dar niciodată nu m-a lăsat s-o ating. Mi-a spus că înăuntru e o foaie de hârtie pe care Bernadette a scris toată povestea.

— Şi de ce n-ai vrut s-o iei?

— Cel ce are tabachera e de acord, în mod tacit, să aibă grijă de moştenitorul Delfinului. Eu n-am intenţia să fac asta.

— Dar nu te-ai întors la Richmond nici când mama ta a

murit.

— Nu. Ce rost ar fi avut?

— Şi tot nu înţeleg de ce aduni lucrurile care i-au aparţinut reginei.

— După ce a murit mama, m-a cuprins un puternic sentiment de vinovăţie. Am părăsit-o şi mi-am bătut joc de ceea ce pentru ea era supremul scop în viaţă. La puţin timp după moartea ei, am auzit întâmplător un gentleman care spunea că are o casetă de Limoges despre care se crede că i-a aparţinut reginei franceze. Ştiam că mama ar fi fost încântată s-o aibă.

— Şi nu ţi-ai permis s-o cumperi?

— Nici vorbă. Mi-a fost destul de greu să-mi câştig traiul la Londra şi am descoperit că am un anumit talent de a pătrunde în case fără a fi descoperit. Iar acest talent, odată cultivat, îţi oferă posibilitatea de a-ţi mai rotunji veniturile fără prea mare bătaie de cap. Mi-a fost foarte uşor să iau cutia din casa lordului Grantham.

— Şi restul?

— Devii dependent: să te furişezi, să provoci agitaţie… E foarte interesant.

— Şi atunci, de ce ai dat înapoi diamantul roz?

— În ciuda eforturilor, mi-a fost imposibil să mă scutur de întreaga veneraţie faţă de Casa de Bourbon pe care mi-a transmis-o familia. Când mi-am dat seama că l-am luat de la moştenitorul Delfinului, m-am hotărât să-l înapoiez, mai ales că el a fost cel care mi-a plătit studiile.

— David Francis e adevăratul moştenitor? M-am întrebat dacă Beatrice are habar. Şi n-ai ştiut asta când ai luat diamantul? Sunt sigură că mama ta ţi-a spus.

— Nu. Acest lucru se spune numai după ce persoana respectivă consimte să ducă mai departe misiunea familiei. Absurd, nu? Aşa că n-am ştiut că era Francis şi am aflat abia după ce am citit în ziar că el deţinea şi tabachera. Când am refuzat-o, mama a făcut mare scandal şi mi-a spus că va ieşi definitiv din familia noastră şi că o oblig s-o înapoieze Bourbonilor.

— Şi cine crezi că l-a omorât?

— Habar nu am. Desigur, toate astea dovedesc că mama a avut dreptate. Bourbonii au încă nevoie de grija noastră.

— N-ar fi fost nicio diferenţă.

— Aşa e.

— Şi cum ai pus mâna pe scrisorile lui Léonard?

— Sunt primele pe care le-am furat. Am dat peste ele cu totul întâmplător. Am pătruns în biblioteca unui conac de la ţară, să iau o casetă Fabergé care se afla acolo, la vedere. Când am ridicat-o, am văzut în spatele unor cărţi, pe un raft, un teanc de scrisori. Erau legate cu o panglică roşie şi m-am gândit că sunt scrisori de dragoste. Fiind o fire romantică, le-am luat sperând să am parte de o lectură plăcută. După câte îmi dau seama, cel care le deţinea nici n-a observat că lipsesc.

— Cine e? I le înapoiez eu.

— N-ai curajul.

— Ba da.

— Atunci nu-ţi spun.

— De ce n-ai luat şi scrisorile Mariei-Antoaneta de la domnul Francis, când ai furat diamantul roz?

— Nici nu ştiam că sunt la el. Se ridică în picioare şi se postă în faţa mea. A fost minunat, draga mea, dar mă tem că trebuie să dispar.

— Nu, stai! Şi ce faci cu lucrurile pe care le-ai furat? Le dai înapoi?

— Bineînţeles că nu.

— Nici măcar cerceii lui Cécile? De dragul meu?

— Poate, dac-ar fi fost ai tăi. Se aplecă şi îmi întoarse capul într-o parte, atingându-mi uşor urechea. Ţi-ar sta minunat cu ei.

— N-ai de gând să dispari din nou, nu?

— N-am niciun motiv să rămân.

— Nu-mi poţi spune, cel puţin, cum să te găsesc?

— De ce? Vrei să-l părăseşti pe minunatul domn Hargreaves pentru mine? Nu cred, draga mea. Dar voi veni de câte ori ai nevoie de mine.

— Nu-mi place să fiu urmărită, Sebastian.

— Mă găseşti prin *Times.*

Apoi se înclină şi se îndepărtă. Nu mai avea rost să-l strig, dar am oftat şi m-am uitat la locul pe care stătuse. Acolo, pe bancă, îmi lăsase carnetul.

31

În clipa în care m-am întors acasă, am luat scrisoarea pe care o primisem cu o săptămână în urmă de la Colin, prima pe care mi-o trimisese din Franţa. O scrisese pe feribot şi a pus-o la poştă îndată ce a sosit la Calais, chiar înainte de a se urca în trenul spre Paris. Am zâmbit în timp ce o citeam; reuşea mereu să alcătuiască scrisorile în aşa fel încât să pară că-ţi vorbeşte şi aproape că-i auzeam cuvintele, în timp ce mi-l imaginam şezând în faţa mea, trecându-şi mâna prin părul dezordonat, cu picioarele lungi întinse în faţă. Nu m-am lăsat însă abătută de la scopul meu de această imagine încântătoare. Am parcurs repede pagina până când am ajuns la fraza pe care o căutam. „Avem bilete la Operă pe trei, locuri în primul rând de la balcon."

Am conceput o telegramă pe care să i-o trimit, cu un text destul de stângaci, dar care avea să-i transmită mesajul meu când citea prima literă a fiecărui al treilea cuvânt. Astfel, va avea un tablou scurt şi incisiv asupra situaţiei la zi din Londra, mai ales în ceea ce-l priveşte pe Charles Berry.

— Aţi văzut c-a mai sosit astăzi o scrisoare de la Paris, doamnă? m-a întrebat Davis când a luat telegrama, uitându-se la teancul de plicuri nedeschise de pe birou.

— Nu, n-am apucat.

Am căutat printre scrisori până am găsit-o pe cea cu bine cunoscutul scris al lui Colin.

— Vreţi să trimit telegrama imediat sau să mai aştept până când vedeţi ce scrie domnul Hargreaves?

— Trimite-o acum, Davis. E foarte urgentă. Dacă mai trebuie să adaug ceva, îi mai trimit una.

Davis s-a înclinat şi m-a lăsat să citesc. Eram bucuroasă de intimitatea momentului şi am deschis plicul. Scrisoarea era, dacă îndrăznesc să spun, cea mai delicată şi mai lirică declaraţie de dragoste aşternută vreodată pe hârtie. Textul părea să cânte. Am citit-o de trei ori şi abia apoi mi-am dat seama că ard şi că îmi tremură mâinile. Era atât de frumoasă, încât aş fi vrut s-o citesc cu voce tare, să-i ascult melodia cuvintelor, dar mi-am amintit de vorbele lui Colin, care-mi spunea că într-o casă londoneză nu eşti niciodată cu adevărat singur.

Şi abia atunci mi-am dat seama c-am uitat cu desăvârşire ce era esenţial. Cu un suspin, am luat o foaie de hârtie şi am copiat prima literă a fiecărui al treilea cuvânt. Veştile de la el le completau perfect pe ale mele: averea lui lady Elinor se dusese pe sprijinirea lui Garnier şi a aşa-zişilor lui revoluţionari. De asta nu mai avea Isabelle zestre. Şi nici n-ar mai fi avut nevoie, dacă mama ei ar fi reuşit să-i aranjeze o căsătorie cu un viitor rege. Bineînţeles că finanţând acest proiect, lady Elinor era în măsură să aleagă o regină pentru Charles Berry.

Era însă foarte riscant. Fără zestre, Isabelle ar fi ajuns într-o situaţie cruntă, în caz că restauraţia ar fi eşuat. Şi totuşi, speculaţia era rezonabilă. În Franţa, republica era extrem de impopulară. *Monsieur* Garnier era foarte iubit, fiind în acelaşi timp un politician mult prea abil pentru a cădea victimă slăbiciunii care determinase eşecul loviturii de stat a lui Boulanger.

Ştia lady Elinor că Berry e un impostor? Era ea dispusă să rişte atât de mult doar pentru că-l credea adevăratul descendent al lui Ludovic al XVI-lea? Ideea că familia ei a ajutat refugiaţii să scape de teroare nu-mi dădea pace. Oare au ştiut aceştia ce s-a întâmplat cu Delfinul?

Nu sunt deloc mândră de ceea ce am făcut în continuare, dar nu prea aveam de ales. I-am trimis un bilet lui Isabelle şi am invitat-o să vină cu mine la British Museum. Am primit răspunsul ei a doua zi dimineaţă, la micul dejun, şi m-am dus s-o iau de la Meadowdown îndată ce am terminat de mâncat.

Ne-am plimbat prin două galerii greco-romane, apoi în Sala Arhaică şi abia apoi am fost în stare să-mi adun tot curajul şi să abat discuţia în direcţia în care ştiam că trebuie să continue.

— Ţi-e dor de domnul Berry? am întrebat-o când ne aflam în faţa lui Apolo Strangford, o statuie din marmură despre care se credea că provine din Ciclade. Privind-o, mi s-a făcut dor de Santorini.

— Văd că-i suport destul de bine absenţa.

— Am aflat că familia ta i-a ajutat pe refugiaţii din timpul Revoluţiei Franceze. Logodna cu moştenitorul Casei de Bourbon pare un fel de justiţie poetică.

— Exact aşa zice şi mama, mi-a răspuns ea uitându-se la Apollo cu o privire goală.

— Am înţeles că familia Torrington a ajutat o persoană foarte importantă. Cred că-i o poveste minunată.

Spre surprinderea mea, Isabelle a zâmbit.

— Întotdeauna mi-a plăcut, mai ales partea cu diamantul roz. E foarte romantică.

— Nu cred c-o ştiu.

— Delfinul a oferit familiei mele un diamant roz ca răsplată pentru ajutor, dar stră-străbunicul meu a refuzat să-l accepte. Era unul dintre puţinele lucruri pe care băiatul le avea de la mama sa şi familia Torrington a crezut de cuviinţă că trebuie să rămână la el, în amintirea reginei. Un gest minunat, dar până la urmă inutil. Pentru că, la un moment dat, a fost nevoit să-l vândă, probabil pentru a-şi plăti drumul în America. Dacă nu l-ar fi vândut, n-ar fi fost furat de hoţul acesta oribil din Anglia, nu?

— Nu, probabil că nu, i-am răspuns şi mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia cât timp mi-a povestit. Zâmbetul lui Apollo părea plin de reproşuri la adresa mea.

Ne-am continuat plimbarea prin muzeu. Lui Isabelle i-au plăcut foarte mult mumiile, însă eu abia am aruncat o privire spre lucrurile pe lângă care treceam. Nu am crezut nicio clipă că Ludovic-Carol a vândut diamantul roz. Când ziarele au scris despre furtul lui, lady Elinor l-a identificat imediat pe proprietar drept persoana care îi putea da cu

desăvârşire planurile peste cap.

Oare s-a confruntat cu el? I-a confirmat în vreun fel că el e moştenitorul lui Ludovic-Carol? Mi s-a făcut iar rău, ştiind că, dacă nu l-aş fi convins să raporteze furtul, domnul Francis ar fi trăit încă. Gândurile mi s-au îndreptat imediat spre micul Edward. Oare exista vreo posibilitate ca lady Elinor să ştie despre băiat? Sebastian nu era singura persoană care mă urmărise; oare nu am condus-o eu fără să vreau la Edward? Şi doamna White? Oare ea ştia că fiul său are sânge regal?

Am inventat repede o durere de cap şi am dus-o pe Isabelle acasă, apoi i-am spus lui Waters să mă ducă la doamna White. Menajera m-a lăsat să intru imediat, dar era foarte încruntată când m-a condus la stăpâna ei. Nu credeam că acest lucru ar fi posibil, dar am găsit-o pe doamna White şi mai slabă decât atunci când o văzusem ultima dată.

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, dar mai am de pus câteva întrebări despre domnul Francis. V-a spus vreodată ceva… mai special… despre el? Poate v-a explicat de ce e atât de important pentru el să aibă un copil?

— Nu vor toţi bărbaţii copii?

— Probabil. Dar nu v-a dat un anumit motiv pentru dorinţa lui?

— Nu, lady Ashton. Întotdeauna a fost foarte amabil cu mine, dar şi-a ţinut gândurile pentru el. Era foarte interesat de tot ce făceam şi, desigur, de Edward, dar nu ne-a spus aproape niciodată nimic despre viaţa lui. Ceea ce nu m-a surprins, totuşi.

— Aţi observat ceva ciudat în jurul casei de la moartea lui?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ceva sau pe cineva care să vă fi ridicat suspiciuni?

— Doar nu credeţi că cineva din casa mea…

— Nu, nu. Doar că am motive să cred că persoana care l-a omorât pe domnul Francis s-ar putea arăta interesată de Edward.

— Credeţi că fiul meu e în pericol?

— Nu sunt sigură. Dar cred c-ar fi mai bine dacă dumneavoastră şi băiatul aţi pleca o vreme.

— Nu avem unde să mergem.

Abia auzeam ce spune.

— Nu vă faceţi griji. Ştiu eu un loc unde o să fiţi în siguranţă.

— Nu ştiu dacă ar trebui să am încredere în dumneavoastră.

— Vă înţeleg şi mă tem că nu prea am cum să vă fac să aveţi. Iertaţi-mă, dar dumneavoastră şi doamna Francis aţi iubit acelaşi bărbat. Ea mă cunoaşte destul de bine pentru a avea încredere că sunt în stare să rezolv această crimă. Vă rog, doamnă White, nu încerc decât să vă apăr fiul.

— Nu prea ştiu ce să cred, mi-a răspuns ea, ciupindu-şi pieliţele zdrenţuite ale unghiilor.

— Inspectorul Manning de la Scotland Yard poate garanta pentru mine. Vreţi să vi-l trimit?

— Domnul Francis ar fi dorit să ţin copilul departe de pericol.

— Sunteţi de acord să plecaţi?

Părea că vrea să suspine, dar efortul era prea mare pentru trupul ei firav.

— Da, ce altceva aş putea face? Nu pot să rămân aici după ce am fost avertizată, iar eu singură n-aş şti unde să-l duc. Dar aş vrea să vorbesc cu inspectorul.

— O să-l rog să vină cât poate de repede. Aş vrea să fiţi gata de plecare mâine. Nu spuneţi niciunui servitor şi nici nu vă faceţi probleme cu împachetatul. O să aranjez să vă fie cumpărate haine şi toate cele necesare. Dacă este vreun lucru de care Edward e foarte ataşat, îl puteţi lua, atât timp cât nu trage atenţia asupra faptului că plecaţi.

— Sunteţi sigură că e absolut necesar să plecăm?

— Nu, nu sunt. Dar dacă pericolul există şi nu facem nimic, consecinţele vor fi mai îngrozitoare decât ne putem imagina.

Inspectorul Manning a trecut pe la doamna White peste câteva ore şi mi-a spus că a convins-o destul de uşor că

face bine urmându-mi sfatul. După ce a vorbit cu ea, a luat mult mai în serios şi contribuţia mea la desfăşurarea investigaţiei.

Suspiciunile mele îndreptate împotriva lui lady Elinor nu-mi dădeau pace, mai ales că, dacă erau corecte, viaţa lui Isabelle s-ar fi dat cu totul peste cap. Mă chinuia gândul că o persoană care a fost atâţia ani prietena familiei se poate face vinovată de o asemenea crimă, dar era aproape sigur că ea e responsabilă de morţile din Richmond. Aveam nevoie de o dovadă clară şi m-am hotărât să merg la Floris, magazinul de la care a fost cumpărată loţiunea de bărbierit care-i omorâse pe cei doi bărbaţi. Am vorbit chiar cu domnul Floris. După cum era de aşteptat, la început a fost cam ezitant. Dar după ce i-am explicat natura cazului de care mă ocupam, a fost de acord să mă ajute. Am revăzut amândoi registrele. La doar două zile după ce a apărut în ziare ştirea despre furtul diamantului roz, cineva a cumpărat o sticlă cu loţiune de ras cu lavandă. Spre deosebire de celelalte reţete, pe aceasta nu era trecut numele cumpărătorului, aşa că domnul Floris l-a chemat pe vânzătorul care înregistrase vânzarea.

— A, da, îmi amintesc, spuse el zâmbind. A comandat şi pentru ea câteva produse, dar le voia separat. Cred că era un cadou pentru un domn.

— Îţi aminteşti numele? l-am întrebat.

— Nu cred.

— Ai putea să mi-o descrii?

— Cam între două vârste. Blondă.

— Ai recunoaşte-o dac-ai vedea-o?

— Cred că da. Am mai servit-o de multe ori.

— Dar trebuie să existe reţeta de la celelalte cumpărături pe care le-a făcut, am fost eu de părere şi am căutat mai departe prin registrele de vânzări, până când am găsit un nume pe care l-am recunoscut. În aceeaşi zi, de la acelaşi vânzător, lady Elinor Routledge mai cumpărase două sticle cu *eau de toilette* şi patru piepteni.

— N-aş fi suspectat-o niciodată! exclamă Margaret în aceeaşi seară, când stăteam amândouă în bibliotecă. Davis ne deschisese o sticlă de Porto excelent şi, deşi ştiam că nu e de acord, îi adusesem prietenei mele ceea ce mai rămăsese din ţigările lui Philip.

— Nu sunt absolut sigură că e ea. Acum trebuie să…

Am fost întrerupte de sosirea lui Ivy. Nu mai vorbisem cu ea de când ne-am certat şi am fost de-a dreptul şocată că vine la mine după ce lucrurile se degradaseră atât de tare între noi. Era îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase roşie şi ar fi stârnit senzaţie la orice petrecere, dacă n-ar fi avut ochii umflaţi, iar obrajii brăzdaţi de lacrimi. Primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că doamna Reynold-Plympton a discutat cu lordul Fortescue, care, la rândul lui, i-a vorbit lui Robert.

— Ivy! Ce s-a întâmplat?

— Oh, e o seară cu bucluc, nimic altceva, încercă ea să zâmbească. Ştii doar cum te copleşesc uneori toate, în sezon.

— Ţi-ar prinde bine un pic de Porto, spuse Margaret, întinzându-i un pahar. Mergi la vreo petrecere astă-seară? Unde-i Robert?

— Trebuia să mergem la un bal, la familia Lansdowne. Dar Robert a hotărât că e mai bine ca eu să stau acasă.

— De ce? am întrebat-o.

— Îi e teamă că nu mă simt bine. Iar el are de gând să discute politică toată seara, aşa că s-a gândit că nu e nevoie să mai merg şi eu.

— Şi de ce să nu te simţi bine? o întrebă Margaret, suflând inele de fum. Eşti cât se poate de sănătoasă.

— Nu vrea să te plictiseşti, pentru că el va fi cu lordul Fortescue şi cu ceilalţi toată noaptea, i-am spus eu.

— Cum să mă plictisesc la un bal? Nu, cred că are alt motiv. Se uită la Margaret, ca şi cum ar fi stat la îndoială dacă să continue sau nu, apoi îşi goli paharul dintr-o înghiţitură. Cred că are o amantă care va fi acolo astă-seară. Ştie că, dacă-l văd dansând cu ea, îi voi citi infidelitatea pe chip.

— Draga mea, nu e deloc aşa, am liniştit-o eu.

— Şi s-a gândit să mă ţină pe mine acasă, în loc să-i spună ei să nu meargă. Bănuiesc că şi ea e căsătorită. Poate c-a insistat soţul ei să se ducă.

— Nu, Ivy, greşeşti. Ştiu…

Dar m-am oprit.

— Ce? întrebă Margaret. Continuă, te rog. Ce ştii?

— Ştiu că Robert nu are o aventură, am spus şi i-am povestit despre suspiciunea mea şi despre confruntarea cu doamna Reynold-Plympton.

— Emily! ţipă Ivy. Cum ai putut?

— Ştiu. Iartă-mă, Ivy, n-ar fi trebuit să fac asta, dar nu suportam gândul că Robert te înşală.

— Ştiu că m-am supărat pe tine, dar mi-am dat seama că n-am unde să merg în altă parte. Tu ai fost întotdeauna cea mai dragă prietenă a mea. Îşi prinse încet capul în mâini. Şi, deşi mă îngrozeşte ce ai făcut, cum te-aş putea învinui? Sunt îngrijorată de săptămâni întregi şi acum m-ai liniştit, Emily.

— Mă bucur, dar n-ar fi trebuit să fac asta fără să vorbesc mai întâi cu tine.

— N-aş fi fost de acord s-o faci.

— Pot fi foarte convingătoare, Ivy.

— Gata, pentru numele lui Dumnezeu, interveni Margaret. Destul. Ce ai de gând cu lady Elinor?

— Cu lady Elinor? întrebă Ivy. Am pus-o şi pe ea la curent cu tot ce s-a mai întâmplat de când vorbisem noi ultima oară. Ce îngrozitor! Biata Isabelle! Oare ce se va întâmpla?

— Mi-e teamă că nimic bun. Tot încerc să văd cum pot dovedi, fără putinţă de tăgadă, că ea e răspunzătoare pentru crimele din Richmond.

— N-ar putea poliţia?… ezită Ivy.

— Bineînţeles că-l implic pe inspectorul Manning. Dar nu vreau să sară poliţia pe ea şi nici ca Isabelle să fie acolo.

— Unde ai trimis-o pe doamna White cu băiatul? întrebă Ivy.

— Pleacă în Grecia şi o să stea în vilă. Merge şi Meg cu ei.

Şi atunci mi-a venit o idee, vagă la început, care s-a concretizat apoi în ceva coerent.

— Lady Elinor crede că nu mai există niciun moştenitor al Delfinului, nu? Şi dacă află despre Edward? Şi crede că el, sau mama lui, ar putea veni cu pretenţii la tron?

— Îmi place ideea ta, Emily, spuse Margaret pufăind din ţigară.

— Şi dacă băiatul va avea de suferit? întrebă Ivy.

— Nu-i spunem decât după ce au ieşit din ţară şi sunt în siguranţă. Şi atunci aş putea trece pe la ea, s-o alertez discret şi să aştept să apară acasă la doamna White.

— Şi de unde ştii când trebuie s-o aştepţi? vru să ştie Ivy.

— N-o să ştiu. Colin mi-a spus odată că, în cea mai mare parte a timpului, munca lui constă în a aştepta să se întâmple ceva interesant. Acum încep să înţeleg ce a vrut să zică.

— Ai putea sta ascunsă în casă şi să dormi în camera copilului, sugeră Margaret. Va găsi ea în cele din urmă o cale de a ajunge la tine.

— Ar trebui să-i forţăm cumva mâna. S-o facem să creadă că într-o bună zi identitatea lui Edward va fi dezvăluită.

— Ce păcat că nu mai există Bastilia! oftă Ivy.

— Mi-e teamă că n-o să meargă, am spus eu gândind rapid. Cine a comis aceste crime este la curent cu investigaţiile mele. Acea persoană m-a urmărit, mi-a scos trăsura de pe drum, mi-a aruncat cu o cărămidă în fereastră, a trimis o servitoare să mă spioneze. Dacă-i spun lui lady Elinor despre Edward, îşi va da imediat seama că o bănuiesc, indiferent cât de inspirat va fi felul în care o voi face. Şi în acel moment nu mai are nimic de pierdut. I-am promis lui Colin să nu-mi asum riscuri inutile. Mi-e teamă că exact asta voiam să fac.

— Ai dreptate, fu de părere şi Margaret. E prea periculos.

— Trebuie să ne mai gândim, am continuat eu.

Chiar în clipa aceea Davis a bătut la uşă; avea faţa cadaverică.

— Baines a fost atacat, doamnă. Puteţi, vă rog, să veniţi imediat?

32

— Era ziua lui liberă, îmi explică Davis în timp ce-l urmam, împreună cu Margaret şi cu Ivy, spre aripa servitorilor. Venea acasă şi, când s-a apropiat de spatele casei, cineva l-a lovit în cap. Am trimis după doctor.

Am răsuflat uşurată când medicul mi-a spus că rănile lacheului nu erau serioase. Veştile de la poliţie au fost mai puţin mulţumitoare. Poliţiştii inspectorului Manning au prins un om care fugea dinspre casă şi l-au interogat, dar au ajuns la concluzia că n-a fost decât un simplu jaf. Lui Baines i s-au furat banii şi ceasul, iar infractorul nu era la prima abatere.

— Cum e posibil să susţină că asta n-are nicio legătură cu atacurile asupra mea? Nu are sens.

— Acum îmi dau seama de ce spui că nu te poţi baza numai pe poliţie, spuse Ivy.

Ziua următoare a fost deosebit de agitată. Între plecarea doamnei White cu Edward şi Meg în Grecia şi verificarea stării lui Baines, n-am avut nicio clipă liberă să mă gândesc cum s-o prind pe lady Elinor. Meg era încântată că pleacă la Santorini şi am zâmbit amintindu-mi că, acum mai puţin de un an, îi era groază să călătorească. Îmi părea rău că nu-i însoţeşte şi Cécile, dar ea nu putea părăsi Parisul până când nu isprăvea cu *monsieur* Garnier. Dar se aflau pe mâini bune cu camerista mea, care pusese la punct călătoria până la ultimul detaliu, cu eficienţa care o caracteriza.

După ce a sosit poşta de dimineaţă, am reuşit să-l conving pe inspectorul Manning că atacul asupra lui Baines nu a fost un incident izolat. Cineva îmi trimisese o scrisoare cu un mesaj sinistru: „Cine va fi următoarea

victimă a insolenţei tale? Renunţă la investigaţii.”

După ce am vorbit cu inspectorul, am încercat să văd ce opţiuni aveam, dar nu întrezăream nicio soluţie. Nu aveam nici cea mai mică idee cum aş putea s-o păcălesc pe lady Elinor şi s-o fac să se dea de gol. Ar fi fost atât de simplu să apelez la Colin, dacă n-ar fi fost la Paris, sau la Sebastian, dacă l-aş fi putut contacta altfel decât prin *Times.* Eram convinsă că fiecare dintre ei ştia mai multe lucruri decât mine.

Eram îngrozită, ştiind că miza este atât de mare, că, dacă nu rezolv problemele cât mai bine, vor avea de suferit şi mai mulţi oameni în afară de cei afectaţi deja de crimele lui lady Elinor. Nu puteam accepta să fie brutalizat încă un membru al personalului meu, aşa cum se întâmplase cu Baines. Dacă aş putea rezolva totul singură, ar fi o realizare importantă, iar un astfel de gând m-a inspirat şi mi-a dat o altă idee. Era atât de evident, încât m-am şi amuzat că nu-mi trecuse prin cap mai devreme.

Nevrând să mai pierd nicio secundă, am trimis îndată după Margaret.

— Minunat! ţipă ea. Înseamnă însă că se va întâmpla diseară? Am aranjat totul cu Jeremy ca ruptura dintre noi să se producă astă-seară, la balul dat de lordul primar. Nu ştiu cum am mai putea schimba.

— Nu trebuie să vii cu mine, Margaret. Cu cât e mai puţină lume, cu atât e mai bine şi ştii doar că trebuie să-l iau pe inspectorul Manning. Dar trebuie să scrii tu scrisoarea. Lady Elinor îmi cunoaşte scrisul.

— Foarte bine. Dar aş vrea să particip şi eu. Trebuie să-mi promiţi că data viitoare când mai demaşti un criminal, o să-ţi alegi un moment mai potrivit, ca să fiu şi eu de faţă.

— O să mă străduiesc. Acum, uite ce vreau să scrii.

În următoarea jumătate de oră am alcătuit scrisoarea. La sfârşit, am fost foarte mulţumită.

> Lady Elinor,
>
> Mi-a fost adus la cunoştinţă faptul că, în viitor, fericirea fiicei dumneavoastră depinde nu numai de căsătoria pe care i-

aţi aranjat-o, ci şi de succesul logodnicului ei, care are pretenţii la tronul Franţei. Băieţelul meu, de doar şase ani, este fiul lui David Francis. N-am nicio îndoială că vă daţi seama de implicaţiile acestui fapt. Vă asigur că nu mă interesează absolut deloc să-l văd rege; politica este ceva foarte riscant şi, când mă gândesc ce au păţit strămoşii lui, nu pot decât să-mi exprim speranţa că nu va ajunge niciodată pe tron. Dar, dacă-l opresc, vreau să rămân de bună-credinţă şi nu pot face acest lucru fără o compensaţie. Sunt încântată să păstrez tăcerea şi să vă înmânez cheile regatului, ca să spun aşa, dacă sunteţi şi dumneavoastră atât de amabilă încât să merite. Vă puteţi imagina că viaţa noastră nu mai este atât de confortabilă acum, după moartea tatălui său.

Dacă acest lucru vă convine, aş dori să ne întâlnim astă-seară acasă la mine. Nu veniţi mai devreme de ora nouă, pentru că la acea oră copilul doarme şi aşa vom avea mai multă intimitate. Mâine dimineaţă plecăm la Paris şi aş dori foarte mult să rezolv această problemă până atunci.

A dumneavoastră etc.
Doamna Elizabeth White

— Nu văd de ce n-ar veni, spuse Margaret. Trebuie să plec ca să fiu gata pentru marele spectacol. Oh, Emily, nici nu ştii cât te invidiez; e foarte palpitant.

— Nu ştiu dacă „palpitant” e cel mai potrivit cuvânt.

— Dacă n-aş avea încredere absolută în tine, n-ar fi. Dar nu mă tem deloc pentru tine. Eşti perfect capabilă s-o păcăleşti pe lady Elinor. N-are nicio şansă.

Am condus-o la uşă şi l-am văzut afară pe inspectorul Manning, care vorbea cu poliţiştii din Berkeley Square. Era ocazia cea mai potrivită pentru a-l consulta şi a-i cere sprijin. I-a fost teamă că planul meu e prea îndrăzneţ, dar am insistat, spunându-i că lady Elinor preferă mai degrabă să vorbească cu mine decât cu el. În plus, atâta vreme cât el şi oamenii lui sunt în apropiere, n-o să păţesc nimic. Mi-a promis că va veni acasă la doamna White la ora opt şi jumătate.

Mi-am petrecut restul după-amiezii cufundată în cărţile lui Homer. În ultimele săptămâni neglijasem studiul limbii elene şi mă temeam că, dacă nu recuperez, domnul Moore

mă va obliga să mă întorc la Xenofon şi la textele lui anoste, pe care mă obligase să le citesc la început. Eram captivată de nenorocirile lui Ulise, care suferea din cauza mâniei lui Poseidon şi tânjea după Penelopa, deşi nu eram întru totul de partea lui. Am impresia că unele aventuri îl încântau cam mult şi mă întrebam dacă nu era cumva mai prejos decât soţia lui. Ea era o femeie demnă de admirat: isteaţă, credincioasă, plină de inventivitate.

Orele au trecut repede şi am constatat cu surprindere că era aproape şapte. Trebuia să mă grăbesc şi să mă pregătesc pentru a-l întâlni pe inspectorul Manning. Tocmai urcam să mă schimb, când Davis mi-a dat o scrisoare de la lady Elinor.

> Draga mea Emily,
>
> Ivy Brandon a trecut pe la mine în această după-amiază şi s-a simţit rău după ce am luat împreună ceaiul. Am încercat să dau de soţul şi de mama ei, dar nu i-am găsit pe niciunul. Eu şi Isabelle trebuie să luăm astă-seară cina cu prinţul şi prinţesa de Wales şi nu vreau s-o las pe Ivy singură cu servitorii. Eşti atât de bună să vii şi să stai cu ea până când îl găsim pe Robert?
>
> A dumitale etc.
>
> E.R.

O senzaţie oribilă, devastatoare, mi-a strâns stomacul. Bineînţeles că lady Elinor nu e atât de nechibzuită, încât să-i facă rău lui Ivy în propria-i casă. Vina i-ar fi dovedită imediat. Mă simţeam obligată să fac cercetări, dar nu mai aveam timp să merg la Meadowdown înainte de a ajunge la doamna White. Poate că nici nu era decât un şiretlic pentru a mă abate de la scopul meu. Dacă mă grăbeam, mai aveam timp să trec prin Belgrave Square şi să las un mesaj urgent pentru Robert.

Am fost şocată când am văzut că-mi deschide uşa chiar soţul prietenei mele, cu părul în dezordine.

— Nu e cu tine? m-a întrebat, uitându-se în jur.

— Ivy? Nu, eu tocmai am primit…

— Lordul Fortescue şi prim-ministrul vin la noi la cină.

Trebuie să sosească la opt. Ar fi trebuit să înceapă să se îmbrace, dar nu s-a întors încă din vizitele de după-amiază.

— Citeşte asta, i-am spus, dându-i scrisoarea.

— E bolnavă? De ce spune lady Elinor că n-a putut să dea de mine? Am fost toată după-amiaza acasă.

— Nici n-a încercat, i-am răspuns şi i-am spus cât am putut de repede tot ceea ce ştiam despre crimele lui lady Elinor.

— Merg imediat la Meadowdown.

— Nu cred că i-a făcut ceva lui Ivy, dar fii atent, Robert.

— Mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Tu m-ai găsit pe mine, iar eu mă duc să-mi iau soţia.

— Doamne ajută ca Ivy să fie bine! Probabil că n-o s-o găseşti pe lady Elinor acasă.

— Nici n-aş vrea, pentru c-o fac fărâme dacă se uită măcar spre soţia mea.

Robert transformat dintr-un bărbat oarecare în exponentul desăvârşit al celei mai nobile mânii divine! Speram ca, atunci când o găseşte, Ivy să se simtă destul de bine pentru a aprecia schimbarea. I-am urat noroc şi am plecat la treburile mele, cu inima grea de grijă pentru prietena mea. Abia reuşeam să mă concentrez asupra rolului pe care-l aveam în această poveste, dar m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că nu-mi pot permite luxul de a mai pierde nici măcar un minut gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Ivy.

După ce i-am trimis scrisoarea lui lady Elinor, l-am rugat pe inspectorul Manning să treacă pe la menajera doamnei White. Ştiind că nu era neapărat o mare admiratoare de-a mea, m-am gândit că planul pe care îl propuneam ar fi avut mai multe şanse venind din partea unui poliţist. Când am ajuns acolo, m-a salutat cu obişnuita-i privire încruntată, dar de această dată şi cu o urmă de preocupare în privire.

— Sunt în siguranţă, i-am spus. Azi-dimineaţă au luat trenul şi acum sunt în drum spre Grecia.

— Sper că ştiţi ce faceţi. Nu-mi place prea mult de dumneavoastră. Sunteţi din alea care aduc numai

necazuri.

Nu puteam s-o contrazic. În această privinţă, avea dreptate. I-am adus necazuri lui Ivy, lui Isabelle, fără să mai spun nimic de David Francis. El a avut cel mai mult de suferit. Nu erau cele mai încurajatoare gânduri de care să mă agăţ înainte de a încerca să prind un criminal, dar nici nu puteam să nu mă gândesc la nenorocirile pe care le provocasem celor din jurul meu.

Menajera mi-a dat răspunsul trimis de lady Elinor la scrisoarea mea. Spunea clar că nu are idee despre ce vorbeşte doamna White şi că precis e o confuzie la mijloc, îşi cerea scuze, spunând că-i este imposibil s-o întâlnească în acea seară, dar că, dacă doamna White dorea încă să discute cu ea, era binevenită oricând la Meadowdown, după întoarcerea ei de la Paris.

— Nici nu mă aşteptam să fie de acord cu întâlnirea, i-am spus inspectorului Manning în timp ce discutam detaliile planului. Dar sper că-şi dă seama că situaţia e presantă şi va hotărî că băiatul trebuie eliminat. Şi mai cred că e speriată.

Se apropia timpul şi ne-am întins cursa în camera lui Edward. Eram foarte neliniştită. Mi-am ocupat poziţia, adică m-am ascuns în spatele dulapului, întrebându-mă dacă n-ar fi fost mai bine să-l însoţesc pe Robert şi reproşându-mi că nici nu m-am gândit măcar la asta până acum. Ivy era prietena mea, şi am lăsat-o în… în ce? Întunericul era claustrofobic şi aveam frisoane; nu mă puteam linişti. Robert era în stare să aibă grijă de soţia lui. Era firesc ca el să meargă după ea.

Mă întrebam cât e ceasul şi speram ca inspectorul Manning, care supraveghea casa de afară, să fie treaz. Pleoapele îmi erau mai grele decât mi-aş fi putut imagina. Aş fi vrut să-mi întind picioarele.

Mi s-a părut c-a trecut o veşnicie până când am auzit podeaua scârţâind şi am văzut deschizându-se uşa de la camera copilului. Efectul acestor sunete asupra mea a fost mai puternic decât mirosul sărurilor. M-am încordat pentru a auzi mai bine şi mi-am dat seama că cineva cu

paşi mai uşori decât ai unui copil străbate camera şi se apropie de pătuţ. Am reuşit să văd silueta intrusului în lumina lunii care răzbătea prin draperiile de la fereastră. Cu o mişcare rapidă a vărsat ceva dintr-o sticlă pe o bucată de pânză pe care o avea în mână, apoi a apăsat-o peste ceea ce credea a fi gura copilului. Aranjasem nişte perne sub pături pentru a părea un corp adormit, dar şi-a retras mâna când şi-a dat seama că nu e nimeni acolo. Când m-a auzit ieşind de după dulap, unde mă ascunsesem, s-a întors repede.

— Emily? întrebă ea îndepărtându-se de pat. Ce-i asta?

— Ce faceţi?

Privirea îi era îngrozitoare: speriată, uimită de parcă ar fi fost în transă, dar în acelaşi timp profund mânioasă.

— Nu-l pot lăsa în viaţă, Emily. Distruge tot ceea ce am făcut pentru Isabelle. Şi acum, şi tu! De ce nu te-ai oprit? M-ai obligat să fac şi mai mult rău.

— Sunt sigură că e mai puţin grav decât credeţi.

— Nici n-ai idee cât e de grav. N-ai văzut-o pe buna ta prietenă Ivy, nu? N-aş fi crezut c-o s-o părăseşti atât de repede.

— Ce i-aţi făcut?

— Mai bine te-ai duce să vezi, râse ea. Ştiam că vrea să-mi abată atenţia.

— De ce l-aţi omorât pe David Francis?

— Amândouă ştim de ce a trebuit să moară. De fapt, tu m-ai condus spre el.

— Adică diamantul roz a fost cheia?

— Când am aflat că era la el, mi-am dat seama că nu-l pot lăsa în viaţă. Delfinul a jurat în faţa familiei mele că nu se va despărţi niciodată de diamant. Bineînţeles că nu i-am spus nimic lui Isabelle. Nu trebuia să ştie şi ea toate detaliile sordide ale acestei poveşti. S-ar fi necăjit.

— Nu trebuia să-l omorâţi.

— Ba trebuia. Scrisoarea din tabacheră mi-a confirmat asta.

— Aţi furat tabachera? Cum?

— Draga mea, nici nu-ţi dai seama cât este de uşor să te

furişezi în cele mai multe case.

— Domnul Francis l-a ameninţat pe Berry că-l dă de gol?

— Nu ştiu, dar nu puteam să risc s-o facă. Nu înţelegi câte am sacrificat pentru ca Isabelle să ajungă unde e acum? Mi-am cheltuit toată averea pentru ca ea să fie regina Franţei.

— Şi dacă lovitura de stat eşuează?

— Nu eşuează. Garnier nu mai poate fi oprit. Şi dacă nu reuşeşte, Isabelle tot va avea o poziţie respectabilă, fiind căsătorită cu capul unei familii regale, chiar şi fără tron.

— Domnul Francis n-a spus nimănui nimic despre adevărata sa identitate. De ce aţi crezut că va ieşi din anonimat?

— Oamenii se schimbă când miza e o coroană. Şi dacă Berry e dat deoparte, Isabelle rămâne fără nimic. Nu are zestre şi n-o să-şi găsească alt soţ. O să rămână fată bătrână, silită să trăiască în sărăcie şi mizerie. Nicio mamă nu poate să stea nepăsătoare şi să-şi vadă fata ruinată.

— Dar aveţi o viaţă destul de confortabilă. Nu e chiar atât de rău.

— Creditorii nu pot fi amânaţi la nesfârşit, mai spuse ea şi se apropie de mine. De ce a trebuit să te amesteci?

— Nu puteam să stau şi să mă uit la cineva care provoacă atâta nedreptate în lume.

— Idealurile tale mă amuză, Emily. Ar fi trebuit să mă asculţi când te-am prevenit. Am încercat să te opresc.

— M-aţi urmărit.

— A, n-am fost eu. A fost destul de simplu să-l determin pe domnul Berry să se ocupe de asta. A trebuit doar să-i bag în cap ideea că vrei să-i dovedeşti înşelătoria. Când am aflat că n-ai niciun interes romantic faţă de el şi că faci investigaţii pentru doamna Francis, mi-am dat seama că trebuie să intervin. N-am crezut că se va ajunge aici, dar eşti foarte încăpăţânată. Trebuia să-mi fi ascultat sfatul şi să pleci în călătorie.

— Şi de asta v-aţi arătat atât de prietenă cu mine? Ca să mă faceţi să plec?

— Când am văzut că n-ai de gând să faci ce ţi-am

sugerat, a trebuit să găsesc ceva ca să-ţi abat atenţia de la scopul meu. Iar soluţia evidentă era să te implic într-un scandal.

— Dumneavoastră aţi lansat zvonurile despre mine şi ducele de Bainbridge?

— Mi-ai uşurat foarte mult sarcina: obiceiurile tale excentrice se cer bârfite.

— Şi tot dumneavoastră aţi trimis-o pe Lizzie la mine?

— Ai descoperit tot, nu? Când am angajat-o, trebuia să fiu sigură că nu te încurci cu domnul Berry. Mai târziu, când mi-am dat seama ce pui la cale, era şi mai important s-o am acolo. E o proastă, dar a reuşit să-mi dea nişte informaţii foarte utile. Nu m-aşteptam ca mama ta să-ţi sară în apărare.

— O greşeală de neiertat, lady Elinor, având în vedere până unde aţi mers dumneavoastră pentru a vă proteja fiica.

— Nu mai contează. Berry a vrut să grăbească lucrurile după ce ţi-a fost salvată reputaţia. Păcat că idioţii pe care i-a angajat n-au lucrat mai bine. N-ar fi trebuit să traversezi Berkeley Square în seara în care era să te lovească trăsura aia. N-aş mai fi avut eu grija ta în seara asta.

Am făcut un pas înapoi.

— De unde ştiaţi că nicotină e o otravă atât de puternică?

— O folosesc la trandafiri. De asta sunt atât de frumoşi. Păcat că n-am şi acum, la mine, un pic. Dar cred că preferi asta. E mai plăcut. Şi se năpusti spre mine, presându-mi pe faţă pânza umedă, cu miros dulceag, pe care o avea încă în mână. Am împins-o înapoi cu toată forţa, în cealaltă parte a camerei.

Inspectorul Manning a ieşit din umbră şi a ridicat-o pe lady Elinor de pe podea.

— Nu v-am auzit intrând, i-am spus.

— Am urmărit-o când a venit. Am stat chiar în faţa uşii cât aţi vorbit cu ea. Domnul Hargreaves a avut dreptate. Sunteţi foarte bună în ceea ce faceţi. Am auzit tot ce

trebuia. Oamenii mei urcă dintr-o clipă în alta. I-am anunţat deja.

Au sosit imediat şi au scos-o din casă. Am dat cu piciorul de pânza pe care o scăpase lady Elinor.

— Ce-i asta? am întrebat.

Inspectorul Manning a ridicat-o şi a mirosit-o.

— Cloroform.

— Dar n-ar fi avut acelaşi efect ca nicotina.

— Ba da, dacă şi-ar fi dus la îndeplinire planul. A lăsat o mare cantitate de petrol lampant în holul din faţa camerei. Se pare că voia să dea foc casei pentru a-şi acoperi fapta.

— Aha, am îngăimat eu tremurând din tot trupul.

— Aţi făcut treabă bună, lady Ashton. Domnul Hargreaves o să fie foarte mulţumit.

— I-am promis că nu mă expun la riscuri inutile.

Poliţistul ridică din umeri.

— Eu zic că v-aţi ţinut promisiunea. N-aş fi fost eu de acord cu planul dumneavoastră dacă n-aş fi fost sigur că vă pot apăra. Dacă vi s-ar fi întâmplat ceva din vina mea, domnul Hargreaves m-ar fi strâns de gât.

33

Inspectorul m-a dus acasă, unde Davis, obosit, dar vădit mulţumit, m-a întâmpinat la uşă.

— Doamnă! exclamă el. Vă simţiţi bine?

— Foarte bine. Sunt epuizată, dar mă simt foarte bine. Ai vreo veste de la domnul Brandon?

— Nu de la el, ci chiar de la doamna Brandon.

Şi mi-a întins un bileţel pe care era scrisă o singură propoziţie: „Totul e bine.” Aş fi preferat şi câteva detalii, dar, pe moment, era suficient. Am căzut pur şi simplu pe pat, dar din cauza oboselii nu puteam dormi. Deşi eram mulţumită că am rezolvat crimele, nu mă bucuram că am trimis la închisoare, şi poate că la moarte, o persoană pe care o cunoşteam de când eram mică. Mă durea sufletul când mă gândeam la Isabelle, care va afla adevărul despre mama ei, şi-mi făceam griji că şi viaţa ei va fi ruinată.

Şi la toate astea se adăuga absenţa lui Colin. Acţiunile sale din ultimele luni m-au surprins foarte tare. N-a încercat să se opună investigaţiilor pe care le făceam şi s-a oferit să mă ajute fără să se amestece. Iar acum, când se terminase totul, nu-mi doream decât să stau lângă el, într-un triumf tăcut, şi să discutăm cele întâmplate.

Îmi plăcea să flirtez cu el, să-l tachinez, să vorbim despre limba greacă. Dar nu m-aş fi aşteptat să-mi poată oferi mai mult de atât ca partener. M-a provocat, mi-a stimulat gândirea, iar când nu mai aveam nicio speranţă, mi-a oferit mângâiere şi sprijin. Era oare posibil ca, soţie fiindu-i, să mă dezvolt mai bine decât dacă aş rămâne singură? Era un gând emoţionant şi nu-mi aminteam nici măcar un moment în care el să fi vrut să stea în calea intereselor şi idealurilor mele. Mă întrebam când mă va

cere din nou în căsătorie. Dacă mă va mai cere. Mi-am dat frâu liber gândurilor, amintindu-mi de ultima dată când m-a sărutat, senzaţia braţelor sale în jurul meu şi apoi, în cele din urmă, am reuşit să adorm.

A doua zi dimineaţa, la o oră indecentă, Ivy a intrat ca o furtună în camera de mic dejun, m-a îmbrăţişat şi s-a scuzat.

— Am fost foarte proastă, Emily. Am vrut să te ajut. M-am gândit că planul despre care ai vorbit e bun şi că datorită reputaţiei mele nu voi fi niciodată suspectată că aş putea fi complice la aşa ceva. Aşa că m-am dus la lady Elinor pregătită să-i spun o poveste lungă şi încâlcită, că am auzit despre o groază de infidelităţi, că am fost şocată să constat că e atinsă însăşi fibra morală a imperiului.

— I-ai spus despre copilul domnului Francis?

— Am vrut, Emily, chiar am vrut, dar mi-am dat seama că nu sunt în stare.

— Şi ce s-a întâmplat? De ce ai stat aşa de mult la ea?

— În timp ce luam ceaiul, a primit o scrisoare. Era urgentă şi a citit-o imediat. Mi-a spus că e o problemă de care trebuie să se ocupe personal şi s-a scuzat, promiţându-mi că se întoarce imediat. Ceea ce a şi făcut. După ce a venit înapoi, am mai băut ceai şi m-am simţit deodată îngrozitor de obosită.

— Înseamnă că ţi-a pus ceva în ceai.

— Aşa cred. A chemat o servitoare, care m-a dus într-un dormitor unde am adormit imediat. Şi n-am mai ştiut nimic până când nu a venit Robert după mine.

— Şi a încercat cineva să-l oprească să ajungă tine?

— Nu. Era foarte supărat, dar şi îngrijorat că m-am expus astfel. M-a dus în braţe până acasă, Emily, îţi dai seama? A fost minunat.

Strălucirea de pe faţa ei arăta clar că nu mai era nevoie ca lordul Fortescue să discute cu protejatul său. În viitorul imediat, Robert nu va mai face greşeala de a fi peste măsură de reţinut cu soţia lui.

— Şi tu, Emily? Ce s-a întâmplat? I-am spus toată povestea şi a fost, pe bună dreptate, îngrozită. Putea să te

omoare!

— Nu, eram în siguranţă. Inspectorul Manning a fost tot timpul prin preajmă.

— Oribil! Săraca Isabelle! Să ştie că propria-i mamă e capabilă de aşa ceva.

— Şi asta zicând c-o protejează. E înfiorător.

— Aş vrea să facem ceva pentru ea.

— I-am trimis un bileţel de dimineaţă, dar nu cred c-o să-mi răspundă.

Biata Isabelle era într-o situaţie precară, dar o înţelegeam dacă-mi refuza ajutorul. Toate ziarele vor fi pline de povestea decăderii mamei sale. Iar rezultatul procesului era destul de previzibil. Speram doar ca, fiind femeie, să scape de spânzurătoare.

— Mă întreb dac-a fost anunţat fratele ei?

Inspectorul Manning a venit imediat după plecarea lui Ivy, cât mai eram încă la micul dejun. De această dată, nici n-a încercat să se mai opună invitaţiei la masă, ci şi-a umplut o farfurie şi s-a aşezat în faţa mea.

— A mărturisit tot. Credea că scrisoarea i-a fost trimisă într-adevăr de doamna White. I-a dat doamnei Brandon laudanum, ca să vă abată atenţia, pentru că se temea că dumneavoastră sunteţi în spatele ei. Nu cred că voia să-i facă rău.

— Deci moartea lui Stilleman a fost un accident?

— Da. Lady Elinor voia să-l ucidă doar pe domnul Francis. Lui Stilleman i s-a dat voie să ia ce vrea dintre obiectele de toaletă şi a luat loţiunea de bărbierit. Jane Stilleman a fost eliberată din închisoare azi-dimineaţă. Vreţi să mergeţi dumneavoastră la Richmond să-i daţi vestea doamnei Francis?

— O să merg, i-am răspuns şi l-am lăsat pentru a doua oară pe inspector mâncând la masa mea.

Beatrice a plâns când i-am spus povestea.

— N-am avut nicio idee. N-am ştiut cine a fost.

— Aş vrea să-ţi ofer alinare.

— De ce nu mi-a spus?

— Nu ştiu. Ca să te ocrotească, aşa cred.

— Ce prostie!

Batista îi era udă, aşa că i-am oferit-o pe a mea, ca să-şi şteargă faţa de lacrimi.

— Şi mai trebuie să ştii ceva, i-am spus. Ceva mai greu de înghiţit.

Beatrice a primit vestea despre fiul nelegitim al soţului ei mai bine decât mă aşteptam. A plâns uşor, fără suspine.

— Ce rost mai are acum să fiu supărată pe el? Acel copil e tot ce a mai rămas de pe urma lui. Nu-mi pare rău de ce a făcut. Îşi dorea cu disperare un fiu.

Am plecat de la ea, dar nu m-am dus acasă, ci la atelierul domnului Barber, pe care l-am rugat să meargă îndată la Richmond. El era cel mai în măsură s-o consoleze pe Beatrice.

În câteva zile, lovitura de stat a lui *monsieur* Garnier a fost abandonată. Vestea că Charles Berry este un impostor i-a scandalizat pe adepţii săi, iar Garnier era un politician mult prea abil pentru a se alia cu un astfel de om. Cécile a fost dezamăgită că n-a avut şansa să-l seducă pe Garnier şi să-l îndepărteze de la planurile sale, dar a rămas cu convingerea că, la fel ca amanta lui Boulanger mai înainte, ar fi fost mult mai interesantă pentru un bărbat decât dorinţa acestuia de a conduce o naţiune.

Iar domnul Berry a dispărut din Paris imediat ce s-a aflat că adevăratul moştenitor al Delfinului este David Francis. Şi, chiar dacă nu am reuşit să ţinem departe de gura presei ştirea că Francis are un fiu, am reuşit totuşi să convingem presa să nu-l identifice. S-a zvonit că Berry s-ar fi întors în America şi speram să fie adevărat, pentru că preferam să-l ştiu pe acest ticălos cât mai departe de mine. I-am scris lui Colin ca să-l întreb despre lista de obiecte furate pe care am găsit-o la Savoy; credea că Berry o păstra pentru că intenţiona să ceară ca tot ce-i aparţinuse reginei să-i fie dat lui, odată ajuns rege al Franţei.

După ce lucrurile s-au liniştit, am început să fac planuri pentru călătoria la Santorini. Eram nerăbdătoare s-o văd pe doamna White şi eram foarte mulţumită că nu trebuia

să-i spun că lady Elinor i-a ars casa. Meg lipsind, a trebuit să apelez la altă servitoare care să-mi facă bagajele şi aceasta a avut nevoie de mai multe îndrumări decât eram obişnuită să dau. Tocmai o trimisesem sus, după a treia coborâre în bibliotecă, pentru a cere alte detalii în legătură cu ceea ce luam cu mine, când a dat năvală mama, urmată îndeaproape de Davis.

— Lady Bromley, doamnă, îmi strigă el peste umărul mamei.

— Iar te-ai băgat în încurcături, îmi reproşa ea. Sunt foarte nemulţumită. Toate ziarele scriu numai despre rolul pe care l-ai avut în decăderea lui lady Elinor. Este ruşinos şi scandalos. O lady nu face aşa ceva.

— Mamă…

— Dar n-are nicio importanţă. Sunt aici în numele reginei. M-a rugat să te întreb dacă te-ai hotărât în legătură cu cele discutate cu ea la Windsor.

— Ce să mă hotărăsc?

— Nu mai face pe proasta cu mine, copilă! Ştii foarte bine că Maiestatea Sa vrea să te căsătoreşti. Cine e norocosul domn?

— Dar Colin nici nu e măcar în Anglia.

— Atunci, Bainbridge. Excelent. Îi pare bine că vei fi ducesă. Şi am auzit despre ruptura lui de prietena ta americancă.

Margaret regizase momentul ca o adevărată expertă. Ea a ţipat, iar el s-a înfuriat, în aşa fel încât, până la sfârşitul serii, tuturor le părea rău pentru ea. A consolat-o până şi lordul primar în persoană. Părinţii ei s-au simţit tare prost şi au rămas convinşi că fiica lor a fost manipulată şi că e foarte dezamăgită. Atât de convinşi, încât au acceptat s-o lase să se mute la Oxford cu trei săptămâni mai devreme decât intenţionaseră. Singura ei dezamăgire, mi-a mărturisit, era că n-a fost cu mine când am înfruntat-o pe lady Elinor. Ceea ce, mi-a mai spus, ar fi făcut ca sezonul monden să fie desăvârşit.

— Jeremy nu m-a cerut în căsătorie, mamă, i-am spus eu clătinând din cap. N-am mai vorbit noi despre asta?

— Te asigur, draga mea Emily, că această conversaţie se va repeta la intervale regulate, până când îi vei da reginei un răspuns.

— Poate când mă întorc din Grecia…

— Din Grecia? Doamne sfinte, doar n-ai de gând să te duci din nou acolo! Ce-o să faci? Domnul Hargreaves nu-i acolo, nu? Nici nu s-ar cuveni, fără cineva care să te supravegheze, deşi dacă aţi fi logodiţi…

Am lăsat-o să sporovăiască, fără s-o mai contrazic. Simţeam că-i datorez asta după tot ce-a făcut ca să-mi salveze reputaţia. O ascultam doar atât ca să ştiu unde să strecor câte un răspuns fără importanţă şi mă întrebam ce o să mai facă dacă mă voi recăsători vreodată. O să mă hărţuiască să-i fac un moştenitor, cred. M-am înfiorat.

După ce lady Elinor a fost arestată, am reuşit să-l conving pe Colin că nu mai trebuie să-mi păzească nimeni casa. I-am spus că Sebastian, dacă se va mai întoarce vreodată, n-o să-mi facă niciun rău. În ultima noapte pe care-am petrecut-o la Londra, m-am trezit şi am constatat, încă o dată, că-mi pătrunsese cineva în dormitor. De data aceasta însă nu mi-a mai fost teamă. Sebastian a fost foarte tăcut, n-a deranjat pe nimeni din casă şi nu a trebuit să-mi taie fereastra: o lăsasem deschisă într-un fel de invitaţie, cred, deşi am făcut-o inconştient. Lângă mine, pe pernă, am găsit un tenculeţ de scrisori, un trandafir şi o cutiuţă. Un decor ciudat de familiar.

Mai întâi am deschis scrisorile. Una era de la el; celelalte două erau cele furate de Lizzie din bibliotecă. Biletul de la el era, ca întotdeauna, scurt:

> Am păstrat câteva lucruri pentru mine: Biblia mamei şi tabachera. Da, îmi dau seama ce înseamnă asta. Îi poţi spune copilului că voi avea întotdeauna grijă de el. Sper să te bucuri de restul. Ne vom mai întâlni, draga mea Kallista. Δακρύει φιλέραστού ίδου ρόδον, οΰνεχα κείναν άλλοθι χού κόλποις ήμετέροις έσορά.

M-am străduit puţin, dar am putut citi textul: „Oh,

trandafirul îndrăgostiţilor picură lacrimi când ea e departe, şi nu la pieptul meu.” Nu m-a surprins deloc să găsesc în cutiuţă cerceii lui Cécile, cei care îi aparţinuseră Mariei-Antoaneta.

34

La sfârşitul săptămânii următoare, eram în Grecia, după ce trecusem prin Paris să-i dau lui Cécile cerceii şi să-i iau cu mine pe ea, pe Cezar şi pe Brutus. Voiam să fim împreună în Grecia şi ştiam că nu va veni fără căţei. Colin nu mai era în Franţa, ci fusese trimis de palatul Buckingham la Viena, să lucreze la ceva despre care nu ştiam nimic. Îmi era dor de el, dar eram mulţumită să mă aflu din nou la Santorini, să mă răsfăţ sub soarele cald, să nu mă mai satur de aerul sărat.

Doamna White era complet schimbată după şederea la vilă; când am sosit, abia am recunoscut-o. Doamna Katevatis, bucătăreasa, a fost îngrozită când a văzut-o şi a luat-o imediat sub aripa ei. A hrănit-o cu minunata mâncare grecească pe care o adoram şi, în scurt timp, doamna White a început să câştige în greutate, iar în cele din urmă i-a dispărut cu totul acea expresie de epuizare şi durere pe care o avea când o văzusem prima dată. Lui Edward îi mergea foarte bine pe insulă şi toată ziua fugărea câinii lui Cécile sau se ţinea peste tot după Adelphos, fiul doamnei Katevatis. Edward îl idolatriza pe băiatul mai mare. Călătoria le făcuse foarte bine mamei şi fiului.

Am lăsat-o pe doamna White să-i explice copilului cine a fost tatăl său şi, după ce a terminat, i-am dat un dar din partea lui Beatrice: diamantul roz al Mariei-Antoaneta. Era prea mic ca să înţeleagă semnificaţia pietrei şi istoria sa, dar o va face într-o zi şi speram să-i aducă şi oarecare fericire.

Eram foarte fericiţi la vilă şi, ca întotdeauna când mă aflam în Grecia, mă gândeam că n-aş mai vrea să plec

niciodată de acolo. Cécile şi domnul Papadakos, tâmplarul satului, au isprăvit miniatura cu Atena din vremea lui Pericle pe care o începuseră astă-primăvară şi confecţionau acum templul lui Artemis din Efes. Iar eu studiam limba greacă, împărţindu-mi timpul între citirea pasajelor din Homer şi studiul limbii moderne, prin discuţii cu sătenii.

Când vremea era frumoasă, luam micul dejun afară, iar în această zi cerul era mai albastru decât oricând şi Marea Egee se întindea la picioarele noastre ca nişte fâşii uriaşe de mătase de culoarea safirului. Tocmai îmi citeam corespondenţa şi am sărit aproape de pe scaun când am deschis prima scrisoare.

— Nu pot să cred!

— Ce? mă întrebă Cécile.

— Domnul Bingham a donat cupa de libaţii British Museum.

— Sunt foarte impresionată. Eşti o adevărată maestră în arta persuasiunii.

— Nu-i chiar aşa. Spune că a dat-o numai pentru că nu mai suporta să-l bat la cap cu o asemenea uluitoare regularitate. Excelentă expresie, nu ţi se pare? Uluitoare regularitate. „De parcă aţi fi, lady Ashton, fluxul ce izbeşte ţărmul delicat, nepăsător la atacul asupra nisipului.” Am ridicat din umeri. Prefer să fiu oceanul decât nisipul.

— Kallista, aveţi un musafir, mă strigă doamna Katevatis de la fereastra bucătăriei. A spus că vă aşteaptă pe cărarea care duce la stâncă.

Acum chiar am sărit de pe scaun, pentru că mi-am dat imediat seama că un singur gentleman ar veni până la Imerovigli să mă vadă. Satul, cocoţat în vârful unei stânci de pe insulă, era legat de oraşul Thira printr-o cărare ce oferea o privelişte spectaculoasă. Mă plimbam pe acolo aproape în fiecare zi şi tot acolo, acum mai multe luni, Colin m-a cerut în căsătorie. Astăzi, când l-am văzut, se uita spre craterul vulcanului, dar s-a întors spre mine îndată ce m-a auzit apropiindu-mă.

— Trebuie să recunosc că, până la urmă, tu ai câştigat

pariul, îmi spuse luându-mi mâinile într-ale sale. Aşa că am venit în Grecia, cum mi-ai cerut.

— Ai venit numai din obligaţie? i-am zâmbit eu, întrebându-mă cum de am uitat cât era de frumos.

— Sunt unele îndatoriri pe care un gentleman le preferă altora.

— Cum a fost la Viena?

— De fapt, vin de la Londra. Am avut nişte treburi acolo.

— Ceva care m-ar putea interesa? l-am întrebat, aşteptându-mă la răspunsul lui obişnuit.

— De fapt, da. Sper că te interesează. Dar mai întâi am pentru tine o bârfă care sper să-ţi facă plăcere s-o auzi.

— Ce?

— Lordul Pembroke a provocat un scandal care a zguduit aristocraţia până în străfunduri.

— Să-ndrăznesc oare să sper? Ce a făcut?

— A fugit la Gretna Green cu Isabelle Routledge.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Asta-i o veste minunată. Mi-am recâştigat încrederea în gentlemanul englez.

— Îmi pare bine. Şi acum, despre celelalte. Scoase din buzunarul puloverului nişte hârtii. Avocatul tău ţi-a trimis asta. E o listă a caselor din Londra despre care crede c-ar fi potrivite pentru tine.

— Oh!

Am luat foaia de hârtie şi am privit-o, gândindu-mă fără pic de plăcere că trebuie să aranjez o casă, temându-mă de pustietatea ei, dezamăgită că l-a adus la mine această treabă impersonală.

— Anne mi-a confirmat că n-ai niciun motiv să crezi că nu mai poţi sta în Berkeley Square.

— E foarte amabilă.

— Şi sper că restul te va face să te răzgândeşti în privinţa cumpărării unei case. Nu-ţi pot lăsa ţie domeniul meu, Emily, şi îmi dau seama de situaţia dificilă în care te pune asta. Nu pot să renunţ la moştenirea mea, dar pot face altceva.

Şi îmi dădu două foi de hârtie. M-am uitat peste cea de deasupra şi am rămas cu gura căscată.

— Îmi dai mie cărţile din bibliotecă?

— Pe toate. Sunt ale tale, indiferent dacă te măriţi sau nu cu mine. Sunt ale tale; actul e irevocabil.

A doua foaie de hârtie m-a făcut să râd din toată inima.

— Porto? Îmi laşi mie tot vinul tău de Porto?

— Sper că nu te deranjează că îmi păstrez whisky-ul.

Ni s-au întâlnit privirile şi m-am gândit că aş putea rămâne veşnic acolo, sorbindu-i dragostea. Îşi ridică mâna spre obrazul meu, abia atingându-l, dar sentimentul era copleşitor; trecuse atât de mult timp, încât abia de-mi mai aminteam senzaţia pielii sale atingându-se de a mea.

— Emily, mă mai vrei? îmi şopti.

— Până acum ţi-am rezistat foarte bine, dar când mă gândesc la cărţi şi la Porto… I-am luat mâna. Ai avut perfectă dreptate când mi-ai spus că în *Antologia greacă* poţi găsi câte un pasaj potrivit pentru aproape orice situaţie. „M-am înarmat împotriva lui Amor cu platoşa Raţiunii, ca să nu mă cucerească, unu la unu; da, un muritor se va lupta cu el, nemuritorul: dar, dacă pe el îl ajută Bacchus, cum să-i birui eu pe amândoi?”

— Ştiam că n-ai cum să rezişti la Porto.

— Asta-nseamnă că primesc şi un sărut?

Se apleacă şi îşi apropie buzele de ale mele, dar nu înainte de a-mi strecura pe deget inelul antic din aur şi lapislazuli. Şi pot afirma fără nicio ezitare că tot timpul pe care l-am petrecut în aşteptare nu a făcut decât să sporească intensitatea acestei clipe: pentru că n-a mai existat niciodată un asemenea sărut.

MULŢUMIRI

Milioane de mulţumiri lui…

Jenifer Civiletto şi lui Anne Hawkins, persoanele pe care le iubesc cel mai mult în lumea editorială, extraordinar editor şi, respectiv, agent editorial.

Danielle Bartlett şi Tom Robinson, publicişti neobosiţi care fac minuni.

Laurei Klynstra pentru designul minunat al copertei. Nimeni n-ar fi reuşit mai bine.

Kristy Kiernan şi Elizabeth Letts, care citesc, redactează, te enervează, te consolează, sărbătoresc şi reuşesc totuşi să-şi scrie propriile cărţi. Şi de ce e rău să vorbeşti la telefon de trei ori pe zi?

Marcus Sakey, care nu numai c-a găsit titlul pentru această carte (o sarcină aparent imposibilă), dar mi-a şi semnalat minunata poezie a lui W.H. Auden, care se potriveşte atât de bine.

Jon Clinch, Rachel Cole, Zarina Docken, Melanie Lynne Hauser, Renee Rosen şi Sachin Waikar datorită cărora nu m-am izolat în timpul scrisului.

Bente Gallagher, pentru că a citit o primă versiune a manuscrisului într-un timp-record şi a venit imediat cu sugestii.

Shiloh D'Orazio şi echipei de la Five Points Starbucks, pentru că m-au aprovizionat tot timpul cu ceai şi m-au lăsat să stau acolo ore întregi. Jon Allen, tuturor ne e dor de tine!

B.S.R.: Da, aş fi putut termina cartea şi fără cabana ta de la munte, dar n-aş mai fi avut o experienţă atât de idilică.

Gary şi Stacie Gutting, care s-au achitat mai mult decât

excelent de îndatoririle de părinţi, oferindu-se chiar să citească în locul meu la miezul nopţii.

Anastasiei Sertl, pentru constantă inspiraţie.

Matt şi Xander, care, atunci când scriu, sunt obligaţi să suporte mese sub standard şi o casă în care ghemotoacele de praf ajung la mărimi impresionante. Meritaţi mult mai mult decât mulţumiri.